

Γιώργος Πρίμπας

ΑΠΟποίηση επί σκηνής
(πέντε χρόνια κομμάτια)

Γιώργος Πρίμπας

ΑΠΟποίηση επί σκηνής
(πέντε χρόνια κομμάτια)

Ηλεκτρονική έκδοση

Το παρόν θα διατίθεται μόνον ηλεκτρονικά, λόγω εξάντλησης των αντιτύπων τα οποία εκδόθηκαν, το 2009, από τον εκδοτικό οίκο «Ενδυμίων», με τον ίδιο τίτλο, και αποτελείται από το αρχικό υλικό στο οποίο έγιναν προσθαιρέσεις ποιημάτων, στην ενότητα «Άνω όριο», ενώ στην ενότητα «Μονόπρακτα» προστέθηκαν επτά μικρά θεατρικά.

Γιώργος Πρίμπας (2005-2009) ©

g.pribas@yahoo.gr

y.pribas@gmail.com

Άνω όριο.

Στο θερινό.

Το ταξίδι για τ' όνειρο
από ασβεστωμένους τοίχους
πέρναγε
καλυμμένους με κισσούς.

Σ' ήθελε
ρίζωμένο στα χαλίκια
σε παλιές καρέκλες
σκουριασμένες.

Από τη σελήνη κάτω
και τ' αστέρια
σε μια πόλη
που δεν υπάρχει πια.

Η Φάνη στο δεξί σου χέρι
κι ο Αλέξανδρος στο άλλο.
Πατατάκια
να μοιράζεσαι μαζί τους.

Τώρα
ο Λούκινο κι ο Ίγκμαρ
στα βάθη του νου
σε τιάνια με τη λήθη πάλη.

Στο μισογκρεμισμένο σπίτι.

Δεν έχει πάψει η ζωή
στο μισογκρεμισμένο σπίτι.

Μια όμορφη φραγκοσυκιά
ακουμπά στον ένα τοίχο.

Και μια φωλιά χελιδονιών
που άντεξε στον χρόνο.

Κυπαρίσσια.

Κυπαρίσσια!
Οι πέντε κορμοί
υπήρχαν εκεί
πριν από σένα.

Κάποιοι λένε
πως οι Γερμανοί,
πέντε σκοτώσαν
στο μέρος εκεί.

Κι ένα πρωί
Ιούλη πρωί
ήχοι θανάτου
κι ένα κενό.

Θ+Λ.

Θλίψη!

Λέξη πόνος εσωτερικός.

Λέξη γιατί;

Λέξη βλέμμα εκφραστικό.

Λέξη απαρεξήγητη.

Μα όταν μετά το θήτα

Κι από το λάμδα πριν

Που όταν εκκινούν αντάμα, πόνος

Ένα φωνήεν

Ω! μεταμόρφωση!

Πηγή ονείρων!

Πηγή ζωής!

Θάλασσα θελξίνουος.

Θήλυ θαλερό.

Θέλγητρα.

Θαλωρή.

Θέλω!

Ο καθρέφτης.

Προχωρώντας
Σε είδα ξαφνικά εμπρός μου
Καθρέφτη.
Και να!
Ονείρων τάφοι
Σκεπασμένοι.

Ρολόι εκκρεμές.

Μεγάλο ρολόι εκκρεμές.
Η πορεία των δεικτών σου η κυκλοτερής
Αεικίνητα καθώς παλινδρομείς
Αριθμούς σαρώνει διαρκώς.

Μεγάλο ρολόι ανακριβές.
Παραδίπλα ένας καθρέφτης
Ορκίζεται πως είναι ψεύτης
Ο προσεγμένος σου μηχανισμός.

Ένα μικρό πουλί.

Ένα μικρό πουλί,
Που μόλις δραπέτευσε
Απ' το κλουβί,
Μάτωσε κτυπώντας
Στον απέναντι τοίχο.

Νόμισε πως,
Στο δρόμο του,
Δε θα ματάβρισκε
Τοίχους ανθρώπων.

Πάντουμ.

Πάγωσαν στους δρόμους οι φωνές
Της φαντασίας κερκόπορτα η εξουσία
Τα όνειρα έγιναν στάχτη από λίβρα δυτικό
Χίμαιρα εν τέλει ο αγώνας του εγώ.

Της φαντασίας κερκόπορτα η εξουσία
Στις πράξεις μας απύσα η λέξη αντάμα
Χίμαιρα εν τέλει ο αγώνας του εγώ
Ο ισολογισμός του ανθρώπου υπερτερεί.

Στις πράξεις μας απύσα η λέξη αντάμα
Η τέχνη ν' αφορά τον κόσμο αδυνατεί
Ο ισολογισμός του ανθρώπου υπερτερεί
Πρότυπο μας ο ειδήμονας φελλός

Η τέχνη ν' αφορά τον κόσμο αδυνατεί
Ως κουφάρια λογίζομαστε ανάλωσης ταχείας
Πρότυπο μας ο ειδήμονας φελλός
Πάγωσαν στους δρόμους οι φωνές.

Ένα Πάντουμ για τον John Wayne.

Πως να τον διαγράψει παντελώς επιθυμεί
Τον κάθε ινδιάνο που θέλησε να συνυπάρξει
Με τη νέα, του John Wayne, τάξη.
(Αυτήν που εχθρό της ονομάτισε την ιστορία)

Τον κάθε ινδιάνο που θέλησε να συνυπάρξει,
Το της νέας τάξης το πνεύμα αγνοώντας
(Αυτήν που εχθρό της ονομάτισε την ιστορία),
Ως υλικό προς ανάλωση σκοπεύει για αυτόν.

Το της νέας τάξης το πνεύμα αγνοώντας
Ο κάθε, του κόσμου, ινδιάνος θα μάθει και αυτός
Ως υλικό προς ανάλωση σκοπεύει για αυτόν,
Αφού η ύπαρξη του, με μίσος ποτίζει της το νου.

Ο κάθε, του κόσμου, ινδιάνος θα μάθει και αυτός,
Πως η νέα, όπως και κάθε νέα εξάλλου, τάξη,
Αφού η ύπαρξη του, με μίσος ποτίζει της το νου,
Πως να τον διαγράψει παντελώς επιθυμεί.

Μικρός θρήνος για τη μέλισσα και την πασχαλίτσα.

Φεύγοντας εσείς,
Για τον έρωτα θα θρηνήσουν,
Το μικρό λουλούδι
Και το μεγάλο δέντρο,
Και για το τέλος.

Γιατί αυτά ξέρουν...

Ο μικρός δείκτης.

Και να! μες απ' το θάμπος
Των δεικτών του ρολογιού,
Ακόμα ένας, μικρός
Που όσο και του ήλιου
- Του αλάθητου -
Ο κύκλος του κρατεί.

Τρόμαξα κοιτώντας,
Το μικρό εκείνο δείκτη
- Της μιας στροφής τη μέρα -
Που ολόφωτα δείχνει
Το πώς μας κλέβουνε το χρόνο.

Ερμού.

Στον Ηριδανό πλημμύρα
Εορτών και Κυριακών παραμονή
Συσκευασμένες ματαιότητες.

Ήχοι καταγής
Δίδονται με υπομονή
Χωρίς δεδομένη ανταλλαγή.

Ένα μέλλον μικρό
Κέρδισε με την επιμονή
Ένα χαμόγελο και μία παντομίμα.

Για τα αβέβαια πρέπει,
Απ' την ασάλευτη αναμονή,
Ο ήχος των κερμάτων.

Ο χορός των φαντασμάτων.

(σε τρόπο Αραπάχο, Παϊούτι, Σαϊέν, Σιού και Καϊογουέι)

Ελιά! Ελιά!

Τρίαινες! Τρίαινες!

Αίμα σπρώχνει τους ορίζοντες,

Αίμα σπρώχνει τους ορίζοντες.

Ο ήλιος καίει,

Ο ήλιος καίει.

Ο πουνέντες τα φύλα ρίχνει,

Ο πουνέντες τα φύλα ρίχνει.

Ο θέλω της γης σας τα πλούτη βρυχάται,

Ο θέλω της γης σας τα πλούτη βρυχάται.

Απ' την αυγή νωρίτερα.

Οι νότες σκόρπιες
Και τα λόγια μεθυσμένα.
Το νυχτολούλουδο κει γύρω
Να 'χει ανθίσει μόλις.
Ένα φεγγάρι κόκκινο
Στου διάβα του το έμπα.

Νύχτας Αυγούστου η αρχή
Πως ήτανε θαρρώ.
Από αυτές που,
Απ' την αυγή νωρίτερα,
Την κλίνη σου αρνείσαι.

Επί των προνομίων.

Περιδιαβαίνω γητεμένος
Επί των προνομίων εσένα
Ω! λιποβριθείς της φύσεως γυναίκα
Λαμπάδα στον Ίμερο
Να συλλέξω γαλαξία
Αμαζόνιος να γενεί
Να γεννήσουν γαλαξία.

Έξοδος.

Τα βασικά
Coltrane και Σκαλκώτα στο τσεπάκι
Και μια ψυχή γυμνή
Βιβλιοδετημένη
Όχι χαρτί παρθένο
Και μολύβι ούτε
Είναι μικρές οι νύχτες
Να πονάς γι' ανατολή.

Να κυλήσει...

Ένα βλέμμα που δεν κοίταζε μάτια.
Ένα βλέμμα που δεν κοίταζε χείλη.
Ένα βλέμμα που δεν κοίταζε κορμί.
Ένα βλέμμα στο φεγγάρι καρφωμένο.
Ένα φεγγάρι στον αφρό γεννημένο.
Ένας αφρός που τα δάκρυα τ' αρμυρίζει.

Τα δάκρυα που δώσανε την εντολή
Στο χρόνο να κυλήσει.

Και ο τζιτζικας ακόμα.

Ένα ρεσό
Μια σελήνη ημιτελής
Μια δροσιά που δίσταζε
Του κορμιού το περίγραμμα
Και οι λεπτομέρειές του
Την καληνύχτα μίσεψαν
Αφού
Μέχρι λίγο προτού
Της νύχτας να γεννηθεί η κόρη
Και αυτός ο τζιτζικας ακόμα
Την αρνιότανε.

Στο χώρο των κύκλων.

Στο χώρο των κύκλων
Των κατά χρόνο διάφορων
Αυτών που επανόρθωσαν
Της ύπαρξής τους την αδικία
Κύκλοι, ημιτελείς, θλίβονται
Για την Απώλεια.

Από το χώρο έξω
Των κύκλων
Των κατά χρόνο διάφορων
Άσκοπα
Μία ύβρις
Ξεστομίζει λέξεις
Και μία βιασύνη
Ωρύεται στο βολάν.

Στο χώρο κάπου
Ερωτοτροπούν
Σε πεύκου κλαδί
Δυο δεκοχτούρες.

(σημ1)

Διεισδύουν...

Διεισδύουν τα χρώματα
Οι ανάσες.
Αγγίζουν τ' αρώματα
Οι ήχοι.

Πέφτει το κορμί
Την ανάβαση για την κορφή.
Ανάσες αλμυρές
Σε πεντάγραμμο ακροβατούν.

Ένας φοίνικας
Υπόσχεται ζωή.

Στο πιοτό...

Στην πόλη μοναξιά
Βότσαλα ζήτησα ανατολή
Όταν μια άμμος άμπωτη
Που με υφάλους έπαιζε κρυφτό
Άπλωσε φύκια κλωνιά
Που 'δεσαν την προβλήτα στο νερό
Που 'πιαν το κύμα στο γιαλό
Που 'βρεξαν το αίμα στο πιοτό.

Στο κενό του διάφανου.

Ο ήλιος ανατέλλει
Στο κέλυφος οθόνη
Μιας πόλης πνιγμό
Στο επίπεδο εφτά που
Στήσανε μηχανές συμβάσεις
Στα γιασεμιά επάνω.

Η ώρα νωρίς
Με τα χαρτιά χωρίς
Που η καφεΐνη ξυπνά.

Ένα κάθισμα λογαριασμός
Κι ένα σπυργίτι φτερό
Στης διάφανης το ψέμα άμμου
Βρήκανε κενό.

«Μα πως;
Χωρίς αγάπη εσείς, πετούμενα,
Χαρούμενα πως είστε;
Με δυο τρεις σπόρους τρίματα
Και λίγες νερό γουλιές;»

«Εμείς το ράμφος έχουμε
Μα σεις οι άνθρωποι, όμως,
Με τέτοιον όπλο υπερτερείτε.
Αγάπη!
Της φαρέτρας το βέλος
Το θανατερό
Το βουτηγμένο στου φιδιού το σάλιο».

Δεν απεργεί.

Όταν πρόσκαιρα
Ο λόγος ποίηση
Πηγάζει άμπωτη,

Λιόγερμα φλοίσβος θάμπει
Τη θάλασσα ψυχή,

Γυναίκα έρωσ θάλπει
Το σώμα νους.

Ενίοτε πάλι
Τον κόσμο που αιμάσσει
Συλλέγει καταγής
Να τον ξεβράσει έγερση.

Η ποίηση, αγάπη μου,
Δεν απεργεί.

Δεν είναι επιβίωση!

Σαν τη Λεύκα
(την Τρέμουσα)

Σαν τη λεύκα είσαι
Νέφος βροχή
Χρώμα ασημί
Την τρέμουσα σε κάμπο Μαγιού.

Ταξίδι φτερά
Κάματος χέρια γη
Ζευγάρι αγκαλιά
Ασκληπιού ικεσία
Αισχύλου θέαση
Νηνεμία ξαποσταίνουνε καιρό.

Άνεμος απόκρημνου
Μετανάστης αδιέξοδου
Φαράγγι πέρασμα ζητείται.

Τα φύλλα σου θρόισμα
Του έρωτα αχός.

Ανατολή.

Στη θέασή της εννοείς
Τη διαρκή του Φάνη παρουσία.
Τέκνο της αυγής.
Ομορφιά, κάθε φορά, καινοφανής.

Χρωμάτων συνομοσία.
Λέξεων απουσία.

Ονειρόδραμα σε πευκώνα όπου
Ελιάς μοναχικής το θάμπος
Από του πρέπει την πόρπη λευτερώνει
Της μορφής της το ολόγραμμα
Στου πόθου το περίγραμμα
Στων ματιών του την παλέτα.

Στης αυγής το μεταίχμιο.

(A)

Του σεληνόφωτος
Η υγρασία κυπαρίσσι
Με τις κραυγές
Α-διάφορος
Για την ανάκληση
Του τακτά επερχόμενου
Ανάλωσης χίμαιρα
Χρημάτων ανάξ-ιων.

Εντός ημών η ελπίδα
Στάρι, ελιές, αγάπη και αλάτι
Ο πλούτος σταθμά
Να γείρουν την πλάστιγγα
Να εγείρουν εμείς.

(B)

Ούτε ο πεζόδρομος αλέα
Ούτε ο κότσυφας τραγούδι
Ούτε το φως προσπέρασμα στον Ύμηττό
Και οι σκέψεις μου και αυτές ακόμα ούτε.
Μον' αυτό το σφίξιμο
Του πόθου μου εντός
Στολίζει την αυγή.

Post Rem.

(για το Σταμάτη Μακρή, που όποτε και αν έφευγε θα ήτανε νωρίς...)

(...ό,τι της νόησης, προϊόν του αισθητού...)

Η απουσία του υπερβατού
Αναπόδραστο του ωραίου
Στο ενίοτε του χερικού
Στο διάβα του τυχαίου.

Προτού.

Προτού για το δάσος πει
Να ματώσει
Θάλασσες μελάνι
Βιβλιοθήκες ποιήματα
Έγνοιες ζωή
Για το αγριολούλουδο
Στην πλαγιά το ένα
Που σμιλεύει ο βοριάς.

Παλαιστίνη.

Όσοι άντρες
Γυναίκες
Όσοι γέροι
Και όσα παιδιά,

Όσα σπίτια
Νοσοκομεία
Και όσα σχολεία,

Όσο αίμα...

Απ' όσα όπλα
Αεροπλάνα
Και απ' όσα τανκ.

Τη γης ομολογούν
Τα χώματα των Φιλισταίων.

Επαίτης Ακινήσις.

Στα σοκάκια του αμυδρού
Στων πέντε αισθήσεων το τίμημα
Ανάγκη δερνορούγα
Με ματωμένα ρούχα.

Πως αλήθεια;
Τα προσωπεία να ραγίσουν
Των συντρόφων καθρέφτες
Επίχρισμα φερτό
Από μοναξιάς εντός τους ορισμένες
Με του νάρκισσου τη γύρη καλυμμένες
Όταν
Την αντανάκλασή τους θεό
Ασθμαίνοντας λατρεύουν.

Επαίτης προσφοράς
Ακινήσις στη ροή
Του Χρόνου.

Βήματα.

Βήματα ανατολή
Στην ιδρωμένη επιδερμίδα
Της νύχτας των υγρών επιταχύνσεων.

Βήματα ανατολή
Του πρόσκαιρου σημάδια
Του αέναου εντυπώματα.

Βήματα ανατολή
Από τις βουλωμένες απόμακρα
Τις αρτηρίες όπου
Σιδερόφρακτες χοληστερίνες
Στον Άρη σπένδουσι.

Βήματα ανατολή
Στην παλιά την πόλη
Αυτήν που αντέχω
Στην ατραπό των σολ φτερών
Στα δέντρα που αγναντεύουνε το ιερό.

Βήματα αναστολή
Κουκιά μετρημένα
Από τους τόπους της πανγαίας
Από τους χρόνους της ερήμου
Από την αγωνία που επελαύνει.

(σημ2-3)

«Je suis perdu»

Στης ημέρας του εκείνης το χρονικό
Μια μοναξιά
Πάχυνε περιστέρια
Δυο πόθοι
Συμπληρώσανε τη μονάδα
Και τρεις γνώσεις
Ανταλλάξανε σημειώσεις.

Με της ημέρας του της επόμενης το πρωινό
Του μαρκαδόρου το χρώμα
«Άννα θα σ' αγαπώ για πάντα»
Ξέφτισε κάτι τις ακόμα
Μα της χαρακιάς το βάθος
«Je suis perdu»
Όσο ανθρώπους θα ξαποσταίνεις.

Fractal πορεία.

Ελιές, κυπαρίσσια
Πεύκα και φραγκοσυκιές
Χόρτα που γερνάνε κίτρινο
Παπαρούνες που μοιάζουν
Το αίμα της γης
Σκαθάρια και ήχοι
Πέτρες και χρόνος
Στο λόφο χυμένα
Στην αφιλόκαλη πόλη
Εκεί από τότε
Πινελιές του Έρωτα
Απ' το τσιμέντο σωσμένα
Απ' τα μνημεία κορφές
Που ελκυστές
Μιας fractal ανάσας
Του χάους ζωή
Χρόνου χαμένου
Απ' τη συνήθεια
Αυτήν που αναλώνεται
Στις λεωφόρους του τίποτα.

Ο ήχος βγαίνει
από κάτι που πάλλεται.

Η μουσική γεννιέται
από την "ιερή" σιωπή της ψυχής.

Ακούγοντας...

**...το Νίκο Τουλιάτο στα κρουστά και τη Σαβίνα Γιαννάτου σε
ελεύθερους φωνητικούς αυτοσχεδιασμούς**

Φανέρωσέ μου
Φλοίσβε!
Φανέρωσέ μου...
Των χαλικιών τους ήχους
Όπως αντηχούνε τούτοι
Ψηλά στους ουρανούς.

Ω! υιέ του Ιαπετού
Στο δώρο σου γύρω
Χορεύουν οι αγνές μαινάδες
Τους ήχους των κροτάλων
Τους ήχους των νταντάρων.

Θρήνος...
Θυμός...
Και Πράξη...
Ήχοι της γης
Καθάρουν το σώμα
Καθάρουν και την ψυχή.

Και μια φωνή
Κρουστή φωνή
Τη ρίμα σπάει
Των τυμπάνων.

...Die Kunst Der Fuge του J. S. Bach από το Berliner Saxophone Quartet

Γέρικος κύκνος.

Λίμνη διάλεξες
Τον ύστατό σου έστησες
Μοναχικό χορό.

Τέσσερις τοίχοι.
Και μέσα εκεί
Ασκήσεις έφτιαξες, Ισουητών.

...La Nativite du Seigneur pour orgue του Oliver Messiaen

Νερό και Χώμα.
Φως και Μη Φως.
Νείκος και Φιλότης.

Αρχέγονες Μορφές
Επιβάλλουνε Κανόνες.

Ο Έρωτας
Πανταχού παρών
Και τα πάντα πληρών.

Κάθε τι το Νέο
Γεννάται με οδύνες.

Πύρρειος νίκη της Ζωής
Ο Άνθρωπος.

Κι Εσύ,
Ο Υιός του ο μονάκριβος,
Του είπες ν' αγαπά.
Και τούτος
Έβαλε την Αγάπη στην φαρέτρα
Ως το καλύτερό του βέλος.

...τα 32 κομμάτια για πιάνο του Νίκου Σκαλκώττα

Ήρεμα και σαγηνευτικά
Σβήνει ο ήλιος
Στον Αδάμαντα της Μήλου.

Χαλάζι σαν πέτρα
Κομμάτια κάνει
Καρπούς και κεραμίδια.

Το τελευταίο πέπλο
Εγκαταλείποντας
Για τη σαγήνη του οργασμού.

Ο Διόνυσος παίζει κρουστά
Κι ο Απόλλωνας σμιλεύει.

Ο Φλόρεσταν Ω! Σούμαν
Με τον Ευσέβιο αντάμα.

Λίγα τα δέκα δάχτυλα
Γι' αυτό το Έργο.

... εννέα όγδοα (δυο χαϊκού)

Νέοι και γέροι.
Μαζί διασκεδάζουν.
Στα ρεμπέτικα!

Ακου την ψυχή!
Τα τέλια της πάλλουν.
Ένας μπαγλαμάς!

...στου Θωμά το μαγαζί

Άτεχνο μωσαϊκό
Γ' ακούσματα
Ολούθε στην Ευρώπη.

Προϊόντα κι αυτά
Των δήθεν αναγκών
Αήθους εμπορίου.

Δήθεν...
Πολιτισμών συναντήσεις.
Δήθεν...
Τεχνοτροπιών αναζητήσεις.
Δήθεν...
Συναισθημάτων εκφράσεις.

Η αγνή σου, όμως, Τέχνη
Μελπομένη
Ως αν τη διαφορετικότητα
Των τοπίων της Γης
Που σε κάθε ένα
Ψήγματα θα βρεις
Απ' όλα τ' άλλα.

Η αγνή σου, όμως, Τέχνη
Μελπομένη
Ούτε καλούπια
Ούτε όρια
Ούτε και σύνορα μπορεί.

Νίκο Σκαλκώττα Εσύ
Από τη μοναξιά
Της αξεπέραστης κορφής σου
Στους ουρανούς
Επέβαλές τον
Τον Τσιτσάνη

Γιατί Εδώ
Αυτοί που ξέρουνε να ζουν
Κι αυτή την Τέχνη αγαπούν
Κι 9/8 ζητούν
Και αλήτη μπαγλαμά!

... άνοιξε Θωμά το μαγαζί ...

(σημ4)

...Jim Morrison και Janis Joplin

Φρόντισαν...

Να φύγετε νωρίς.

Βλέπεις...

Ζητούσατε τον έρωτα

Κι όχι το πήδημα

Σε λιμουζίνες αστραφτερές.

...John Coltrane

...

Τη νύχτα φως

Χέρια ντραμς

Σε κοντραμπάσο κλίνη

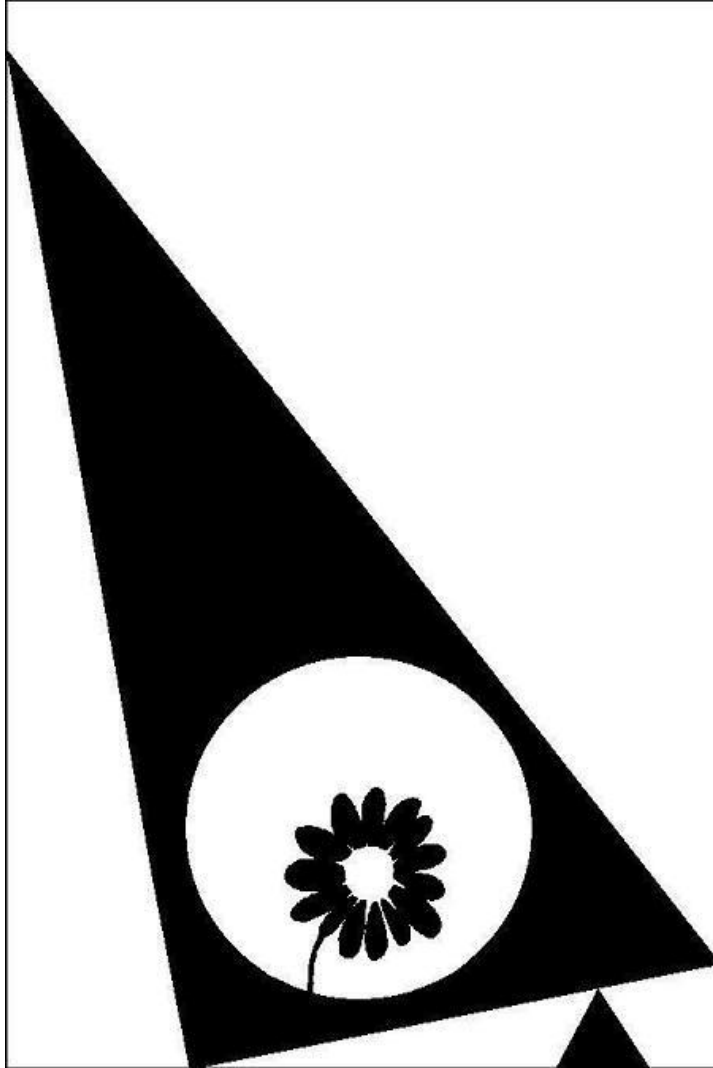
Ψάουνε πιάνο έρωτα

Κι ένα κορμί σαξόφωνο

Coltrane ανασαίνει jazz

...

Σονέτα.

Σονέτο για έναν κόσμο που χάνεται

Ως αν μια στάλα ζωντανή
Με βούλες μαύρες έχοντας κατάστικτο
Σώμα όμορφο σε χρώμα άλικο
Προσμένει την ανατολή

Τον κύκλο άλλης μιας μέρας να χαρεί.
Καθώς ο ήλιος το φως σκορπά διάχυτο
Στο λευκό οδεύοντας απ' το βαθύ το κίτρινο
Τη φωτίζει ως αν υπέροχο κουμπί

Πάνω σε δέντρα που το κάθε τους το φύλλο
Οι κορμοί και των κλαριών το ξύλο
Χρώματα καθάρια έχουνε και λαμπερά!

Στα ελάχιστα της πόλης άλση
Την πασχαλίτσα έχουμε σχεδόν ξεχάσει
Σ' έναν κόσμο που σβήνουμε αργά και σταθερά!

Σονέτο για έναν κόσμο που χάνεται (No 2).

Πάνσοφο το ρευστό σου κορμί.
Τέκνο ισορροπημένου πυρός.
Πλαίσιο έθεσες γαλάζιου φωτός
Το πόνημά σου φροντίζοντας τη ζωή.

Περίπλοκα όλα με αναλογία σωστή.
Στεγανά χωρισμένες λίαν επιμελώς
Άταιρες, μεταξύ τους, ουσίες αφού αλλιώς
Από άζωες σκόνες θα 'ταν μόνο η γη.

Για ευτυχία δεν ενδιαφέρθηκε
Με το δώρο ν' αποκτήσει που του προσφέρθηκε
Απ' το γιο του φυλακισμένου Τιτάνα

Το έλλογο το ποίημά σου
Αγνοώντας εαυτόν και όλα τα παιδιά σου
Με πέπλα θανάτου ενδύει τα πάντα.

Σονέτο για έναν κόσμο που χάνεται (No 3).
(με αφορμή μια βόλτα στο Βέρμιο)

Η μακρινή του δάσους, εύμορφη,
Σκουροπράσινη εικόνα
Μάσκα που το θάνατο κρύβει
Όξινης βροχής.

Φύλλα δάσους αειθαλούς
Μαρτύριο ξινό βιώνοντας
Ανίσχυρα παραδίδονται
Σε θάνατο καφέ.

Ω! ζωοδότες του κόσμου μας!
Σας αμείβουμε με πέπλα ασφυξίας
σε Άττης ευρισκόμενοι κατάσταση.

Των σωθικών σου γη
Άλογοι κανίβαλοι.
Ολοταχώς στη Νέμεση οδεύουμε.

Σονέτο για έναν κόσμο που χάνεται (No 4).

Ακόμα κι αν άγραφες 'μειναν
Κι από λόγια, ανείπωτες!
Κι ούτε με βλέμμα ένα
Δεν τους έλαχε βούλα,

Ακόμα κι αν πρόσωπα,
Φαμίλιες και κράτη ολάκερα,
Δεν είχαν αμοιβαία γνωρίσει
Την πρόθεσή τους να τα 'βρουν,

Οι συμβάσεις αυτών, οι ανίερες,
Στα ήθη τα χρηστά και τα δήθεν
Είν' βαθιά ριζωμένες.

Είν' οι συμβάσεις αυτών, οι αφύσικες,
Άτυπες ή μη, που αν κομμάτια δε γίνουν
Θολό μας θα 'ναι το μέλλον και πικρό.

Δύοντας τη νύχτα.

Δύοντας τη νύχτα
Μα την αλήθεια ήτανε πολύς ο κόπος
Δεν ήσounα καθόλου μόνος
Και δύναμή σου, οι βαθιές του δίκιου ρίζες.

Δύοντας τη νύχτα,
Κι αφού τις σάρκες σου κομμάτια έδωσες
Καθώς και την ψυχή σου ολάκερη,
Περίμενες τη μέρα ν' ανατείλει.

Ολόφωτοι φαντάζαν οι ταγοί σου
Του δήθεν ήλιου της ανατολής καθώς αντανακλούσαν
Της ευτυχίας και της γνώσης το μονόδρομο.

Μα μες στο σκοτεινό καταμεσήμερο
Όπως τους άλλους πριν θωρούσες τους, μη και χειρότερα,
Απόμακρους μες στα κουστούμια των παλιών.

Σαρακίνικο.

Στου γίνεσθαι το θρόνο
Δέντρο κανένα δε φυλλορροεί
Κι ανθρώπου έργο δεν ημπορεί να σταθεί
Ούτε για λίγο έστω μόνο.

Εις μάτην παλεύουν με το χρόνο
Εύπλαστα βράχια λευκά εκεί
Στου πελάγου καταδικασμένα τη ροή
Στο υπόγειο του Αιγαίου εργαστήρι επάνω.

Σημάδια όσοι αφήσανε χαραγμένα
Εντός ολίγου ήταν σβησμένα.
Στο σχολείο της φύσης αυτό

Με των βράχων καλυμμένος την άχνη
Ανάκατα με περίσσιο αλάτι
Το εφήμερο μαθαίνεις ως το μόνο αληθινό.

Της στιγμής

Έφυγε απ' τον ουρανό το βλέμμα
Τη στιγμή ακριβώς που είδες
Δυο ή τρεις πυγολαμπίδες
Λες και τ' άστρα ήτανε ψέμα.

Ένα «για πάντα» πνίγεται στο αίμα
Όταν ο Ήμερος σου βάζει παρωπίδες
Τις στιγμές που υλοποιούνται πόθων σκοτεινών ελπίδες
Που στου ήλιου γεννηθήκανε το γέρμα.

Όλο το παιχνίδι της ζωής
Κρίνεται στα τερτίπια της στιγμής
Σε κομμάτια τα πρέπει τεμαχίζονται

Αν του αιώνιου τ' απέραντο διαταραχτεί
Κάποια απροσδόκητη στιγμή
Τα μελλούμενα τυχαία καθορίζονται.

Της Στιγμής

Έφυγε απ' τον ουρανό το βλέμμα
Τη Στιγμή ακριβώς που είδες
Δυο ή τρεις πυγολαμπίδες
Λες και τ' άστρα ήτανε ψέμα.

Ένα «για πάντα» πνίγεται στο αίμα
Όταν ο Ήμερος σου βάζει παρωπίδες
Τις Στιγμές που υλοποιούν πόθων σκοτεινών ελπίδες
Που στου ήλιου γέννησαν το γέρμα.

Όλο το παιχνίδι της ζωής
Κρίνεται στα τερτίπια της Στιγμής
Τα πρέπει σε κομμάτια τεμαχίζει

Σε κάθε της, στου αιώνιου, επιδρομή
Κι αλώβητη σαν βγει
Το τυχαίο του μέλλοντος ορίζει.

Πίσω απ' την πόρτα την παλιά.

Θυμάμαι εκείνη την πόρτα την παλιά.
Πόσο έδειχν' όμορφη τ' ανοιξιάτικα τα δείλια.
Στήριγμα έδινε σε μία βοκαμβίλια
Η ασάλευτη της η μεριά.

Από χάλυβα καλό φτιαγμένη και βαριά.
Λιτή κι απέριττη δίχως στολίδια.
Με του παραδείσου τη θωρούσαμ' ίδια.
Ως αν αγκράφα, στους τοίχους, έδενε σφιχτά

Ανθοστόλιστο κήπο πνιγμένο στα χρώματα
Που γι' αυτό ξεφυσούσε λογιών - λογιών τ' αρώματα.
Σε πεύκου κλαδί από τα πιο βασταγερά,

Δίπλα σε πέτρινο σπίτι, ο τρανός ο λόγος ήτανε
Η χαρά μας, όταν οι ένοικοί του λείπανε.
Ξύλινη κούνια κρεμασμένη από σχοινιά!

Σονέτο πρωινό.

Κάποιου αγέρ' απρόσμενου η ξαφνική ριπή
Του δημιουργικού τυχαίου τιμώντας την αλήθεια
Το σπόρο - γεννήτορά σου - βύθισε ανάμεσα
Σε, πλακών πεζοδρομίου, αφιλόξενη ρωγμή.

Στη Μεσογείων, κάπου εκεί, σε μια νησίδα
Της πρωινής δροσιάς ερούφαγες το λιγιστό νερό
Κι όσο απ' το βρόχινο που λίμναζε παροδικά.
Και στάθηκαν σου ετούτα αρκετά!

Ω! πανσεδάκι εσύ, υπέροχο δείχνεις.
Μικρή ροζ πινελιά στο βρώμικο άσπρο.
Των βιαστικών τα βήματα δε σ' έχουνε χαλάσει.

Ω! μικρό μου λουλουδάκι εσύ, απάντηση δίνεις,
Στους δημιουργούς των σχεδίων που δε σ' είχαν προβλέψει,
Ότι όμορφα θα 'ταν και με σένα χωρίς.

Εν αναμονή της Νέμεσις

Άναρθρες κραυγές
Απ' ολάκερο το φάσμα του πόνου
Αναλώσιμων στερημένων της ιδιότητας του ατόμου
Άηχες εν τέλει κραυγές.

Άλογες φωνές
Στρατιωτών αρνητών του κόσμου
Με γαλόνια κατώτερων κι ενός εντόμου
Παράλογες εν τέλει φωνές.

Ο τυχαίος του πυρός βηματισμός
Σ' έναν κόσμο που νοείται ως ολιστικός
Με την ανεπαρκή, αντάμα, αιτιότητα.

Τα δρέπανα των λίγων θερίζουνε στη γη
Παρέχοντας πλούσια τροφή
Στην αέναη προσοδοφόρα βιαιότητα.

Σκέψεις παλιές.

Στο βάθος κάποιου παταριού
Πράγματα βρήκα που είχα λησμονήσει
Φύλλα κιτρινισμένα, που 'χα κρατήσει
Στον πάτο ξύλινου μικρού κουτιού.

Σε ασκήσεις ανάμεσα παλιού καιρού
Κατέγραψα το πώς είχα θελήσει
Να ελέγξω αν θα 'χω κάποτε τηρήσει
Αλώβητος να μείνω στου χρόνου το ρου.

Το τι επιπλέον θα 'τανε για μένα επιτυχία
Μέχρι του τι θα λογιζότανε ως σκέτη αποτυχία.
Γλώσσα ξύλινη χωρίς καθόλου πείρα!

Πολλά που πέτυχα ξεθώριασαν στο χρόνο
Και οι αποτυχίες λίγο μου προκαλούνε πόνο.
Χίλια κομμάτια τα 'κανα και πέταξα τα φύλλα.

Απόκλιση.

Στη χώρα των αλόγων είχα μπει.
Ως λίμνη εκκαλούσαν, Ελλοπία.
Του ένδοξου Αχιλλέα, η κοιτίδα Φθία.
Παράξενη άκουσα εσωτερική.

Μνήμης ισχυρής φωνή.
Προς τ' ανατολικά μου έλεγε πορεία.
Στου μονοσάνδαλου την πολιτεία.
Την ώρα έπρεπε που ο ήλιος θα χαθεί.

Αδύναμος ν' αντισταθώ
Αφέθηκα της στον παρασυρμό
Για των Κενταύρων το επίνειο.

Βαθιά στου μόλου το τέρμα.
Δύοντας ο ήλιος ωθεί μου το βλέμμα.
Στο μέρος του Πηλίου το προς-ήλιο.

Στιγμές Ανοιξιάτικου πρωινού.

Καιρού νοτερού στη νηνεμία της αυγής.
Σβήνει η καταχνιά τα περιγράμματα.
Το υγρό, ως αν γυαλί, ασάλευτο.
Μοιάζει μια βάρκα καρφωμένη.

Ο Απόλλωνας έχει τη μέρα απλώσει.
Ως αν φωτοστέφανο, στη σκουροπράσινη πορτοκαλιά,
Σμάρι μελισσών στο πανηγύρι της ζωής.
Τον έρωτα μεταφέρει σ' αντίτιμο τροφής.

Απόμακρες βουνοκορφές με άσπρα στίγματα.
Απρόσιτες κι απάτητες χαράδρες.
Από τους πεδινούς αθέατες μένουν.

Μες απ' των πρανών τις φλέβες τις εαρινές
Αδειάζουν μετρώντας ημέρες λιγιστές.
Τον επόμενο προσμένοντας χειμώνα.

Καρυδιά.

Στοργικά απλώνονταν τα κλαδιά της
Στα όρια αγρών που έστεκε η καρυδιά
Ρίχνοντας, και ντάλα μεσημέρι, βαριά της τη σκιά
Αγρότες και λίγα ζα φροντίζοντας σα να 'τανε παιδιά της.

Και μια ηλικιωμένη έλεγε πως τα μωρά της,
Είχε κρατήσει φασκιωμένα κάποιο της απ' τα κλαδιά
Από το έδαφος ψηλά, στην απάνεμή της τη μεριά,
Όταν λεχώνα έπρεπε, να κάνει τη δουλειά της.

Και στον, τρεις που έπρεπε για να αγκαλιάσουνε, κορμό
Σφαίρες που απέτυχαν να κάνουνε κακό
Πως βρίσκονταν, βαθιά του σφηνωμένες, λέγανε.

Και ήρθε το καλοκαίρι εκείνο της συμφοράς
Την εποχή που ζούμε το τέλος της ομορφιάς
Που, και αυτή, στάχτες την κάνανε.

Φόρτιση ολοκληρώθηκε.

Δε θυμάμαι πια, πόσες φορές προσπάθησα,
Στις γκρίζες σκιές, χρώματα απ' την ίριδα να βάλω.
Και πόση, αλήθεια, η απογοήτευση μου, όταν αυτές
Τρέμοντας, ως ξένο σώμα, τ' απέβαλαν με μιας.

Κάθε φορά, βλέπεις, το ξέχναγα πως όχι μόνο
Στο γκρίζο τους μουντό είναι που άνετα νοιώθουν
Αλλά, όταν τις αφήνεις - ιδίως τότε -,
Σα μπούργκα θανάτου ακυρώνουν τα χρώματα.

Γιατί, από μόνες τους, παντελώς ανίσχυρες είναι,
Τα χρώματα της γης και του νου,
Να επηρεάσουν έστω και κατά ένα μόνον τόνο.

Μες απ' τ' όμορφο πέπλο της αυγής
Τ' άρμα του Απόλλωνα κοιτώντας ν' ανατέλλει ξανά
Πίσω μου - στο κενό τους - οριστικά τις αφήνω.

Αδιαφάνεια

Χάσαμε τ' άστρα μαζί και το φεγγάρι.
Σε καθ' ενός τη θέση ένα θολό κουμπί.
Κενών ψυχών η επιδερμίδα φυλακή.
Θάμπος πέφτει στα όνειρα ριχτάρι.

Του έρωτα τη θέση έχουν πάρει
Αγορασμένη «ευτυχία» υλιστική
Και ιδεολογία, unisex, σεξιστική
Που της φαντασίας έσβησαν κάθε αχνάρι.

Σε γυάλινους κόσμους, άταιρες ψυχές
Στων πολλών τις παρέες τις μοναχικές
Μιαν ανύπαρκτη αναζητούν μαγεία.

Με λίγους φίλους και χάρτινες πυξίδες
Έχω ακόμα αποφύγει τις παγίδες
Προς του ολόφωτου κόσμου την πορεία.

Αχέροντας!

Απ' του τυχαίου αποσπάσεις, βάλλεται ο δρόμος.
Νέα μας πρέπει πορεία.
Εφόδιό μας η πηγαία ιστορία.
Στη ροή του ανίκητος, ο χρόνος.

Η πτώση της οίησης, υπέρτατος νόμος
Που στου Αχέροντα θα βρεις, τη διδασκαλία.
Χίμαιρα η του ά-λογου καινού η εξουσία.
Στην άγνοια του τέλος του, ο κυρίαρχος τρόμος.

Οι πύλες του Άδη κλειστές μένουνε, γερά
Και στα ολόδροσα του Αχέροντα νερά
Του Είναι τη γιορτή ας νιώσουμε.

Με την αέναα κυκλοτερή
Αγία του υγρού διαδρομή
Ας τα θέλω μας αρμόσουμε!

Χαρμολύπη.

Μικρή, ολόμαυρη, ζωούλα εσύ
Παρ' εκτός, το 'να σου πόδι, που 'ν' παράξενα λευκό
Ως αν σε γύψο ή από μάρμαρο φτιαχτό.
Στα όρια της, η ύπαρξή σου, ισορροπεί.

Μα κάτι μέσα μας τη χαρά τηνε λυπεί.
Άρον-άρον ήρθες να καλύψεις το κενό
Που μας άφησε εν' άλλο χνουδωτό
Μικρό σημάδι θέτοντας βαθιά μες την ψυχή.

Παράξενα ο νους και η καρδιά δουλεύουν
Αφού ενίοτε αρέσκονται στο να νοθεύουν
Τη λύπη με χαρά και αντιστρόφως.

Η μητέρα Φύση ίσως, που μόνη εκείνη άρχει
Πως τίποτα ως δεδομένο δεν υπάρχει
Να μας θυμίζει διαρκώς επιθυμεί, ποικιλοτρόπως.

Sylvia.

*Το θάρρος να κρατάς το στόμα σου κλειστό [Sylvia Plath]
Χαρά στο κουράγιο του σφραλισμένου στόματος, παρά τις επιθέσεις του
πυροβολικού ...*

Σύγκορμο πάλλεται το τόξο
Ως αν, των πέντε δακτύλων, απόληξη θωρούμενο
Όταν από της τάνυσης του την κατάσταση
Την πηγή της φόρτισής του σαϊτεύει.

Και του ήλιου το φως, ακόμα, σκιάζεται
Καθώς τρέμει η γης κι αναμορφώνεται
Μέσω του ηφαιστείου, όταν
Αποφορτίζονται τα σωθικά της.

Σ' ανθρώπινο πλάσμα κανένα, Σύλβια
μα κι ούτε σε Θεό και σε Τιτάνα ούτε
δε θα βρεθεί το θάρρος που ζητούσες.

Να 'ναι το άπειρο εκείνο πάει να πει
που αέναα εντός του θα σωρεύονται
κι ασάλευτο και παγερό, ετούτο, ποτέ του δε θα εκραγεί.

Ένα ολόλευκο σονέτο.

Είν' όμορφο το χιόνι όταν σαν πέπλο,
Της φύσης τη δροσιά την απαραίτητη
Για τις μέρες θα φυλάξει τις καυτές
Όστε καθάριο να 'ναι της το πράσινο.

Είν' όμορφο το χιόνι όταν η μοναξιά
Έξω θα μείνει να παγώσει
Απ' τη φωλιά που φίλοι κι εραστές
Με το χουχούλι τους σβήγουνε το κρύο.

Είν' όμορφο το χιόνι όταν παιδιά,
Που παρατήσανε τις σάκες με χαρά,
Όλων μας τις ψυχές ζεσταίνουνε γελώντας.

Είν' όμορφο το χιόνι όταν μοναδικά,
Οι νιφάδες του, ολόλευκα διαμάντια
Τα υπέροχά σου στολίζουν τα μαλλιά!

Η έβδομη σφραγίδα.

Απ' άκρου σ' άκρου στον πλανήτη αυτό,
Με της έβδομης σφραγίδας τα σημάδια
Ολούθε διάσπαρτα χίλια κομμάτια,
Σάλπισμα ακούγεται λυπητερό.

Καθώς η ύβρις μας στον κόσμο αυτό
Τα πάντα μετατρέπει σε ρημάδια
Επτά βγήκανε άγγελοι, μες απ' τ' αμπάρια
Και φτιάξανε μπάντα με πνευστά από χαλκό.

Όμορφη μα την αλήθεια δικαιολογία
Κάθ' επερχόμενη μας δυστυχία.
Ν' αποδίδεται σε Θεία εντολή.

Αν όμως εμπρός του σταθούμε
Και τον κάθε άγγελο κατάματα τον δούμε
Ως αν εγώ, εσύ, εμείς θα μας φανεί!

Οκαβάνγκο.

Αφιερωμένο στους Θεόδωρο Βοριά και Σωκράτη Ξένο με ευκαιρία την κυκλοφορία των ποιητικών συλλογών τους: «Νυχτερινές επιπλοκές» και «Σημύδες», αντίστοιχα.

Ο τόπος της βροχής γεννάει τον ποταμό
Έρημος και βράχια, όμως, ανυπομονούν
Καθώς στο διάβα του τον καρτερούν
Τη ροή του να σβήσουν σε πνιγμό.

Δε θα σμίξουνε με τον ωκεανό
(Χίμαιρα το να συναντηθούν)
Είναι αμέτρητοι οι κόκκοι που διγούν
Απλώνετ' ένα δέλτα σε μέρος καυτερό.

Το ξέρει ο ποταμός καλά
Στης Καλαχάρι τα βαθύπεδα καθώς κυλά
Τι πιότερο στην έρημο τον ε-ποθεί.

Πλήθος οι σπόροι θαμμένοι βαθιά
Και στα έλη των αμφίβιων τ' αβγά.
Είναι γι' αυτά που θα κρατήσουν τη ζωή.

Της αντιπαράθεσης (...για το Γιάννη Χρήστου...)

Στην εντός του εκάστοτε διαδρομή
Φύχτες σωρό τα χρώματα
Παννυχτίδος ερωτικής τα αρώματα
Και σπόροι προς μετατροπή.

Είναι του Είναι η βοή
Στων μεταπράξεων τα σώματα
Απόπειρες να παρασταθούν βιώματα
Στη ματωμένη εποχή.

Μέτοχοι της έρημης χώρας
Του τρόμου εραμιστές προσώρας
Ολοτρίγυρα το σκηνικό να ξεβραστεί.

Εκ των ολίγων προτεινόμενο
Εφιάλτης το επερχόμενο
Στο παρόν μας να σβηστεί.

Ένα όμορφο σονέτο.

Στ' άρρητα μιας ακρογιαλιάς
Δυο ολόγιομα φεγγάρια
Με τους κόκκους της αλμύρας μαργαριτάρια
Στο νόμο παραδομένα της φωτιάς.

Ένα τζιν παραδίπλα κι ένα φουστάνι αλατζιάς
Βγαλμένα τελετουργικά της ηδονής θηκάρια
Μιας αμμουδιάς ο κόσμος όλος λίγα εκτάρια
Ω! κάθυγρα κορμιά ακυρωμένης πεθυμιάς!

Ανάσαιναν τις ώρες στην κάθε στιγμή
Έψαυαν την ίριδα στις νυχτιάς το σταχτί
Ακάματοι του έρωτα ιερείς.

Νανούριζε η αυγή τους παφλασμούς
Καθώς αδύνατο να θέσεις ορισμούς
Και που το όνειρο να πεις.

Άφηση.

Άφηση τον κόσμο της σιωπής
Αν-άντεχτης απουσίας
Του υλικού διάμεσου
Και υπέπεσα στο παράπτωμα των ήχων.

Άφηση τον κόσμο της σκοτεινιάς
Αν-ίριδων αστεριών
Κάποιου απόμακρου Είναι
Και υπέπεσα στο παράπτωμα των χρωμάτων.

Άφηση τον κόσμο της αγάπης
Αένα αναπόδεικτου
Και υπέπεσα στο παράπτωμα του έρωτα.

Στις λεπτομέρειες του χάους
Εντός μου πηγή της καταιγίδας
Του δεκατέσσερα και του δεκαεφτά!

Ομίχλη.

Καιροί που ό,τι ορατό,
Ηχηρό κι ανάσασμα ό,τι
Καρποί της πόλης νεραντζιά
Στις πλάκες των πεζοδρομίων.

Καιροί πως ότι βλέπουμε,
Ότι ακούμε κι ανασαίνουμε ότι
Απόδειξη για την επάρκεια
Κατάστασης αφασίας.

Μια εσωστρέφεια τοίχος
Μια ομίχλη εντός
Ένας φόβος ανάκλαση.

Αναλώσιμα γρανάζια
Μιας αλλόκοτης μηχανής
Συσκευασμένων κενών.

Γρυπάρη 112 (No 1)

Τριτόφαντος εφιάλτης
Απ' τα ονείρατα του Βίσμαρκ
Πληθωρισμός συνόρων
Ύφεση ευτυχίας.

Στοιβαγμένες αξιοπρέπειες
(Τίμημα του αδούλωτου)
Άλλες από βάσανο άλλες από λιμό
Ματώσανε βαθιά τα χώματα

Που τ' άδικο το πνίξανε
Που τ' άνθη του κακού ξεράθηκαν
Που οι σπόροι της Ελπίδας βλάστησαν.

Ελπίδα που σε νεκροστόλισαν
Και πάλι στ' όνομα του νέου
Χρόνια μετά πενήντα.

Γρυπάρη 112 (No 2)

*«φτάνει να μην έρθει σαν άγρια μπόρα»
(από το σονέτο ο «Θάνατος» του Γ. Γρυπάρη)*

Τη ρίμα που εξακόντιζε
Στου Φιλοπάππου ο Παρθενώνας
Οι Μούσες την εσιάζανε
Να σου βρουν σπιτικό.

Του Αισχύλου και του Σοφοκλή
Όταν θα 'ναι, με χοές να σε τιμούν
Κατ' εντολή τους, των χορών οι πρώτοι
Δρόμο ταχύ ν' ακολουθούν.

Και σε μιαν ακόμα
Άγρια στην Ευρώπη μπόρα
Ήρθαν οι βάρβαροι κι εδώ.

Ω! που 'ναι αυτοί
Οι νέοι τραγωδοί
Να μιλήσουνε για σένα!

(σημ5)

Γρυπάρη 112 (No 3)

Για ποιαν ενοποίηση;
Των λεωφόρων της διακίνησης
Που τι ζητάμε; όχι πάντως αυτό!
Αριθμών σε λιμουζίνες.

Να μας εξ-ουσιάζουν
Απάνθρωπα σαρκία
Ζητούνται Σπάρτακοι
Για το κάψιμο της Ρώμης.

Έσβησες Γιάννη
Από μιαν άρια πείνα
Ενδιάμεσου Ράιχ.

Θα μας σβήσουνε Γιάννη
Αν δε σαϊτέψουμε
Ιδέες, ανυπακοή και τέχνη.

Σονέτο εις μνήμη Carl Sagan (No 1)

Η φυσική μου χτυπά τη λήγουσα.
Η τέχνη την παραλήγουσα.
Η ποίηση με πάει πιο πέρα.
Ρυάκια που πηγάζουν απ' το Είναι.

Στο πρώτο ακούμπησα γιατί 'χα απορίες.
Απ' το σαξόφωνό σου, John , στα μυστικά της άλλης.
Θα σβήσει το ανεκπλήρωτο στους όρμους της Ιθάκης;
Στη βάση όλων θέλω να βλέπω Ένα.

Ταξίδια έκανες στις εσχατιές του Κόσμου.
Σε κάθε σου επιστροφή γυρεύαμε να μοιραστούμε
Τους συνδετικούς των πάντων κρίκους.

Νύχτας ασέληνης θωρώντας της τη ραχοκοκαλιά.
Λόγος μέσα μου αντηχούσε πειστικός.
Τέκνα είμαστε της αρμονίας του Όλου.

(σημ6)

Σονέτο εις μνήμη Carl Sagan (No 2)
(Απρόσμενο του Αυγούστου)

Από της πόλης τα φώτα, μακριά.
Αυγούστου νύχτα, μαγική και ασέληνη,
Το φλοίσβο ένοιωθα με ήχο μόνο και αφή.
Απ' το δισάκι μου έβγαλα θησαυρό μοναδικό!

Μια χούφτα ήταν ασημόσκονη.
Κόκκοι μυριάδες που τρεμόπαιζαν
Και ότi απέμεινε απ' το πολύτιμο
θεϊκό της Ήρας γάλα.

Παρασυρμένος κι εγώ, απ' τις πλάνες του νου,
Με όση μου δύναμη τον πέταξα ψηλά.
Να στολίζει αιώνια το μαύρο τ' ουρανού.

Και άρχισαν πίσω να 'ρχονται οι κόκκοι, ένας-ένας
Τη μόνη να μου δείξουνε αλήθεια.
Τίποτα, λάμψη, τίποτα.

Σονέτο εις μνήμη Carl Sagan (No 3)

Καθένας μας και μια μονάδα.
Καθένας μας και κάτι ξέχωρο.
Καθένας μας και μια θεώρηση.
Αρκεί λεύτερα να κοιτάμε τον κόσμο.

Καθένας μας και μια αρχή.
Καθένας μας και μια πορεία.
Καθένας μας κι ένα τέλος.
Ως αν λάμψη μετέωρου, Αυγούστου νύχτας.

Κι αν κάτι μου έλκει το μυαλό
Πως όλο μου το είναι
Συστατικό κι αυτό του Είναι.

Κι αν κάτι μου δίνει ένα σκοπό
Πως των άστρων η σκόνη που συνίσταμαι
Ολοτρόγυρα κάποτε θε ν' απλωθεί.

Σονέτο εις μνήμη Carl Sagan (No 4)

Χωρίς φαντασία, ανασφαλής και πλανημένη
Βολεύεται η ασημαντότητά μας να πιστεύει
Πως αστερισμοί, αστέρια και πλανήτες
Φταίνε για τον έρωτα που, να μας αγγίζει, αρνηθήκαμε.

Μες τον ωχ-αδελφισμό μας βουτηγμένη
Βολεύεται η ασημαντότητά μας να πιστεύει
Πως οι άλλοι είναι που πρέπει
Το μέλλον τους να επιστρέψουν στα παιδιά.

Απ' τα συμφέροντα εξουσιαστών παρασυρμένη
Βολεύεται η ασημαντότητά μας να πιστεύει
Πως, απόκληρων της Εδέμ, απόγονοι ήμαστε.

Και ήρθες εσύ, δάσκαλε Carl Sagan, να μας δείξεις
Με λόγο απλό για την ενότητα του κόσμου να μας πείσεις
Για ότι χάσαμε αφήνοντας των προσωκρατικών τις ατραπούς.

Μονόπρακτα.

Πανσέληνος

Πρόσωπα: Ένας άντρας.

Χώρος: Μια κρεβατοκάμαρα με λιτό διάκοσμο (κρεβάτι, κομοδίνο, μια ντουλάπα και μια βιβλιοθήκη). Στο κέντρο του δωματίου υπάρχει ένα τραπέζι, στο οποίο υπάρχει μια λάμπα, δυο τρία βιβλία ανοιχτά και διάσπαρτα χαρτιά, με μια καρέκλα στην οποία κάθεται ένας άντρας, γύρω στα σαράντα, ο οποίος γράφει και μπροστά του έχει μια κούπα με καφέ. Είναι νύχτα και από ένα παράθυρο, απέναντι από το οποίο βρίσκεται ο άντρας, μπαίνει το φως του φεγγαριού.

(Ακολουθεί μονόλογος του άντρα)

Νύχτωσε... Κι είμαι και σήμερα εδώ τόσες ώρες... Από πριν ξημερώσει... Πάλι καλά που και αυτό το μεσημέρι μου 'φερε η κυρά Μαρία, η σπιτονοικοκυρά μου, ένα πιάτο. Κοκκινιστό κρέας και σαλάτα. Να 'ναι καλά γιατί αλλιώς θα 'μενα τελείως νηστικός... Μου είπε ότι δεν κάνω καθόλου καλά που 'χω τόσες μέρες να βγω και ότι πρέπει να παίρνω και αέρα και να ξεκουράζομαι γιατί, αλλιώς, πως θα αποδώσω και ότι το διάβασμα και το γράψιμο είναι πολύ κουραστικά, το ξέρει και από την κόρη της, βέβαια εγώ διδάσκω στο Πανεπιστήμιο και καταλαβαίνει πως αρκετά συχνά θα πρέπει να μελετώ πάρα πολλές ώρες και μέρες αν χρειαστεί και πως να γίνει αλλιώς αυτή αφού είναι η δουλειά μου και ότι θα πρέπει να είμαι πολύ ευχαριστημένος γι' αυτό που κάνω και ότι να μη νομίσω ότι το λέει γιατί τόσες μέρες τώρα μου φέρνει φαγητό, εξάλλου μόνη της προσφέρθηκε, και ότι κακώς κι εγώ δίσταζα να της το ζητήσω νωρίτερα και να μη ντρέπομαι και ότι, αυτή, έχει καταλάβει με τι άνθρωπο έχει να κάνει, βέβαια ποτέ δεν ξέρεις αλλά, ένα χρόνο τώρα, δεν έχω δώσει κανένα δικαίωμα και ότι δε μπορεί να έχει κάνει λάθος, δεν γελιέται εύκολα αυτή, και ότι θα ήταν χαρά της να γευματίζαμε που και που μαζί, να! κάθε Κυριακή ας πούμε που και η κόρη της είναι σπίτι, όχι δεν της κάνει καθόλου κόπο που μου φέρνει ένα πιάτο και ιδίως αυτές τις τελευταίες μέρες που η κόρη της λείπει, εκτός Αθηνών, για τη δουλειά της και σιγά τη δουλειά που έχει, από το πρωί μέχρι το βράδυ για ένα βασικό μισθό, με τόσα προσόντα: πτυχίο, μεταπτυχιακά και δυο ξένες γλώσσες και μόνο να ήξερα πόσο πολύ προσπάθησε τελείως μόνη της για να τη σπουδάσει και τα κατάφερε, αλλά όλα αυτά για ένα βασικό μισθό και ούτε υπερωρίες ούτε ρεπό και που να τολμήσει να ζητήσει, ξέρεις

τώρα πως είναι οι δουλειές και μέσο δεν είχε και ότι μια γυναίκα μόνη σαν αυτή, ο άντρας της έχει πεθάνει χρόνια τώρα σε δυστύχημα και... άλλη φορά θα μου πει για να μη με καθυστερεί τώρα..., που να βρει έναν άνθρωπο να βοηθήσει κι έχει πιάσει τα τριάντα και τι θα γίνει; πως θα κάνει οικογένεια έτσι; και ότι αν θα ήθελα να μου φέρει και το βράδυ κάτι να τσιμπήσω, ευχαρίστως να μου φέρει και όχι! να μη φοβάμαι ότι τη βάζω σε κόπο, ότι φτιάξει και γι' αυτήν, αλλά πέρα από αυτό, και βεβαίως να μη νομίσω ούτε μια στιγμή ότι το λέει για να μη μου φέρει, αλλά να! πρέπει να κάνω και κανένα διάλειμμα και να πηγαίνω και καμία βόλτα, πρέπει να καθαρίζει λίγο το μυαλό αλλιώς πως θα αποδώσω; και κάτι πολύ σοβαρό θα ετοιμάζω; και αν τουλάχιστον τα βράδια κοιμάμαι, γιατί βλέπει αναμμένο το φως μέχρι πολύ αργά και αν τυχόν δεν κοιμάμαι τότε μπορεί να αρρωστήσω... Την ευχαρίστησα και της είπα ότι σήμερα τα βράδυ θα βγω. Είπε πως πολύ καλά θα κάνω αλλά, με ρώτησε μήπως θα ήθελα να μου κρατήσει ένα πιάτο... αρνήθηκα, την ευχαρίστησα κι αφού με χαιρέτησε αφού βέβαια πρώτα μου είπε ότι δε θέλει να με ενοχλήσει άλλο και ότι βλέπει στο πρόσωπό μου την αγωνία και καταλαβαίνει, έφυγε... Αυτή η γυναίκα θα μπορούσε πραγματικά να μιλάει για μέρες, τι μέρες; μήνες!, χωρίς να σταματήσει ούτε για μια ανάσα. Αν και δε θυμάμαι πόσους έχω πει μάλλον πρέπει να βάλω έναν ακόμα καφέ... Δε βγαίνει αλλιώς. Λίγες μέρες μείνανε μέχρι τη μέρα που θα γίνει το συνέδριο και... Πρέπει να τελειώσω. Πρέπει! Έχει μεγάλη σημασία... Θα είναι το επιστημονικό γεγονός της χρονιάς! Είμαι τόσο κοντά... Το νιώθω... Δε μπορώ μόνο να καταλάβω πως είναι δυνατό να μη μου βγαίνει. Κάπου κολλάει. Κάτι δεν προσέχω. Κάτι που είναι μπρος στα μάτια μου και δεν το βλέπω...

Σηκώνεται, κρατώντας την κούπα, και βγαίνει από το δωμάτιο. Σε λίγο γυρίζει και κάθεται.

Πανσέληνος! Αν τελικά αξίζει κάτι σ' αυτό το δωμάτιο είναι αυτή η θέση που κάθομαι. Ειδικά κάτι μέρες σαν τη σημερινή που το φεγγάρι, έτσι ολόγιομο όπως είναι, γεμίζει το παράθυρο!

Για λίγα δευτερόλεπτα ησυχία.

Απ' ότι μου είχε πει ο Κώστας κατάφερε και απέδειξε ότι η ομάδα που μας ενδιαφέρει παρουσιάζει ομομορφισμό με μια από τις γνωστές ομάδες, χωρίς όμως να μου πει με πια. Στο συνέδριο που θα γίνει την επόμενη βδομάδα θα παρουσιάσει την απόδειξή του μαζί με τις συνέπειες του συγκεκριμένου ομομορφισμού αναφορικά με τις ιδιότητες της νέας κατηγορίας των πολυμερών.

Απέφυγα να το ρωτήσω περισσότερο μήπως και καταλάβει ότι κι εγώ κάνω έρευνα για τις ιδιότητες των νέων αυτών πολυμερών. Πολυμερών που τόσο πολύ ενδιαφέρουν τη βιομηχανία πλαστικών! Όμως είμαι σίγουρος ότι ο συγκεκριμένος ομομορφισμός δεν ισχύει, κάτι λάθος θα έχει κάνει, και ότι η ομάδα που εξετάζει συνδέεται και μάλιστα πρέπει να είναι ισόμορφη με την ομάδα που εξετάζω εγώ... Έχω ένα σωρό ενδείξεις που δείχνουν αυτόν τον ισομορφισμό αλλά μου λείπει η απόδειξη... Αυτήν ψάχνω! Την απόδειξη! Μια αναθεματισμένη απόδειξη και τότε... Και τότε η θέση του Καθηγητή Γραμμικής Άλγεβρας θα είναι δική μου! Μαζί φυσικά και με ένα καλό συμβόλαιο με όποια βιομηχανία πλαστικών προλάβει. Και υπάρχουν αρκετές που εκδήλωσαν ενδιαφέρον... Και όπως θα έλεγε και η μαμά, αν ζούσε: «Επιτέλους! να κάτι που είναι αντάξιο σου! Επιτέλους! να κάτι που θα σε βοηθήσει πραγματικά στο να κατακτήσεις το λαμπρό μέλλον που σου αξίζει!» Αρκεί μόνο να προλάβω... Τι δε βλέπω; τι! που να πάρει... τι!; Ίσως πρέπει για σήμερα να σταματήσω. Όλα θολώνουν γύρω μου! Ίσως πρέπει να πάω να κοιμηθώ και να συνεχίσω αύριο... Αλλά όχι! θα συνεχίσω λίγο ακόμα... Μπορεί τελικά να είναι κάτι προφανές και μπρος στα μάτια μου κι όμως να μην το βλέπω... Το νιώθω όμως! Πραγματικά το νιώθω πως είμαι πολύ κοντά!

Σκύβει στο τραπέζι και γράφει. Δεν περνάνε λίγα λεπτά και χτυπάει το κινητό του.

Ποιος να είναι τέτοια ώρα;

Σηκώνεται και πηγαίνει προς τη βιβλιοθήκη και παίρνει το κινητό του από ένα ράφι.

Ο Κώστας! Τι να θέλει τέτοια ώρα; Έλα καλησπέρα!

...

Είσαι καλά; πως και με πήρες τέτοια ώρα;

...

Α, ναι; δηλαδή;

...

Μάλιστα!

...

Κάθεται στην καρέκλα του τραπεζιού.

Είσαι σίγουρος; θέλω να πω το έχεις διερευνήσει;

...

Και γιατί βιάστηκες να του το στείλεις με email;

...

Δεν το ήξερα ότι αυτός θα έχει το συντονισμό!

...

Και με ποια ομάδα είπες;

...

Α! μάλιστα, ωραία, και να υποθέσω ότι ετοιμάζεις την ανακοίνωσή σου για το συνέδριο.

...

Ε, όχι χαίρομαι για σένα και μπράβο σου, το άξιζες αλλά να, είμαι λίγο κουρασμένος. Θέλω να λείψω την επόμενη βδομάδα και αναγκαστικά θα κάτσω σπίτι και αυτήν τη βδομάδα για να διορθώσω ένα σωρό γραπτά που έχουν μαζευτεί, και δε γίνεται να περιμένουν άλλο, αλλά και να ετοιμάσω και μια εργασία.

...

Ναι, έχω ζητήσει άδεια.

...

Έ, όχι δεν έτυχε να το συζητήσουμε, εξάλλου ήτανε κάτι που μου προέκυψε ξαφνικά.

...

Ναι το ξέρω για το συνέδριο, αλλά σου 'πα ήτανε κάτι ξαφνικό που δε μπορούσα να αναβάλω, άσε θα σου πω άλλη φορά, τώρα νιώθω κουρασμένος και λέω να ξαπλώσω.

...

Ναι, ναι θα σε πάρω αύριο.

...

Καληνύχτα!

Κλείνει το κινητό και σχεδόν καταρρέει στην καρέκλα μένοντας για λίγο ακίνητος σκυμμένος στο τραπέζι. Ξαφνικά σηκώνεται και με βίαιο τρόπο πετάει όλα όσα βρίσκονται πάνω στο τραπέζι κάτω!

Δε μπορεί να είναι αλήθεια αυτό που άκουσα. Δεν είναι δυνατόν!

Παίρνει με πολύ νευρικές κινήσεις το κινητό στα χέρια του και τηλεφωνεί.

Έλα! ξέρεις σκεφτόμουνα αυτό που μου είπες και θέλω να σε ρωτήσω κάτι, έχεις λίγο χρόνο;

...

Που στήριζες την απόδειξή σου για τον ισομορφισμό;

...

Ναι το ξέρω ότι δε γίνεται από το τηλέφωνο αλλά θέλω μόνο μια μικρή διευκρίνιση στο εξής: με κάτι πρόχειρους υπολογισμούς που έκανα αυτό, ο ισομορφισμός δηλαδή, κολλάει στη συμμετρία.

...

Τι πότε πρόλαβα κι έφτασα εκεί; μόλις μου το είπες, με το που το έπιασα, εκεί κόλλησα.

...

Τι! τι εννοείς ότι δεν υπάρχει συμμετρία; πως είναι δυνατόν; αφού έχει αποδειχθεί!

...

Δεν το ήξερα αυτό! και πότε το ανακοίνωσε;

...

Χθες! Μια δυο μέρες έλειψα και βγήκε μια τέτοια σημαντική ανακοίνωση και την έχασα.

...

Το ξέρω ότι θα το μάθαινα, δεν είναι αυτό.

...

Τίποτα, τίποτα! μόνο που πρέπει να σε αφήσω, εξάλλου θα έχεις να ετοιμάσεις την εισήγησή σου για το συνέδριο.

...

Ναι λέω να ξεκουραστώ, μπράβο και πάλι και καληνύχτα.

Κλείνει το κινητό, το αφήνει στο τραπέζι και με τα χέρια του σκεπάζει το πρόσωπό του.

Δε σκέφτομαι ούτε τον κόπο μου ούτε την προσπάθειά μου... Την τύχη μου... Με την τύχη μου τα βάζω! Είπα ότι θα ήταν καλύτερα να κάτσω να δουλέψω πάνω στο θέμα στο σπίτι, για να έχω την ησυχία και το χρόνο που χρειαζόμουν, και μόλις έλειψα ανακοινώθηκε κάτι που τον οδήγησε, ποιόν; τον Κώστα!, στη λύση του προβλήματος την ώρα που εγώ χτυπιόμουν αδικα εδώ πέρα. Πάνε όλα, όλα!! Η θέση του καθηγητή Γραμμικής Άλγεβρας χάθηκε! Την έκλεισε ο Κώστας! Όπως και η σύμβαση για την αποκλειστική διάθεση του πολυμερούς. Δική του! Η δόξα; Ναι αυτή! κυρίως αυτή! δική του! δική του όλη! Κι εγώ; Εγώ τι!; Εγώ στη σκιά. Ένας τυχαίος βοηθός καθηγητή, και μάλιστα του Κώστα!, που διδάσκω κάποιες ώρες στο πανεπιστήμιο! Δε μπορεί! Μια ζωή, από τότε απ' το σχολείο, να έρχεται δεύτερος και όλοι να λένε ότι χωρίς εμένα δε θα έκανε ποτέ τίποτα και τώρα... Τώρα! στην πιο σημαντική στιγμή της πορείας μας να με περνάει και να γίνεται αυτός καθηγητής! Μήπως βλέπω εφιάλη; Μήπως το μυαλό μου κουράστηκε τόσο πολύ και μου παίζει άσχημα παιχνίδια; Μήπως να πάω να κοιμηθώ και το πρωί να μάθω ότι όλο αυτό ήτανε δημιούργημα της φαντασίας μου; Και είναι και αυτή η πανσέληνος που πνίγει το παράθυρο...
(*Ουρλιάζοντας παρατεταμένα*) Γιατιιιιί; Γιατί;

Ακούγεται κάποιος να χτυπάει την πόρτα και μια γυναικεία φωνή από έξω να ρωτάει: «είστε καλά... ακούω φασαρία»

Ναι! κυρία Μαρία καλά είμαι, μην ανησυχείτε! Μου έπεσαν κατά λάθος κάτι βιβλία και νεύριασα λίγο. Να τώρα ετοιμάζομαι να φύγω.

«Α καλά! γιατί ανησύχησα. Να μη σας ενοχλώ. Καλή βόλτα και να προσέχετε.»

Ευχαριστώ...

Για λίγο ησυχία.

Ανησύχησε λέει... Με καλοβλέπει για γαμπρό... Ξέρω τι θα σκέφτεται: «δουλειά στο πανεπιστήμιο, καλό παιδί»... «Ελάτε να τρώμε μαζί τις Κυριακές που μπορεί και η κόρη μου» και τέτοια. Ναι, δε λέω είναι όμορφη η κόρη της αλλά, όπως έλεγε και η συγχωρεμένη η μαμά, εγώ δεν είμαι για έρωτες και τέτοια! Πέθανε νέα... Από μένα έλεγε πως αρρώστησε που δε μπόρεσα... Δε μπόρεσα να της εκπληρώσω όλα της τα όνειρα για μένα. Πως μπορούσα έλεγε να συμβιβαστώ με μια ασήμαντη θέση στο Πανεπιστήμιο; Μόνον αυτή νοιαζόταν πραγματικά για το καλό μου! Μόνον αυτή ήξερε τις πραγματικές μου δυνατότητες! Όλοι οι άλλοι, και ο Κώστας ακόμα και να τον προσέχω τώρα πια που ήμαστε μαζί στο πανεπιστήμιο, ήθελαν μόνο να με εκμεταλλευτούν και να μου κλέβουν τις ιδέες μου. Και όπως έλεγε, μόνον εγώ θα μπορούσα να φέρω επανάσταση με τις ανακαλύψεις που θα κάνω και ότι όλοι κάποτε θα μιλάνε για μένα! Γιατί για μένα υπήρχε μόνον η κορυφή και η πρώτη θέση. Γιατί εγώ ήμουν φτιαγμένος για μεγάλα πράγματα αλλά, όπως έλεγε, δεν το καταλάβαινα και δεν προσπαθούσα όσο έπρεπε αφού και στη σχολή ακόμα πέρασα μόλις τέταρτος! Άκου τέταρτος! Έκανε μια βδομάδα να μιλήσει σε άνθρωπο! Την έπαιρναν στο τηλέφωνο να τη συγχαρούν και τους το έκλεινε! Ό,τι μπορούσε να κάνει για μένα, για να φτάσω στην κορυφή και στη δόξα, εκεί που άξιζα δηλαδή!, το είχε κάνει. Αλλά εγώ δεν προσπαθούσα όσο έπρεπε. Ευτυχώς, όπως έλεγε, που κατάφερε και απέφυγα τα μπερδέματα με τις γυναίκες. Δεν ήταν αυτά για μένα! Εμένα το πολύ, πολύ να μου έκοβαν το δρόμο. Να με αποπροσανατόλιζαν! Για μένα... Για μένα υπάρχει μόνον η κορυφή! Πάνω απ' όλους! Να εκεί στο φεγγάρι! Κοίτα πόσο μεγάλο δείχνει! Ολοστρόγγυλο. Σα να με καλεί... Ναι! εκεί είναι η κορυφή! Στο φεγγάρι!

Έχει ήδη φτάσει στο παράθυρο και ανεβαίνει πάνω στο περβάζι.

Ναι, μαμά, ναι! το ξέρω πως τελικά βρίσκεσαι εκεί, στην κορυφή!, και με περιμένεις. Ναι το ξέρω πως δεν πέθανες αλλά, βλέποντας την ανικανότητά μου, έφυγες και πήγες εσύ, ναι μαμά μου εσύ!, να καταλάβεις την κορυφή και μετά να με φωνάξεις να μου την παραδώσεις! Ναι μαμά, το ξέρω πως μόνο εσύ θα μπορούσες να με οδηγήσεις... Ναι μαμά, σε ευχαριστώ... Τίποτα δε θα ήμουν χωρίς εσένα! Τίποτα δεν είμαι χωρίς εσένα! Μόνον εσύ, μαμά, το ήξερες πως για μένα, η κορυφή ήταν ο στόχος! Λίγο μόνο να σε άκουγα και... Στην κορυφή! Εκεί, μαμά, που με περιμένεις... Τι είναι για μένα να φτάσω στο φεγγάρι; Ένα πέταγμα είναι!

Πηδάει στο κενό!

ΤΕΛΟΣ

Το ταξίδι.

Πρόσωπα: Ο Πέτρος, η σύζυγός του Καίτη κι ένας Αστυνομικός.

Είναι πρωί. Ο Πέτρος κάθεται στο σαλόνι μόνος και μιλάει στο τηλέφωνο.

Πέτρος.

Έχεις μάθει για ποια μέρα προβλέπεται;... Την Πέμπτη! Μεθαύριο δηλαδή! ... Ναι το ξέρω, το ξέρω... Αλλά να, δεν περίμενα τόσο σύντομα ... Όχι, όχι δεν ξέρει τίποτα ή τουλάχιστον δεν πάει το μυαλό της ... Ναι, ναι θα τις το πω... Εξάλλου δε γίνεται αλλιώς ... Μόνο που δεν περίμενα ότι θα συνέβαινε αυτές τις μέρες! Μέσα στις γιορτές, διάβολε! ... Το ξέρω ότι δε μπορούσες να κάνεις τίποτα... Το ξέρω ... Κι αυτό που κάνεις, για μένα είναι κάτι...

Μπαίνει η Καίτη. Μόλις ξύπνησε. Ο Πέτρος κλείνει βιαστικά το τηλέφωνο.

Καίτη.

Καλημέρα! Δε σε κατάλαβα που σηκώθηκες. Με ποιον μιλούσες;

Πέτρος.

Καλημέρα. Καλά είσαι; Πως και σηκώθηκες έτσι νωρίς;

Καίτη.

Έχω ένα μικρό πονοκέφαλο αλλά δεν είναι τίποτα. Αρκεί να μη δυναμώσει όπως χθες. Βλέπω ότι είσαι με τις πτυζάμες ακόμα. Να υποθέσω ότι προλαβαίνουμε να πιούμε ένα καφέ μαζί;

Πλησιάζει κοντά του στο σαλόνι, κάθεται δίπλα του και συνεχίζει:.

Έτσι παρέα όπως παλιά και όπως και σε λίγες μέρες! Αλήθεια, δε μου 'πες με ποιονμίλαγες στο τηλέφωνο;

Πέτρος.

Θα πάω στο γραφείο λίγο αργότερα γιατί δεν είχα κάτι για σήμερα το πρωί, αλλά προς το απόγευμα έχω δυο σημαντικά ραντεβού και μάλλον θα τελειώσω πολύ αργά. Κάνε κι εμένα καφέ. Έλεγα να μην πω γιατί με ενοχλεί το στομάχι μου, αλλά κάνε.

Καίτη.

Τελευταία έχεις πολύ άγχος. Το βλέπω. Αλλά όσο σκέφτομαι ότι σε λίγες μόνο μέρες...

Σταματά και σηκώνεται. Πάει προς την κουζίνα. Μετά από λίγο συνεχίζει:

Δυο βδομάδες Παρίσι, Λονδίνο! Να τον κάνω γλυκό;

Πέτρος.

Ναι, τον καφέ τον πίνω ακόμα και τώρα γλυκό.

Καίτη.

Η τελευταία φορά που πήγαμε μαζί κάπου Χριστούγεννα ήταν πριν από είκοσι πέντε χρόνια. Θυμάσαι υποθέτω;

Πέτρος.

Εσύ τι λες;

Καίτη.

Ήτανε στο γαμήλιο μας ταξίδι. Ήτανε πολύ όμορφα σε κείνο το ταξίδι.

Έρχεται κρατώντας ένα δίσκο, με δυο κούπες με καφέ και δυο ποτήρια νερό, τον οποίο αφήνει σε ένα τραπεζάκι μπροστά τους. Πίνουν από μια γουλιά καφέ με τον Πέτρο να κοιτά αδιάφορα.

Δε με προσέχεις ή μου φαίνεται;

Πέτρος.

Ε... όχι σε προσέχω, αλλά να, κάτι σκεφτόμουνα.

Καίτη.

Πάλι για δουλειά! Μετά από κείνο το ταξίδι, βλέπεις, δεν υπήρχε χρόνος παρά μόνο για δουλειά. Μέχρι φυσικά που ήρθαν τα χαρτιά!

Ο Πέτρος σηκώνεται και απομακρύνεται λίγο.

Πέτρος.

Μα γιατί επιτέλους πρέπει να το πηγαίνεις συνέχεια εκεί; Ακόμα και τις πιο άσχετες στιγμές; Γιατί πρέπει συνέχεια να μου θυμίζεις; Ξέρεις ότι το πάλεψα και το παλεύω. Δεν τα 'χω πιάσει στα χέρια μου εδώ και αρκετό καιρό.

Καίτη.

Έχεις δίκιο.

Τον πλησιάζει, του πιάνει το χέρι και συνεχίζει:

Εξάλλου η σκέψη και μόνο του ταξιδιού. Θα 'ναι υπέροχα! Εδώ κι ένα μήνα που μου είπες ότι αυτά τα Χριστούγεννα θα κανονίσεις να μην έχεις δουλειές και να πάμε Παρίσι Λονδίνο, μόνον αυτό σκέφτομαι. Μια καινούργια αρχή! Ναι! μια καινούργια αρχή! Μια ανταμοιβή για όλα αυτά τα βράδια που περίμενα και περίμενα.

Πέτρος.

Δε θα 'λεγα ότι σου 'λειψε η καλή παρέα!

Του αφήνει το χέρι. Για λίγα δευτερόλεπτα ησυχία ενώ τον κοιτάζει στα μάτια. Απομακρύνεται λίγα μέτρα.

Καίτη.

Είσαι κακός τελικά! Είσαι πολύ κακός! Το ξέρεις ότι προσπαθώ. Πολύ! Και δεν είναι εύκολο. Έχει γίνει ένα πια με μένα! Αλλά βλέπεις, δεν έχω βοήθεια. Μόνη μου εδώ πέρα. Τόσα και τόσα βράδια ολομόναχη. Να περιμένω...

Για λίγο ησυχία και συνεχίζει:

Και ούτε ένα παιδί. Ούτε ένα παιδί δε μου χάρισες.

Πέτρος.

Δε σου χάρισα; Θα μπορούσες να γίνεις λίγο ποιο σαφής;

Καίτη.

Δε χρειάζεται να μου θυμίζεις το ποιος έφταιγε! Και το πόση απαξία εισέπραττα απ' τους δικούς σου. Και με σένα να μην τους βάζεις ποτέ στη θέση τους. Να μ' αφήνεις μόνη μου. Μόνη μου εντελώς! Εκτεθειμένη στο κενό. Άλλες ξενυχτούσαν μ' ένα μωρό κι εγώ μ' ένα μπουκάλι! Δε θέλησες ποτέ να υιοθετήσουμε. Βλέπεις δεν καταδεχόσουν. Χα, χα, χα! ο αρρωστημένος εγωισμός σου πάνω απ' όλα!

Λάθος! ο εγωισμός σας έπρεπε να πω! Ένας εγωισμός, όμως, που ξεφτιλιζόταν κι έβρισκε την πραγματική του θέση όταν χαρτόπαιζες.

Ολόκληρα μερόνυχτα χανόσουν! Και για να μπορείς να ικανοποιείς το αρρωστημένο πάθος σου δανειζόσουν από τον κάθε απίθανο τοκογλύφο που στο τέλος ή σε οδηγούσε στον επόμενο τοκογλύφο ή σου έτρωγε και από κάτι. Ξέρεις, μερικές φορές αναρωτιόμουν αν ζεις; και ξέρεις κάτι; Έφτασα να πω ότι δε με νοιάζει!

Πέτρος.

Λες να μη το 'ξερα ότι δε μ' αγαπούσες; Λες να μην το 'χα καταλάβει γιατί με παντρεύτηκες;

Καίτη.

Α, χα, χα, χα! το άκουσα κι αυτό!

Πέτρος.

Γιατί; είναι ψέματα;

Καίτη.

Ναι! είναι ψέματα γιατί εκτός από εγωιστής είσαι και ψεύτης! Εκτός αν ξέχασες το τι είχες ή μάλλον είχατε, όταν σε γνώρισα; Τι σας είχε μείνει πια; Ένα όνομα! Και αυτό βέβαια για όσους δεν ήξεραν ότι ήσασταν πνιγμένοι στα χρέη.

Πέτρος.

Δε νομίζω να σου 'λειψε τίποτα;

Καίτη.

Ω! ναι είναι αλήθεια! Είχα τα πάντα. Ότι υποτίθεται πως χρειαζόμουνα το 'χα... Μεσ στο χρυσό κλουβί της μοναξιάς μου. Είχα τα πάντα εκτός από σένα! Εσένα που σ' αγαπούσα πολύ! Κι εσύ; Εσύ τι έκανες; Έτρεχεσ σα δούλος απ' το πρωί ως το βράδυ γιατί βλέπεις, πέρα από τις δικές σου παράλογες φιλοδοξίες, έπρεπε εσύ να ξεχρεώσεις και όλα τους τα χρέη! Ενώ εγώ το 'ξερες ότι ήθελα μόνον εσένα! Αν ήθελα λεφτά, πολλά λεφτά, θα 'παιρνα το Νίκο.

Πέτρος.

Μπα;

Καίτη.

Έλα τώρα. Μην κάνεις ότι δε το 'ξερες ότι με είχε ζητήσει πριν από σένα; Εσύ άρχισες να μου πουλάς αγάπες μόνον όταν το 'μαθες. Βλέπεις σε θεωρούσε φίλο του και στο είπε ενώ εσύ τον ζήλευες και στο βάθος τον μισούσες. Είχες καταλάβει ότι σ' αγαπούσα κρυφά και το εκμεταλλεύτηκες με το καλύτερο τρόπο. Μα την αλήθεια, τι ηλίθια που ήμουνα; Έπρεπε να περάσουν πολλά χρόνια για να συνειδητοποιήσω ότι πατούσες πάνω μου για να τον εκδικηθείς.

Πέτρος.

Με κατηγορείς ότι σου πουλούσα αγάπες για να εκδικηθώ το Νίκο; Δεν ξέρω αν έχει νόημα η συζήτηση αφού μου φαίνεται ότι δεν ξέρεις τι λες.

Καίτη.

Ναι μου πουλούσες αγάπες! Στην αρχή βέβαια μόνο και μόνο για να του κάνεις κακό. Μόνο που εγώ ήμουνα τυφλή και δεν έβλεπα τίποτα. Μετά όμως, όταν έμαθες ότι ο πατέρας μου είχε χρήματα, ήρθες και με ζήτησες! Μπορεί να μην είχαμε το όνομα, αλλά ο πατέρας μου ήταν ένας πολύ πετυχημένος έμπορος και η ιδανική ευκαιρία που ψάχνατε για να ξελασπωθείτε.

Πέτρος.

Δεν είσαι στα καλά σου!

Καίτη.

Εγώ δεν είμαι στα καλά μου; Αλλά βλέπεις μόλις πριν τρία χρόνια, λίγο πριν πεθάνει, μου είπε για τις λίρες που σου δάνεισε, τότε, και που ποτέ σου δε γύρισες. Δε σου έφταναν, βλέπεις, τα δυο οικόπεδα που με έβαλες και πούλησα σε αντάλλαγμα το μερίδιό μου σε μια επιχείρηση που ήταν από την αρχή καταδικασμένη και η οποία έπεσε έξω σε λίγους μήνες. Οικόπεδα που ακόμα και τότε είχαν τεράστια αξία και πουλήθηκαν πολλά χρήματα. Χρήματα που χάθηκαν σε μια ανόητη επιχείρηση και για να ξεπληρώνεις χρέη. Επί τόσα χρόνια, αυτό με τις λίρες που σου δάνεισε και που ποτέ σου δεν επέστρεψες, το κρατούσε μέσα του και δεν μου είχε πει τίποτα! Και πάλι δε θα μου το 'λεγε, αλλά του ξέφυγε σ' ένα τσακωμό μας για το ποτό. Με αγαπούσε πάρα πολύ!

Ήμουνα βλέπεις η μοναχοκόρη του, τα αδέρφια μου ήταν πολύ μεγαλύτερα, και λίγο μετά που γεννήθηκα η μητέρα μου πέθανε και με

μεγάλωσε μόνος. Και είχε καταλάβει πόσο σε ήθελα. Και δεν άντεχε άλλο να βλέπει να με καταστρέφεις. Κι εσύ τι έκανες με τις λίρες; Τις χρησιμοποίησες για να ξεπληρώνεις τα χρέη τους. Του τεμπέλη του αδελφού σου...

Πέτρος.

Σου απαγορεύω!!

Καίτη.

Τσούζει η αλήθεια ε;

Ο Πέτρος κινείται απειλητικά προς το μέρος της.

Θα με χτυπήσεις; Ας το δω κι αυτό...

Σταματά

... και του άχρηστου του πατέρα σου που τους τα 'χανε φάει οι διάφορες κοκότες! Τους ξεχρέωνες με τα λεφτά του πατέρα μου ενώ εμένα μου έλεγες ότι τα λεφτά που έδινες ήταν όλα δικά σου και ότι θα σου τα επιστρέψουν. Χα, χα, χα! και φυσικά σου τα επέστρεψαν, ε;

Πέτρος.

Έχει νόημα αυτό που κάνεις; Έχει κάποιο νόημα; Εξάλλου ο πατέρας μου έχει πια πεθάνει.

Καίτη.

Έχεις δίκιο! Τι νόημα να 'χει πια.

Πλησιάζει προς το τραπεζάκι και πετάει τις κούπες με τα ποτήρια κάτω.

Στο διάβολο κι ο καφές! Καλύτερα να είχες φύγει! Είπαμε να πιούμε έναν καφέ μαζί και το μόνο που κατάφερες ήταν να μου χαλάσεις και αυτή μου τη μέρα! Όπως κι όλες τις υπόλοιπες, δηλαδή.

Πέτρος.

Δεν είναι έτσι! Προσπάθησα να του τα επιστρέψω, αλλά...

Καίτη.

Αλλά; Αλλά τι; Αυτοί φτιάχτηκαν, δηλαδή ο ανεπρόκοπος ο αδελφός σου, που φρόντισες να γίνει και στέλεχος τράπεζας, και αφού σ' έκαναν πέρα, εσύ, με σπασμένα πλέον νεύρα, έμπλεξες στα χαρτιά! Και αμφιβάλλω αν έχεις ξεμπλέξει. Αλήθεια αυτός ήταν στο τηλέφωνο πρωί, πρωί; η μήπως νομίζεις ότι δεν κατάλαβα ότι βιάστηκες να το κλείσεις;

Πέτρος.

Είσαι προκατειλημμένη όπως πάντα. Όχι, ήταν ο Νίκος.

Καίτη.

Ο Νίκος; Και γιατί τουμίλαγες έτσι;...

Μικρή σιωπή.

Ωστε έφτασε το τέλος!

Πέτρος.

Τι!, τι είπες τώρα; Μπορείς να μου πεις τι ξέρεις; Ή μάλλον δε χρειάζεται, άσε κατάλαβα! Σου τα είπε όλα ο Νίκος! Δε θα 'χασε την ευκαιρία που χρόνια έψαχνε.

Καίτη.

Λάθος και πάλι λάθος! Ο Νίκος δε θα 'λεγε τίποτα και το ξέρεις. Μόνη μου τα κατάλαβα όλα όταν άνοιξα προσεκτικά την επιστολή, πριν από καμιά εικοσαριά μέρες, που σου έστειλαν από το πρακτορείο ταξιδίων. Νόμιζα η ηλίθια ότι θα βρω τα εισιτήρια, αλλά αυτό που είδα ήταν ότι δε δεχόντουσαν να σου προσφέρουν πίστωση για το ταξίδι! Λόγω χρεών! Θα έβγαζαν τα εισιτήρια μόνο αν τους έδινες μετρητά. Κι εσύ μετρητά δεν είχες ούτε για ένα ταξίδι! Και σαν από διαβολική σύμπτωση, τη στιγμή εκείνη τηλεφωνεί ο Νίκος. Προφανώς του είχες πέσει στα πόδια να σε σώσει και τελικά, μετά από πίεση, μου τα είπε όλα... Όλα!!

Πέτρος.

Και γιατί τότε μου μιλούσες για το ταξίδι; Γιατί όλο αυτό το θέατρο; Ή μήπως πρέπει να πω τσίρκο;

Καίτη.

Ω, ναι! τσίρκο! μπράβο! τσίρκο! Κατάφερες και βρήκες την κατάλληλη λέξη να περιγράψει όλο αυτό που ζω είκοσι πέντε χρόνια τώρα! Ναι είκοσι πέντε ολάκερα χρόνια δεν είμαι παρά ένα παιχνίδι στα χέρια του διάσημου κλόουν αυτού του τσίρκου! Αλλά η παράσταση έφτασε στο τέλος! Κράτησε λιγάκι παραπάνω, δε λέω, αλλά ναι!, ναι! επιτέλους έφτασε στο τέλος! και ο πρωταγωνιστής κλόουν, δηλαδή εσύ, θα μείνει μόνος του να κοιτάει τα ρημάδια για τα οποία αυτός και μόνο αυτός είναι υπεύθυνος! Θα μείνει μόνος του μιας και οι άλλοι κλόουν, το σόι σου δηλαδή!, μόλις τους ξελάσπωσε, απλά τον παράτησαν! Κι εγώ θα πεις; Εγώ τι θα γίνω; Μάθε λοιπόν ότι το άβουλο παιχνίδι στα χέρια σου για πρώτη ίσως φορά στη ζωή του με σκέφτηκε. Ναι! για πρώτη φορά! Δε θα το άντεχα ξέρεις να βρεθώ στο δρόμο. Όχι μόνο δε θα το άντεχα αλλά δεν το αξίζω κιόλας! Κανόνισα...

Πέτρος.

Με το Νίκο; Σίγουρα θα σου προσέφερε τη θαλπωρή του ευχαρίστως!

Καίτη.

Μη γίνεσαι χυδαίος! Κανόνισα λοιπόν, ναι με το Νίκο μιας και ήταν ο μόνος άνθρωπος σ' όλα αυτά που περνάω, που μου στάθηκε πραγματικός φίλος. Κανόνισα, λοιπόν, και πληρώθηκε το δάνειο που αφορούσε αυτό το σπίτι κι έγινε μεταβίβαση στ' όνομά του. Εννοείται ότι όταν όλα τελειώσουν θα το μεταβιβάσει στ' όνομά μου. Ελπίζω, αν και μου είναι αδιάφορο πια, να με συγχωρήσεις για την πλαστογραφία, αλλά βλέπεις δε

μπορούσε να γίνει αλλιώς. Ο Νίκος είχε αντιρρήσεις αλλά τελικά τον έπεισα.

Πέτρος.

Δε θα κουράστηκες και πολύ φαντάζομαι; Ακόμα και μετά από τόσα χρόνια σε αγαπάει. Ακόμα και τώρα που έχει οικογένεια, εσένα σκέφτεται. Αλήθεια δεν του δόθηκες ποτέ; Θες να πιστέψω ότι δεν τον αντάμειψες ποτέ για το ότι σε παράστεκε τόσο;

Καίτη.

Πραγματικά είσαι για λύπηση! Ναι μ' αγαπούσε και μ' αγαπάει, αλλά ως φίλος. Ήτανε πάντα κύριος. Α! δε θέλω βέβαια, έστω και για λίγο, να φανταστείς ότι σε αδίκησα. Η αξία του σπιτιού αυτού, που είναι και ό,τι απέμεινε απ' τις κατασχέσεις όπως θα ξέρεις, υπολείπεται κατά πολύ της αξίας των λιρών.

Πέτρος.

Α! ναι; Μήπως χρωστάω και τίποτα; Και πότε, αλήθεια, έγινε η μεταβίβαση;

Καίτη.

Τα συμβόλαια υπογράφηκαν πριν από τρεις ημέρες.

Πέτρος.

Χα, χα, χα! Καλή μου, τζάμπα εκδούλευση ζήτησες από τον καλό μου φίλο και φύλακα άγγελό σου. Επέτρεψέ μου μόνο να σας χαλάσω λίγο το όμορφο σχέδιο σας. Μόνο που δε θα φταίω εγώ, αλλά η τράπεζα! Εδώ και μια βδομάδα, ξέρεις, έχει έρθει επιστολή της τράπεζας, αυτής που δε δέχτηκε το διακανονισμό, και μου απαγορεύει κάθε μεταβίβαση κινητών και ακινήτων. Είναι κάτι που δεν το ήξερε ο Νίκος. Ή μάλλον το ξέρει αφού του το είπα, αλλά αυτό έγινε μόλις χθες. Μόνο που όταν με ρώτησε, με πολύ αγωνία, για την ημερομηνία της επιστολής της τράπεζας κάπως μου φάνηκε και, έτσι από ένστικτο, δεν του είπα ότι την έχω παραλάβει εδώ και μια βδομάδα, αλλά του είπα ότι την παρέλαβα μόλις την προηγούμενη μέρα. Πραγματικά δε μπορούσα να καταλάβω γιατί ένωσε τόση ανακούφιση. Όσο και να προσπάθησε να το κρύψει, ήταν ολοφάνερο. Τώρα βέβαια εξηγούνται όλα! Τελικά, αγάπη μου, πρέπει πάντα να κρατάμε και κάτι για μας. Έτσι δεν είναι;

Καίτη.

Δεν το πιστεύω...

Ντρινν!! Εκείνη τη στιγμή χτυπάει το κουδούνι της πόρτας. Η Καίτη έχει καταρρεύσει σε μια πολυθρόνα και θα παραμείνει τελείως αμέτοχη σε όσα θα ακολουθήσουν ενώ ο Πέτρος πηγαίνει και ανοίγει την πόρτα.

Αστυνόμος.

Καλημέρα σας. Παρακαλώ εδώ είναι η οικία του κ. Πέτρου Πετρά;

Πέτρος.

Ναι εδώ είναι, ποιόν θέλετε;

Αστυνόμος.

Τον ίδιο, εσείς είστε;

Πέτρος.

Μάλιστα εγώ είμαι, τι συμβαίνει παρακαλώ;

Αστυνόμος.

Θα μπορούσα να περάσω για λίγο;

Πέτρος.

Ναι βεβαίως, περάστε. Συμβαίνει κάτι;

Αστυνόμος.

Θα θέλαμε να 'ρθείτε μαζί μας για λίγο στο Αστυνομικό Τμήμα.

Πέτρος.

Θα μπορούσα, τουλάχιστον, να μάθω περί τίνος πρόκειται.

Αστυνόμος.

Αν και δε συνηθίζεται θα σας πω δύο τρία μόνο λόγια. Γνωρίζετε κάποιον Γιώργο, γνωστό με το παρατσούκλι «Μετανάστης»;

Πέτρος.

Απ' ότι θυμάμαι όχι, γιατί θα έπρεπε να τον γνωρίζω;

Αστυνόμος.

Περίεργο.

Ξέρετε τον ψάχναμε αρκετό καιρό και τελικά τον συλλάβαμε χθες.

Πέτρος.

Και τι σχέση έχω εγώ;

Αστυνόμος.

Ο εν λόγω πρώην καταζητούμενος εξασφάλισε, με το αζημίωτο φυσικά, από πλαστές ταυτότητες και διαβατήρια μέχρι αεροπορικά εισιτήρια για τρίτες χώρες του εξωτερικού.

Πέτρος.

Και λοιπόν;

Αστυνόμος.

Ξέρετε, ανάμεσα στο ονόματα, για τα οποία ομολόγησε ότι είχε βγάλει πλαστά χαρτιά, ανέφερε και το δικό σας. Μάλιστα, ανάμεσα στα άλλα, κατασχέσαμε κι ένα πλαστό διαβατήριο στο όνομα Μανώλης Πετρίδης μαζί μ' ένα αεροπορικό εισιτήριο, στο ίδιο όνομα, για το Καράκας σήμερα το βράδυ. Υπάρχουν αδιάψευστα στοιχεία ότι αφορούσε εσάς. Στοιχεία για τα οποία, όμως, δεν είμαι εγώ αρμόδιος να σας πω περισσότερα.

Πέτρος.

Μάλιστα! Θα μπορούσα τουλάχιστον, πριν σας ακολουθήσω, να ντυθώ;

Αστυνόμος.

Ναι, φυσικά! Αν και δε χρειάζεται, θα πρέπει να σας πω ότι είναι περιττό να προσπαθήσετε να διαφύγετε.

Πέτρος.

Όχι, όχι, ένα δυο μόνο λεπτά θα χρειαστώ για να βάλω κάτι άλλο πάνω μου.

*Ανεβαίνει την εσωτερική σκάλα και μπαίνει σ' ένα δωμάτιο. Περνάει ένα λεπτό και ...
... Μπαμ!!!*

ΤΕΛΟΣ

Στο Φάρο.

Πρόσωπα:

Η Μαρία και η κόρη της Νεφέλη.

Ο φάρος βρίσκεται σ' ένα μικρό κομμάτι γης πολύ κοντά στην ξηρά. Ουσιαστικά πρόκειται για ένα μικρό αλλά με απόκρημνες ακτές βραχώδες άδενδρο νησί. Προς την ξηρά βρίσκεται και η μόνη προσβάσιμη στο νησί πλευρά όπου υπάρχουν ένα μικρό παράπηγμα και μια ξύλινη βάρκα βγαλμένη στην ακτή.

Το ισόγειο του φάρου είναι ένας ενιαίος στρογγυλός χώρος με μια ξύλινη σκάλα, που ακουμπά στον τοίχο, να οδηγεί προς τα πάνω όπου βρίσκονται, στο μεν πρώτο όροφο, τρία μικρά δωμάτια: μια κουζίνα, ένα μπάνιο και μια κρεβατοκάμαρα, στον δε δεύτερο, στον οποίο για να περάσεις πρέπει να ανοίξεις μια κλειστή ξύλινη καταπακτή, οι εγκαταστάσεις του φάρου. Στη βάση της σκάλας υπάρχει επίσης μια κλειστή ξύλινη καταπακτή η οποία οδηγεί στο υπόγειο του φάρου. Το δωμάτιο στο ισόγειο έχει μια μεταλλική καφέ πόρτα και δυο μεγάλα αντιδιαμετρικά παράθυρα. Τα παράθυρα, επίσης μεταλλικά αλλά βαμμένα άσπρα, εσωτερικά έχουν αδιαφανή μπεζ κουρτίνα ενώ εξωτερικά δεν έχουν παντζούρια, αλλά προστατευτικά σιδερένια κάγκελα. Το ένα βλέπει προς τη θάλασσα και το άλλο, που είναι δίπλα στην πόρτα, προς την πλευρά της ξηράς. Υπάρχουν δυο σώματα καλοριφέρ αλλά κι ένα παλιό τζάκι που καίει. Ο διάκοσμος λιτός αποτελείται από ένα ξύλινο τραπέζι με τέσσερις παλιές καρέκλες, έναν τριθέσιο καναπέ με φθαρμένη καφέ δερμάτινη ταπετσαρία κι ένα σχετικά μεγάλο γραφείο, με δική του καρέκλα, όπου πάνω του βρίσκονται μερικά βιβλία, τετράδια, διάφορα χαρτιά, δυο κορνίζες με φωτογραφίες, ένα τηλέφωνο κι ένα φωτιστικό. Στους τοίχους δεν υπάρχει κανένα κάδρο πλην ενός μεγάλου χάρτινου παγκόσμιου χάρτη, πρόχειρα κολλημένου, ακριβώς στο σημείο του τοίχου που βλέπει το γραφείο. Τέλος απ' το ταβάνι κρέμεται μια απλή λάμπα.

Οι δυο γυναίκες κάθονται στις καρέκλες η μια δίπλα στην άλλη έτσι που να βλέπουν στο παράθυρο, που έχει τραβηγμένες τις κουρτίνες, προς τη θάλασσα και πίνουν καφέ.

Μαρία.

Λες και δεν υπήρχε άλλη μέρα για να 'ρθούμε. Λες κι έπρεπε να γίνει σήμερα αυτό. Απορώ πως...

Νεφέλη.

Ω! σταμάτα πια! Έτσι κι αλλιώς δε σκοπεύαμε να φύγουμε σήμερα.

Μαρία.

Αποφασίσαμε να ξεκινήσουμε βλέποντας τον καιρό. Και να πεις ότι δεν ακούσαμε σήμερα το πρωί το έκτακτο δελτίο. Το ακούσαμε...

Νεφέλη.

Μη ξεχνάς, όμως, ότι εσύ έταξες του θείου προχθές ότι οπωσδήποτε θα περάσουμε μαζί του αυτό το Σαββατοκύριακο μιας κι έχασε έτσι ξαφνικά τη μοναδική του παρέα, τον αγαπημένο του σκύλο. Δική σου ιδέα ήτανε.

Μαρία.

Ναι! δική μου αλλά, αφού ο καιρός αγρίευε, θα μπορούσαμε να το κανονίσουμε μετά από δυο τρεις μέρες. Ο θείος σου θα καταλάβαινε.

Για λίγο γίνεται ησυχία.

Μαρία.

Αλλά βλέπεις τον έπιασε τον πατέρα σου αυτό που τον πιάνει. Τάχατες ότι: «Του το 'ταξες», «Και τώρα δε θέλω να τον στενοχωρήσω μιας και μας περιμένει», «Έχει να δει και τη Νεφέλη τόσα χρόνια» και... ξέρεις τώρα. Μπορεί να μην το έδειχνε αλλά αυτός το ήθελε πολύ πιο πολύ. Από την άλλη βλέπεις ήτανε η μοναδική του σχεδόν παρέα, 15 χρόνια τώρα, και του στοίχισε πολύ ο θάνατος του. Βέβαια κάπου το περίμενε, μιας και ήτανε γέρικο το σκυλί, αλλά ο τρόπος που σκοτώθηκε, γλιστρώντας και πέφτοντας στα βράχια την ώρα που παίζανε, όχι μόνο ήταν αναπάντεχος αλλά τον γέμισε τύψεις κι ενοχές και σίγουρα τον στενοχώρησε πολύ περισσότερο απ' το να πέθαινε μόνο του.

Νεφέλη.

Τόσα χρόνια εδώ μόνος...

Μαρία.

Ναι! πάνε 20 χρόνια απ' όταν ήρθε εδώ. Ήτανε λίγο μετά που γεννήθηκες Έτσι ξαφνικά. Κανείς δεν το περίμενε μιας και, σε αντίθεση με τον πατέρα σου, ήταν πολύ πιο κοινωνικός άνθρωπος. Τώρα βέβαια η απομόνωση τον έχει αποξενώσει και τον έχει αγριέψει λίγο αλλά πριν γίνει φαροφύλακας ήτανε άλλος άνθρωπος! Βέβαια ποτέ του δεν έλεγε πολλά και τα λόγια του ήτανε πάντα εύστοχα και μετρημένα, αλλά κυνηγούσε την παρέα, τη διασκέδαση και την καλή ζωή. Μην κοιτάς, επίσης, τώρα που τον έφαγε η αλμύρα και η μοναξιά. Μπορεί να μην ήτανε ο πολύ ωραίος αλλά είχε μια έντονη προσωπικότητα και ήξερε πώς να σταθεί και πώς να φερθεί και πολλές γυναίκες σίγουρα θα τον ήθελαν.

Νεφέλη.

Χμ... Αν και από κάτι λίγες φωτογραφίες φαίνονται αυτά που λες, εγώ θα έλεγα ότι ακόμα και τώρα σίγουρα σε πολλές γυναίκες θα άρεσε.

Μαρία.

Κανείς δεν μπορούσε να τον φανταστεί να αντέχει να ζήσει μόνος του έστω και μια μέρα. Και τελικά απ' όταν ήρθε εδώ δε ξαναέφυγε παρά δυο

ή τρεις φορές και αυτό για λίγες μόνο μέρες όταν ήτανε στα τελευταία τους οι παππούδες σου.

Νεφέλη.

Απ' ότι είδα δεν έχει και αυτοκίνητο. Τα πράγματα που χρειάζεται ποιος του τα φέρνει;

Μαρία.

Έχει κανονίσει μ' ένα market στην ποιο κοντινή πόλη και κάθε δέκα δεκαπέντε μέρες τους τηλεφωνεί και του φέρνουν απέναντι ότι χρειάζεται. Αυτός περνάει με τη βάρκα και τα παίρνει. Πέρα απ' αυτό και ο πατέρας σου, αν και είμαστε πάνω από τρεις ώρες δρόμο, τον έχει βοηθήσει όποτε χρειάστηκε κάτι. Τον είχε, και τον έχει, μεγάλη έννοια. Ουσιαστικά ήταν και ο μόνος άνθρωπος από το συγγενικό ή φιλικό περιβάλλον που έρχεται και τον βλέπει. Ήταν και είναι αγαπημένα αδέρφια. Παρ' όλ' αυτά ούτε και αυτός κατάφερε να μάθει ποτέ τον πραγματικό λόγο που τον οδήγησε να υποβάλει τα χαρτιά του και να αποδεχθεί, όταν του είπαν ότι έγινε δεκτή η αίτησή του, τη θέση του φαροφύλακα. Οι παππούδες σου, που ακόμα ζούσαν, αντέδρασαν, όπως και ο πατέρας σου, αλλά ήταν ανένδοτος. Ο θεός σου, αν και τον πίεζαν, ποτέ δεν είπε τίποτα. Η μόνη, που κανείς φυσικά δεν πίστεψε, δικαιολογία που προέβαλε, ήταν ότι το μαγαζί που είχε δεν πήγαινε καλά. Κάτι που βέβαια δεν ήταν αλήθεια. Αυτό δεν άργησε να φανεί μιας και η επιχείρησή του, ξέρεις το mini market στην πλατεία, πουλήθηκε σε υψηλή τιμή και μέσα σε λίγες μέρες, απ' τη στιγμή που έβγαλε την αγγελία στις τοπικές εφημερίδες. Ακόμα κι όταν ήρθε εδώ όλοι πίστευαν ότι ήταν ένα καπρίτσιο. Ότι δε θ' άντεχε παρά λίγες βδομάδες, αλλά τελικά τους διέψευσε όλους και ρίζωσε εδώ...

Νεφέλη.

Κάτι πάρα πολύ σοβαρό θα πρέπει να τον πείραξε ώστε να εγκαταλείψει έτσι τον τρόπο ζωής που τόσο του άρεσε. Δεν είναι εύκολη απόφαση αυτή που πήρε. Φαντάζομαι κάποια πολύ μεγάλη ερωτική απογοήτευση και που απ' ότι καταλαβαίνω θα είχε να κάνει με κάποια για την οποία δε θα γνώριζαν παρά μόνο αυτός και η άγνωστη γυναίκα. Κάποια πολύ έντονη σχέση που όμως την κρατούσε κρυφή. Ποιος ξέρει γιατί. Μάλλον θα επρόκειτο για κάποια παράνομη σχέση που τον οδήγησε σε σοβαρότατο αδιέξοδο. Πιθανόν ο έρωτας του να ήταν τόσο δυνατός και τελικά μη αντέχοντας το να μην μπορούν να είναι μαζί ή ενδεχομένως κάποια αναγκαστική απόφαση να σταματήσουν ή και απόρριψη να τον ανάγκασε σε φυγή. Μα καλά κανείς σας δεν κατάλαβε τίποτα;

Μαρία.

Απ' τη στιγμή που δεν έχει πει κανείς τίποτα, όλ' αυτά, είναι μόνο υποθέσεις! Μόνο υποθέσεις και τίποτα περισσότερο!

Μετά από μικρή παύση λίγων δευτερολέπτων.

Μαρία.

Η αλήθεια είναι ότι κανείς απ' τους συγγενείς δε γνώριζε κάτι ή είχε καταλάβει τίποτα και αυτό είναι που έκανε τη μεγαλύτερη εντύπωση.

Νεφέλη.

Τέλος πάντων αφού δε θέλει να πει είναι δικαίωμά του και δε μας πέφτει λόγος!

Μικρή παύση και πάλι.

Νεφέλη.

Πάντως, επειδή ξέρω καλά ότι αν κάτι δεν το θες δε γίνεται ο κόσμος να χαλάσει, αν εσύ δεν ήθελες, δε θα 'ρχόμασταν. Αν επέμενες στον μπαμπά να το αναβάλουμε ή ακόμα και αν προφασιζόσουνα κάτι για να μην έρθουμε, θα το αναβάλαμε...

Μαρία.

Να με συγχωρείς πάρα πολύ!, αλλά σας είπα το πρωί, όταν ακούσαμε το έκτακτο δελτίο, να μην πάμε. Σας το τόνισα ότι ο καιρός θα είναι πολύ άσχημος. Τι άλλο δηλαδή έπρεπε να κάνω;

Νεφέλη.

Εντάξει μη νευριάζεις! Μη τα βάζεις και με μένα! Εγώ το μόνο που είπα ήταν ότι δεν έχω πρόβλημα αφού έτσι κι αλλιώς κι εδώ κλεισμένοι μέσα θα ήμασταν. Τι να βρέχει τι να έχει ήλιο; Το ξέρεις ότι ποτέ μου δε συμπάθησα τις ερημιές, όσο ρομαντικές και αν είναι! Και να σου πω και κάτι; Νομίζω ότι έπρεπε να 'ρθούμε. Ο θεός δεν έχει κανέναν άλλο και στο τηλέφωνο, γιατί εγώ το σήκωσα προχτές το απόγευμα όταν μας πήρε, μου φάνηκε πάρα πολύ πεσμένος. Αν και μιλάμε το πολύ μια δυο φορές το μήνα και τα λόγια του είναι ελάχιστα και πάντα μόνο για να με ρωτήσει πως πάω και τι κάνω και αν είμαι καλά, ήταν η πρώτη φορά που τον άκουσα έτσι. Δε χρειάστηκε να πει ούτε δυο κουβέντες και κατάλαβα αμέσως ότι κάτι πολύ κακό του έχει συμβεί. Του ήτανε αδύνατο να κρύψει την κακή του ψυχολογική κατάσταση και είδες πως χάρηκε όταν μας είδε πριν λίγες ώρες όταν ήρθαμε. Κι εδώ που τα λέμε, με αυτόν τον καιρό, όλο το Σαββατοκύριακο τι άλλο θα κάναμε; Εδώ και φαί υπάρχει μιας και ο θεός ετοίμασε αρκετά πράγματα και ζέστη μπόλικη έχει και χαρά θα του δώσουμε. Μέσα θα καθόμασταν στο σπίτι, μέσα θα κάτσουμε κι εδώ!

Μαρία.

Δε βλέπεις όμως ότι όχι μόνο θα μείνουμε κλεισμένοι μέσα σ' ένα στρογγυλό τοίχο, αλλά αν συνεχίσει έτσι δεν ξέρω κι εγώ τι.

Νεφέλη.

Σαν τι δηλαδή; Εκτός αν φοβάσαι ότι το χιόνι θα παρασύρει τα βράχια!

Μαρία.

Χιονοθύελλα είναι!

Νεφέλη.

Ακόμα κι έτσι δε νομίζω να κινδυνεύουν!

Μαρία.

Μπορείς σε παρακαλώ πολύ ν' αφήσεις την ειρωνεία κατά μέρος.
Ξέχασες ότι πριν από λίγο είχαμε για καμιά ώρα διακοπή στο ρεύμα;
Αρχίζει και σουρουπώνει και σε λίγο θα 'χει νυχτώσει. Σκέφτηκες τι
μπορεί να γίνει αν μείνουμε από ρεύμα όλη τη νύχτα;

Νεφέλη.

Όλο απελπισία είσαι! Ο φάρος αυτός, όπως και κάθε φάρος έχει
γεννήτρια! Αλίμονο να εξαρτάται αποκλειστικά απ' το ηλεκτρικό ρεύμα
του δικτύου! Τι θα γινόταν, αν κάτι συνέβαινε τη νύχτα, με τα πλοία;

Μαρία.

Μα καλά δεν πρόσεξες τι είπε ο θεός σου; Δεν άκουσες ότι μόλις
σήμερα το πρωί διαπίστωσε ότι ο μετρητής της δεξαμενής είναι
χαλασμένος και το πετρέλαιο που περιέχει ίσα - ίσα φτάνει για δυο τρεις
ώρες και αυτές μόνο για το φάρο!

Νεφέλη.

Ναι! αλλά τηλεφώνησε στο λιμεναρχείο και του είπαν ότι άμα
χρειαστεί, θα φέρουν πετρέλαιο ακόμα και με πλοiάριο!

Μαρία.

Και γιατί δε φέρνουνε πριν χρειαστεί; Αλήθεια, όταν νυχτώσει ποιο
πλοiάριο θα μπορεί να πλησιάσει έτσι που λυσομανάει ο αέρας!;

Νεφέλη.

Μπορούν και με αυτοκίνητο, ξέρεις. Εξάλλου ακόμα και με τα πόδια
μπορεί κάποιος να περάσει απέναντι και να φέρει λίγα λίτρα για μερικές
ώρες. Το νερό δεν φτάνει ούτε στο μισό μέτρο.

Μαρία.

Ναι! αλλά με το χιόνι να έχει στα σίγουρα πια καλύψει το δρόμο, ακόμα
και με ειδικό τζιπ, αυτό θα πάρει τουλάχιστον δυο με τρεις ώρες! Έπρεπε
ο θεός σου να τους είχε πει ότι δεν έχει στάλα πετρέλαιο και να
φροντίσουν να φέρουν αμέσως.

Νεφέλη.

Όλο απελπισία είσαι! Εντάξει, αν συμβεί διακοπή θα κάτσουμε δίπλα στο
τζάκι και αργότερα θα μπούμε κάτω από τις κουβέρτες και θα
περιμένουμε να ξημερώσει!

Μαρία.

Ελπίζω να έχει και για τους τέσσερις μας!

Νεφέλη.

Δεν αντέχεσαι!... Καλά τόση ώρα ο μπαμπάς με το θείο τι κάνουν;
Ακόμα να βάλουν τη βάρκα μες στο παράπηγμα;

Μαρία.

Δεν ξέρω! Καλά πως πέρασε η ώρα! Αν δε κάνω λάθος πρέπει να έχουνε έξω πάνω από μια ώρα! Πάω να δω λίγο.

Σηκώνεται και πηγαίνει προς την πόρτα. Την ανοίγει και μπαίνει μέσα παγωμένος αέρας με νιφάδες χιονιού σφυρίζοντας δυνατά! Βγαίνει λίγο προς τα έξω και κρατώντας τη βαριά μεταλλική πόρτα μισάνοιχτη, φωνάζει αλλά μάλλον μάταια αφού η απόσταση μέχρι το παράπηγμα, στην ακτή, είναι πάνω από 150 μέτρα κατηφορικός, στενός και με στροφές δρόμος και επιπλέον ο δυνατός αέρας καλύπτει τα πάντα. Ξαναφωνάζει. Και πάλι τίποτα. Κάθεται λίγα δευτερόλεπτα προσπαθώντας να δει και μετά γυρίζει, κλείνει την πόρτα και πάει να καθίσει στη θέση της.

Νεφέλη.

Σε άκουσαν;

Μαρία.

Που ν' ακούσουν με αυτό τον αέρα!, αλλά ούτε και τους είδα. Έχει πια νυχτώσει και δε φαίνεται τίποτα. Και απ' τους φακούς τους ακόμα ούτε έστω μια μικρή λάμψη δεν πήρε το μάτι μου. Δεν καταλαβαίνω τι κάνουν τόση ώρα!

Νεφέλη.

Μάλλον δε θα είναι εύκολο με τον καιρό αυτό να τη σούρουν.

Σιωπή για λίγο.

Νεφέλη.

Πάντως αν δω ότι αργούνε λίγο ακόμα θα πάω να δω τι γίνεται.

Μαρία.

Θα σαι τρελή μάλλον! Πως θα κατέβεις; Το φως του φάρου δεν πέφτει καθόλου προς τα 'κει και ο αέρας είναι πολύ δυνατός. Μπορεί να σε ρίξει στα βράχια αν λίγο παραπατήσεις! Και δεν έχουμε κι ένα φακό!

Νεφέλη.

Δεν μπορεί κάπου θα 'χει ο θεός τουλάχιστον ένα ακόμα φακό! Είναι δυνατόν να μην έχει; Πάω στο γραφείο να ψάξω!

Κατευθύνεται προς το γραφείο. Ψάχνει λίγο το συρτάριο και τελικά βρίσκει ένα φακό. Τον δοκιμάζει και ανάβει.

Νεφέλη.

Ορίστε, μια χαρά είναι και το φως του αρκετά δυνατό.

Περνάνε λίγα λεπτά.

Μαρία.

Μα τι κάνουν; Τι κάνουνε τόση ώρα;

Νεφέλη.

Θα πάω να δω!

Μαρία.

Μα τι λες τώρα! Που να κατέβεις εκεί κάτω με αυτό το χιονιά; Σε παρακαλώ πολύ ας περιμένουμε λιγάκι ακόμα. Δεν είναι δυνατό όπου να 'ναι θα 'ρθουν! Αν σε λίγο δεν έρθουν θα πάμε μαζί!

Νεφέλη.

Αυτό δε γίνεται. Μία θα πάει και αυτή είμαι εγώ και θα πάω τώρα! Και αυτό για να σου φύγει η αγωνία. Όσο για σένα θα κάτσεις εδώ. Μην ανησυχείς θα προσέχω! Έχω και το φακό μαζί μου και η απόσταση είναι μικρή. Το πολύ, πολύ να τους βρω στη παράγκα μέσα να έχουν ανακαλύψει κανένα μπουκάλι και να είναι μες την τρελή χαρά κι εμείς εδώ καθόμαστε και σκάμε!

Μαρία.

Αν έχουν κάνει τίποτα τέτοιο, θα δεις τι έχουν να ακούσουν... Τέλος πάντων ας είναι καλά και θα τα πούμε... Να προσέχεις πάρα πολύ σε παρακαλώ! Κοίτα μην αργήσεις και συ και είμαι μόνη μου εδώ και δεν θα ξέρω τι να κάνω!

Ταυτόχρονα η Νεφέλη ανεβαίνει από τη σκάλα στο δεύτερο όροφο. Σε λίγο κατεβαίνει έχοντας φορέσει ένα μπουφάν, μπότες, κασκόλ και γάντια. Παίρνει το φακό και κατευθύνεται προς την πόρτα ακολουθούμενη από τη μητέρα της.

Μαρία.

Λοιπόν, να προσέχεις πολύ σε παρακαλώ Σιγά, σιγά να κατεβαίνεις! Εγώ θα κάτσω εδώ στην πόρτα να σε παρακολουθώ!

Η Νεφέλη φεύγει ενώ η Μαρία κάθεται, κρατώντας σφιχτά τη ζακέτα της, στην πόρτα την οποία κρατάει μισάνοιχτη. Ο αέρας σφυρίζει έντονα και μπαίνει παγωμένος στο δωμάτιο.

Μαρία.

Να προσέχεις! Μ' ακούς; (μονολογώντας) Τι το θέλαμε; τι το θέλαμε;

Η ώρα περνά αργά και βασανιστικά. Η Μαρία κάθεται συνέχεια στην πόρτα αν και φοράει μόνο μια ζακέτα. Μετά από λίγη ώρα διακρίνει ένα φως.

Μαρία.

Νεφέλη! Νεφέλη! Εσύ είσαι; Με ακούς; Με ακούς σε παρακαλώ! Είσαι μόνη; Οι άλλοι; οι άλλοι που είναι;

Δεν περνάνε παρά ελάχιστα δευτερόλεπτα και η κόρη της μπαίνει με φόρα μέσα. Η μητέρα της, αν και γυρίζει προς την κόρη της, δεν φεύγει απ' την πόρτα την οποία εξακολουθεί και την κρατάει μισάνοιχτη.

Μαρία.

Μόνη σου είσαι; Οι άλλοι;

Νεφέλη.

Δεν βρήκα κανέναν κάτω!

Μαρία.

Ωχ! δυστυχία μας! Θα πέσανε στα βράχια κατεβαίνοντας!

Νεφέλη.

Όχι! γιατί κάτω έχουνε φτάσει σίγουρα!

Κλείνει την πόρτα και κατευθύνεται προς την κόρη της η οποία στο μεταξύ έχει πάει και κάθεται όρθια ακριβώς μπροστά στο τζάκι.

Μαρία.

Αφού δεν είδες κανέναν πως το ξέρεις;

Νεφέλη.

Μέσα στη βάρκα, την οποία φαίνεται ότι δεν την έχουνε μετακινήσει ούτ' ένα πόντο, είδα τον ένα φακό να τον έχουν αφήσει αναμμένο!

Μαρία.

Μόνο αυτό είδες;!

Νεφέλη.

Ναι! τίποτε άλλο!

Μαρία.

Πως είναι δυνατόν; Τους πήρε κανένα κύμα;

Νεφέλη.

Μη λες ότι ανοησία θέλεις σε παρακαλώ!... Λοιπόν, κάτω η βάρκα είναι σε αρκετό βαθμό καλυμμένη με χιόνι και φαίνεται ότι δεν έχει μετακινηθεί καθόλου. Είδα και κάτι πατημασιές γύρω, γύρω, αλλά το χιόνι πέφτει πολύ και δεν έβγαλα άκρη. Απ' το παράπηγμα δεν είδα να βγαίνει φως. Ούτε έστω μια αχτίνα. Δοκίμασα να ανοίξω την πόρτα και είδα ότι δεν ήταν κλειδωμένη αλλά, δεν ξέρω γιατί, φοβήθηκα να μπω μέσα. Ένοιωσα ένα έντονο σφίξιμο στο στήθος!

Μαρία.

Να τηλεφωνήσουμε στην αστυνομία ή στο ναυτικό!

Νεφέλη.

Μα τι λες τώρα; Άσε που θα κάνουν για να 'ρθουν, και αν έρθουν δηλαδή, μέχρι το πρωί! Πάντως, δε φαίνεται να τους επιτέθηκε κανείς.

Δεν υπάρχει, αν και με το χιόνι που πέφτει δεν μπορώ να είμαι σίγουρη, κανένα ύποπτο σημάδι ούτε εκεί ούτε και, όσο μπόρεσα δηλαδή να δω, στο γύρω μέρος. Εξάλλου ποιος θα 'ρχότανε και πως με τέτοιο καιρό! Πρέπει να σκεφτούμε ψύχραιμα!

Μαρία.

Εγώ πάντως δεν ξέρω τι να κάνω! Μου 'ρχεται να ουρλιάξω!

Νεφέλη.

Σε παρακαλώ πάρα πολύ! Αυτό θα κάνει χειρότερα τα πράγματα!...

Ξέρεις, νομίζω ότι πρέπει να πάμε κάτω...

Μαρία.

Δεν είσαι στα καλά σου!

Νεφέλη.

...μαζί και να δούμε μες στην παράγκα! Εντάξει αν δε θες το καταλαβαίνω αλλά θα πρέπει να πάω μόνη μου και να μπω μέσα να δω τι γίνεται!

Μαρία.

Όχι! σε παρακαλώ! Αυτό αποκλείεται!

Νεφέλη.

Έχεις κάτι άλλο να προτείνεις;

Μαρία.

Να περιμένουμε!

Νεφέλη.

Πόσο; μέχρι το πρωί; Και τι θα γίνει; Χειρότερα θα 'ναι. Θα τρελαθούμε από το άγχος!

Μαρία.

Αχ! αχ! τι το θέλαμε; Τι το θέλαμε;

Νεφέλη.

Δε νομίζω να κερδίζουμε τίποτα έτσι! Πρέπει να πάμε εκεί κάτω να δούμε τι έχει γίνει! Τουλάχιστον εγώ πρέπει να πάω!

Μαρία.

Αχ! να δω τι μας περιμένει! Περίμενε! θα πάμε μαζί! Περίμενε να φορέσω κάτι! Έτσι θα 'ρθω;

Ανεβαίνει και σε λίγο κατεβαίνει έχοντας φορέσει ένα παλτό, κάτι πρόχειρα παπούτσια και γάντια.

Μαρία.

Κάτσε να πάρω και κλειδιά μαζί μου! Μήπως υπάρχει άλλος φακός;

Νεφέλη.

Προηγούμενα που κοιτάζα στο γραφείο δεν είδα να 'χει άλλον. Έλα πάμε τώρα, πάμε! δεν έχουμε χρόνο να ψάξουμε και όσο περνάει η ώρα θα είναι όλο και χειρότερα.

Φεύγουν κλείνοντας την πόρτα!

ΤΕΛΟΣ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ.

*Στο δωμάτιο, δηλαδή στο ισόγειο του φάρου, δεν υπάρχει κανείς. Τα φώτα, στο γραφείο όπως και αυτό που κρέμεται απ' το ταβάνι, είναι αναμμένα. Δεν ακούγεται παρά μόνο η χιονοθύελλα απ' έξω που μαίνεται για τα καλά. Η πόρτα ξαφνικά ανοίγει και μπαίνει η Νεφέλη παγωμένη με έντονα σημάδια αγωνίας στο πρόσωπο και σχεδόν σέρνοντας τη λιποθυμισμένη μητέρα της.
Την αφήνει, σχεδόν πετάει, στον καναπέ και τρέχει προς το γραφείο. Σηκώνει το τηλέφωνο και....*

Νεφέλη.

Ω! θεέ μου, θεέ μου, τι δυστυχία!!! Τι να κάνω; Ποιο είναι το τηλέφωνο τώρα; Που να το βρω; τι να κάνω; Τι;!

Με τα χέρια τρέμοντας ανοίγει ένα μικρό κατάλογο που βρίσκει δίπλα και τον ξεφυλλίζει.

Νεφέλη.

Που να 'ναι γραμμένο; Που;!... Νάτο!

Καλεί.

Νεφέλη.

Γιατί δεν απαντούν; Γιατί; Ναι!... ναι!... Λιμεναρχείο! Μ' ακούτε παρακαλώ. Ναι!... ναι!...

Το κλείνει και ξαναπαίρνει.

Νεφέλη.

Ναι! Λιμεναρχείο εκεί;

...

Ναι, μ' ακούτε τώρα;... Σας παρακαλώ ελάτε γρήγορα! γρήγορα!

...

Που; τι που; Α! ναι, στο φάρο! Σας παρακαλώ κάντε γρήγορα!

...

Δε μπορώ να ηρεμήσω κύριε, ελάτε όσο πιο γρήγορα γίνεται σας παρακαλώ! Ο πατέρας μου και ο θεός μου είναι μαχαιρωμένοι στην παράγκα που βρίσκεται κάτω στην ακτή!

...

Ο θεός μου, κύριε, είναι ο φαροφύλακας και ήρθαμε να τον δούμε!

...

Όχι! όχι κύριε δεν είναι αστείο! Μακάρι να 'ταν!

...

Σας παρακαλώ! σας παρακαλώ πολύ, ελάτε αμέσως! Δεν ξέρω τι να κάνω!

...

Τι; όχι δεν είμαι μόνη. Είμαι με τη μαμά μου που έχει λιποθυμήσει.

...

Όχι κύριε δεν ξέρω τι έγινε! Η μαμά μου λιποθύμησε από το σοκ όταν τους είδαμε στα αίματα.

...

Δε νομίζω να έχει κάτι άλλο.

...

Όχι κύριε δεν την άφησα κάτω. Αλίμονο! Την ανέβασα σούρνοντας και είναι δίπλα μου εδώ. Σας παρακαλώ μην αργείτε! Σας παρακαλώ!... ναι! ναι! μ' ακούτε!

...

Ναι σας ακούω, σας ακούω!

...

Όχι κύριε δεν έχω πειράξει τίποτα.

...

Σας είπα δεν ξέρω τι μπορεί να συνέβη. Είναι πεσμένοι κάτω και γεμάτοι στα αίματα! Όλο το πάτωμα έχει γεμίσει αίματα! Πλησίασα και είδα ότι δεν αναπνέουν και ότι έχουν αρχίσει να παγώνουν.

...

Σας είπα και πάλι κύριε ότι δεν ξέρω τι έγινε. Δεν έχω ιδέα! Είναι φρικτό! είναι τραγικό! Το μόνο που είδα ήταν ένα καταματωμένο μαχαίρι δίπλα στο χέρι του πατέρα μου.

...

Όχι κύριε δεν έχω πειράξει κάτι.

...

Όχι, όχι δεν θα πειράξω. Σας παρακαλώ κάντε όσο πιο γρήγορα γίνεται.

...

Μην ανησυχείτε για μένα. Η μαμά μου όμως είναι λιπόθυμη και πιθανόν θα θέλει βοήθεια.

...

Όχι ξέρω να την προσέξω για λίγο, νοσοκόμα είμαι κύριε κι έχω πάντα μαζί μου κάποια απαραίτητα.

...

Ναι! κύριε το ξέρω ότι δεν το ξέρατε αλλά ας μην αργούμε άλλο! Σας παρακαλώ αν μπορείτε στείλτε κάποια άκατο. Φοβάμαι την αντίδραση της μαμάς άμα συνέλθει.

...

Το ξέρω κύριε ότι ο καιρός είναι όπως είναι αλλά σας παρακαλώ πολύ κάντε κάτι! Κάτω εκεί είναι δυο άνθρωποι νεκροί, η μαμά μου δίπλα

λιπόθυμη και αν στείλετε αυτοκίνητο θα θέλει πάνω από δυο ώρες να φτάσει ενώ η άκατος δεν θα κάνει πάνω από μισή ώρα! Μην αργείτε! μην αργείτε σας παρακαλώ!.

...

Εντάξει, εντάξει, περιμένω!

Κλείνει.

Νεφέλη.

Τι να κάνω, δεν ξέρω τι να κάνω! Τι ήταν αυτό θεέ μου! Τι δυστυχία!.. τι δυστυχία!

Πλησιάζει στη μητέρα της. Κάθεται δίπλα της.

Νεφέλη.

Μ' ακούς; μ' ακούς; Κάτσε να σου φέρω λίγο νερό.

Τρέχει στον πάνω όροφο και κατεβαίνει με μια κανάτα νερό και μια πετσέτα. Τις ξεκουμπώνει λίγο το παλτό.

Νεφέλη.

Μ' ακούς; μ' ακούς σε παρακαλώ;

Προσπαθεί να της δώσει νερό αλλά μάταια. Βρέχει λίγο την πετσέτα και της την ακουμπά στο μέτωπο. Σηκώνεται και γυρίζει γύρω, γύρω από τον καναπέ.

Νεφέλη.

Εδώ που τα λέμε δεν ξέρω αν πρέπει να συνέλθεις. Το χαρτί, που το 'βαλα το χαρτί;

Ψάχνει στις τσέπες του μπουφάν της. Βγάζει ένα χαρτί. Πετάει το μπουφάν σε μια καρέκλα.

Νεφέλη.

Α! νάτο! και ο φάκελος; Το φάκελο που τον έβαλα; Τον άφησα κάτω; Όχι! όχι! αφού το θυμάμαι τον έβαλα κι αυτόν στην τσέπη!

Πάει προς το μπουφάν και ψάχνει τις τσέπες.

Νεφέλη.

Α! νάτος. Ένας παλιός φάκελος που εκτός από αυτό το χαρτί, το γράμμα δηλαδή, δεν έχει ή γράφει τίποτε άλλο.

Πάει προς το τζάκι και τον πετάει στη φωτιά. Διπλώνει το γράμμα, το βάζει στην τσέπη της και γυρίζει προς τη Μαρία.

Νεφέλη.

Μαμά! Μαμά ξύπνα! Δεν κάνει να μένεις έτσι. Σήκω σε παρακαλώ! Σήκω!

Μαρία.

Μμμ... Νεφέλη μου, κοπέλα μου, τι έγινε; Πες μου τι έγινε σε παρακαλώ; Πες μου ότι ονειρευόμουνα!

Νεφέλη.

Σταμάτα τώρα, σταμάτα! Φώναξα το λιμενικό! Όπου να 'ναι έρχονται! Έλα πιες λίγο νερό.

Μαρία.

Αχ! δυστυχία μας! Δυστυχία μας! Το κεφάλι μου, το κεφάλι μου! Θεέ μου πάει να σπάσει! Δεν είμαι καλά! Δε μπορώ να σηκωθώ. Νεφέλη μου, κοπέλα μου, βοήθησέ με. Δε θέλω νερό! Δε μ' ακολουθούν τα πόδια μου! Πρέπει να πάω κάτω! Ο πατέρας σου και ο θείος σου είναι κάτω και μας περιμένουν...

Νεφέλη.

Μα τι λες τώρα; Δε θα πάμε πουθενά μέχρι να 'ρθει το λιμενικό! Κάτσε κάτω! Δεν έχεις κάτι. Από το σοκ είναι, μη κάνεις τίποτα. Κάτσε ήσυχα. Σε παρακαλώ ας περιμένουμε το λιμενικό!

Μαρία.

Δεν μπορώ να περιμένω! Τι ήταν αυτό που μας βρήκε; Σηκώνομαι να πάω κάτω. Δε μπορεί να είναι αλήθεια. Ένα αστείο είναι! Πάω κάτω να τους σηκώσω και να τους τα ψάλω! Αχ ζαλίζομαι. Βοήθησέ με! Μη κάθεσαι! Πρέπει να με σηκώσεις να πάω κάτω.

Νεφέλη.

Εντάξει! εντάξει! θα πάμε. Θα πάμε μαζί. Μόνο περίμενε να φέρω κάτι από πάνω και θα πάμε. Έτσι; μαζί θα πάμε! Κάτσε όμως για λίγο ήσυχα σε παρακαλώ, εντάξει; Κάτσε λίγο και περιμένέ με. Ούτε μισό λεπτό δε θα κάνω.

Μαρία.

Που πας!;;

Νεφέλη.

Πάνω δε σου 'πα! Πρέπει να πάρω κάτι από την τσάντα μου. Θα μας χρειαστεί που θα πάμε κάτω. Δε μπορείς μισό λεπτό να κάτσεις ήσυχα;

Μαρία.

Μην αργείς! Μας περιμένουν κάτω. Γιατί φύγαμε μου λες; Γιατί μ' έφερες επάνω; Μας χρειάζονται εκεί. Θα μας ψάχνουν!

Στο μεταξύ η Νεφέλη έχει πάει επάνω και κατεβαίνει κρατώντας ένα πιεσόμετρο και μια ένεση.

Μαρία.

Τι είναι αυτό; Τι τι θέλεις την ένεση; Τι θα μου κάνεις;

Νεφέλη.

Ηρέμησε, ηρέμησε, τίποτα δεν είναι. Θα σε βοηθήσει να σταθείς στα πόδια σου για να μπορέσουμε να πάμε κάτω. Θα σε βοηθήσει να ξεπεράσεις το σοκ! Το μόνο που θέλω είναι για λίγο να κάτσεις ήσυχα

Την πλησιάζει, της κοιτάει το σφυγμό και της παίρνει στα γρήγορα την πίεση.

Νεφέλη.

Εντάξει είσαι. Κάτσε τώρα λίγο ακίνητη και θα πάμε αμέσως κάτω.

Της κάνει την ένεση.

Μαρία.

Γιατί...γιατί ζαλίζομαι; Τι μου έκανες; Όχι! όχι δε θέλω να κοιμηθώ! Πρέπει να πάω κάτω!... Γιατί;... Δεν ακούς που μας φωνάζουν;... Δεν ακούς;... Μας χρειάζονται!...

Νεφέλη.

Δεν ξέρω αν αυτό ήταν το καλύτερο αλλά το χειρότερο θα 'ταν να σηκωθείς και να προσπαθήσεις να πας κάτω!... Χριστέ μου!... Τι ήταν αυτό;... Ας ελπίσω ότι δε θα αργήσουν... Το γράμμα! Δε μπορεί αυτό το γράμμα κάποια σχέση μπορεί να έχει....

Βγάζει το γράμμα από την τσέπη της, κάθεται δίπλα στη μητέρα της και τρέμοντας αρχίζει να το διαβάζει.

Νεφέλη.

«Αγαπημένη μου Μαρία! Το ξέρεις ότι δεν υπήρξε άλλη γυναίκα στη ζωή μου που να την αγάπησα πραγματικά! Το ξέρεις ότι, απ' τη στιγμή που σε είδα για πρώτη φορά, είπα ότι αυτή η γυναίκα είναι η γυναίκα της ζωής μου. Είσαι η μόνη γυναίκα που αγάπησα κι ερωτεύτηκα. Και την ερωτεύτηκα παράφορα! Τρελά!

Δεν υπάρχει στιγμή που να μη σε σκέφτομαι.

Δεν υπάρχει στιγμή που να μη σε θέλω.

Δεν υπάρχει στιγμή που να μη σε νιώθω δίπλα μου.

Δεν υπάρχει στιγμή που να μην είσαι όλη ένα με μένα.

Δεν θα μπορέσει να υπάρξει άλλη γυναίκα που να με κάνει να νιώσω έτσι.

Και δε θέλω να υπάρξει. Και να 'σαι σίγουρη ότι δε θα υπάρξει!

Όμως τα πράγματα στη ζωή δεν έρχονται πάντα όπως τα θέλουμε. Το ξέρεις πόσο θα ήθελα να σε πάρω και να ζήσουμε μαζί. Μαζί για μια ζωή! Μια τέτοια απόφαση όμως θα σήμαινε ότι θα πλήγωνα άλλους και δε το θέλω. Τον αδελφό μου πρώτ' απ' όλα που χρωστάω την ίδια μου τη ζωή. Δε μπορώ και δε θέλω να τον πληρώσω. Είναι κάτι πάνω από μένα. Δε θέλω να παραβώ τον όρκο που δώσαμε μαζί πριν πολλά χρόνια στους γονείς μας ότι ποτέ και για κανένα λόγο δε θα πληρώσει ο ένας τον άλλο και ότι ο ένας θα είναι στήριγμα για τον άλλο. Όπως ξέρεις, παιδιά ήμασταν στο σχολείο ακόμα, όταν με κίνδυνο της ζωής του μπήκε σε μια καλύβα στο κτήμα που καιγόταν απ' άκρη σ' άκρη και μ' έβγαλε λιπόθυμο. Λιπόθυμο αλλά ζωντανό! Αυτή του η πράξη του άφησε τα σημάδια στο αριστερό χέρι και στο σώμα. Σημάδια που μας ένωναν και θα μας ενώνουν για μια ζωή. Από την άλλη και ο έρωτάς μου για σένα είναι κάτι πάνω από μένα. Κάτι που δε μπορώ να το ελέγξω.

Κάτι που κυριαρχεί πάνω μου. Κάτι που αν μείνω θα φέρει την καταστροφή και τον όλεθρο. Αγάπη μου γλυκιά, δε μπορεί να γίνει αλλιώς. Αποφάσισα να φύγω. Είδα μια αγγελία στη εφημερίδα για φαροφύλακα κι έκανα τα χαρτιά μου. Μου είπαν ότι θα με πάρουν αφού και υπερκαλύπτω τα προσόντα που θέλουν και κανείς άλλος δεν υπέβαλε αίτηση. Είσαι η πρώτη που το μαθαίνει και θέλω να μην πεις τίποτα μέχρι να τους ανακοινώσω εγώ. Μόνο όταν πάω εκεί τα πράγματα θα ηρεμήσουν. Ο χρόνος θα τα επουλώσει όλα. Με τον καιρό θα είμαι μόνο μια ανάμνηση και τίποτε άλλο. Μόνον εκεί θα μπορέσω να μην κάνω κακό σε κανένα. Εγώ φταίω για όλα και ας είμαι μόνο εγώ αυτός που θα πληρώσει. Εκεί στην ηρεμία και την απομόνωση. Όταν μου είπες ότι το παιδί που περιμένεις είναι δικό μου παιδί δεν το άντεξα...»

Νεφέλη.

Όχι! όχι Θεέ μου...

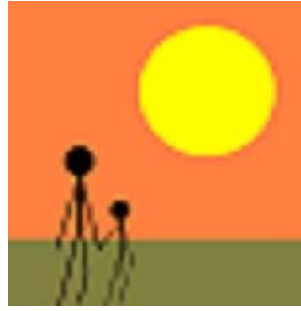
Η Νεφέλη χάνει το χρώμα της και λιποθυμά.

Για λίγη ώρα δεν ακούγεται τίποτα εκτός από τον αέρα έξω.

Κάποια στιγμή μέσα στην χιονοθύελλα αρχίζει και ίσα, ίσα διακρίνεται ο θόρυβος μιας ακάτου που προσεγγίζει στο Φάρο...

ΤΕΛΟΣ

Έξι (6).

...

Μπαμπά;

Ναι αγόρι μου;

Άμα πλύνω τα χέρια μου, θα φύγει η μαυρίλα από τα δάχτυλά μου;
Ναι αγόρι μου, αλλά θα πρέπει να περιμένεις μέχρι το βράδυ που θα έρθει το νερό.

Έτσι μου είπες και χθες αλλά δεν ήρθε.

Κάτι θα έτυχε χθες. Σήμερα θα έρθει.

Μπαμπά να σε ρωτήσω κάτι;

Ναι αγόρι μου.

Υπάρχουν και άλλοι τρομοκράτες εκτός από τους Άραβες;

Ναι αγόρι μου, υπάρχουν και άλλοι.

Ήμαστε κι εμείς τρομοκράτες μπαμπά;

Όχι αγόρι μου, εμείς δεν ήμαστε.

Τι είναι οι τρομοκράτες μπαμπά;

Είναι κάτι κακοί άνθρωποι που σκοτώνουν ανθρώπους.

Γιατί;

Γιατί είναι κακοί.

Και γιατί πήγαμε σήμερα στην αστυνομία και μου πήρανε αποτυπώματα;

Για να μπορούν να σε βρουν αύριο αν δεν είσαι καλό παιδί.

Όταν ήσουνα μικρός είχαν πάρει και από σένα;

Ναι, αγόρι μου.

Και γι' αυτό δεν έγινες τρομοκράτης.

Μη λες τέτοια πράγματα. Όχι δε θα γινόμουν γιατί εγώ είμαι καλός άνθρωπος.

Μπαμπά;

Ναι αγόρι μου;

Μπορεί άμα μεγαλώσω να γίνω τρομοκράτης;

Όχι.

Γιατί;

Γιατί εσύ θα γίνεις σαν κι εμένα και θα κάνεις ότι σου λένε.

Εσύ μπαμπά κάνεις ότι σου λένε;

Ναι αγόρι μου.

Και γιατί δεν κάνουν και οι τρομοκράτες ότι τους λένε και είναι κακοί.
Γιατί τους παρασύρουν αυτοί που φωνάζουν.
Και γιατί φωνάζουν;
Γιατί θέλουνε να κλέβουν το νερό και το φαΐ, θέλουν να τρώνε και να πίνουν χωρίς να πληρώνουν.
Και γιατί δεν θέλουν να τα πληρώνουν;
Γιατί δεν έχουν λεφτά.
Και γιατί δεν έχουν λεφτά;
Γιατί δε δουλεύουν όσο πρέπει.
Μπαμπά;
Ναι αγόρι μου;
Εσύ δουλεύεις όσο πρέπει;
Ναι αγόρι μου.
Θα παίξουμε σήμερα;
Μόλις κάνεις τα μαθήματά σου θα παίξουμε.
Όλο έτσι μου λες και μετά μου λες ότι πρέπει να φύγεις για δουλειά.
Άμα δε δουλεύω πως θα έχεις να φας;
Γιατί δε δουλεύεις το πρωί που πάω σχολείο;
Δουλεύω και το πρωί.
Μπαμπά;
Ναι αγόρι μου;
Η μαμά θέλει που δουλεύεις και το πρωί και το βράδυ;
Δε γίνεται αλλιώς.
Ναι αλλά όταν μαλώνετε φωνάζει ότι δεν αντέχει άλλο που λείπεις όλη μέρα και όλη νύχτα, που δεν έχει λεφτά να ντυθεί και που υπάρχουν μέρες που δεν έχει να μας κάνει φαΐ.
Μη δίνεις σημασία αγόρι μου, όταν τσακώνονται τα ζευγάρια λένε πράγματα που δεν είναι αλήθεια.
Ναι αλλά εσείς τσακώνεστε συνέχεια.
Ε, είναι λίγο δύσκολα τώρα τελευταία αλλά θα πάνε καλά.
Μπαμπά;
Ναι αγόρι μου;
Η μαμά όταν λείπεις κλαίει και τη έχω ακούσει να λέει στο τηλέφωνο ότι δεν αντέχει άλλο και ότι δεν έχετε πάει πουθενά από τότε που γεννήθηκα.
Φέτος θα κανονίσω να πάμε κάπου.
Που θα πάμε;
Θα δεις.
Μπαμπά;
Ναι αγόρι μου;
Λες να φύγει η μαμά;
Όχι αγόρι μου, τι είναι αυτά που λες. Η μαμά σου σε αγαπάει πολύ και δε θα φύγει.
Αγαπάει και σένα;

Ναι κι εμένα. Μην κοιτάς που τσακωνόμαστε. Όσοι αγαπιούνται τσακώνονται που και που.
Μπαμπά, τι είναι δάσος;
Καλά πως σου ήρθε αυτό τώρα; Παλιά υπήρχαν μερικά δάση αλλά, ούτε κι εγώ τα θυμάμαι.
Μπαμπά;
Ναι αγόρι μου;
Ο Κώστας στο σχολείο μου είπε ότι παλιά υπήρχαν πολλά δάση και ότι είχανε και πολύ νερό και ήταν ωραία.
Σου έχω πει χιλιάδες φορές να μην κάνεις παρέα με τον Κώστα.
Γιατί;
Γιατί ο μπαμπάς του πρέπει να είναι τρομοκράτης και με αυτά που του λέει βλέπω να κάνει και τον Κώστα τρομοκράτη και δε θέλω να μπλέξεις μαζί του.
Ο Κώστας λέει ότι υπάρχουν ακόμα μερικά δάση, αλλά είναι πολύ μακριά και ότι όταν μεγαλώσει θα πάει να ζήσει εκεί.
Λοιπόν, από σήμερα τέρμα η παρέα με τον Κώστα! Θα ενημερώσω και τη δασκάλα σου να μην σε αφήνει να κάνετε παρέα και ίσως πάω και στο Διευθυντή να του πω να τον προσέχουν. Όσο για το δάσος, μάθε αγόρι μου, ότι εκεί μέσα κρυβόντουσαν τρομοκράτες και άγρια ζώα που τρώγανε παιδάκια.
Μπαμπά τι είναι τα άγρια ζώα;
Υπήρχαν πολύ παλιά και τρώγανε ανθρώπους.
Όταν χάθηκαν τα δάση χάθηκαν κι αυτά;
Ναι.
Θα φάνε και τον Κώστα;
Όχι γιατί δεν υπάρχουνε πια.
Ναι αλλά ο Κώστας θα πάει στο δάσος.
Ο Κώστας σου είπε ψέματα, δεν υπάρχουν πια δάση.
Και οι τρομοκράτες που μένουν;
Τα παιδάκια που προσέχουν και ακούνε τη μαμά και το μπαμπά δεν κινδυνεύουν από τους τρομοκράτες. Ευτυχώς το κράτος τους κυνηγάει και όπου τους βρίσκει τους σκοτώνει.
Μπαμπά;
Έλα αγόρι μου;
Σήμερα τι θα φάμε;
Ό,τι έμεινε από χθες.
Μα χθες δεν φάγαμε.
Ε, τότε κάτι θα έχει κάνει σήμερα η μαμά.
Μπαμπά ζαλίζομαι, γιατί περπατάμε και δεν πήραμε το λεωφορείο;
Δεν περνάει πια το λεωφορείο από το σπίτι μας.
Γιατί;
Οι τρομοκράτες φταίνε αγόρι μου.

Μπαμπά έχει πάρα πολύ ζέστη και δεν αντέχω άλλο.
Έλα να σε πάρω στα χέρια μου.
Μπαμπά, διψάω...

...

(σημ7)

ΤΕΛΟΣ

Η Άννα.

Πρόσωπα: Η Άννα, ο άντρας της Γιάννης, η μητέρα της Καίτη και ο Τάκης.

Χώρος: Ο χώρος, όπως φαίνεται από τους θεατές, είναι δυο συνεχόμενα δωμάτια ενός τυπικού σπιτιού. Το ένα είναι μια κρεβατοκάμαρα με ένα μονό κρεβάτι, ένα κομό με καθρέφτη από πάνω και μια ντουλάπα. Είναι το δωμάτιο της Καίτης. Το άλλο ένα τυπικό σαλόνι. Μεταξύ τους επικοινωνούν με μια πόρτα.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Είναι πολύ πρωί και στο σαλόνι βρίσκεται η Άννα, η οποία είναι αναγκασμένη να κινείται σ' ένα αναπηρικό καρότσι. Είναι περίπου 25 χρονών και αν εξαιρέσεις τα προβλήματα που έχει λόγω της αναπηρίας της είναι αρκετά όμορφη. Είναι καθισμένη στο αγαπημένο της σημείο, κάτω από ένα πορτατίφ σε μια γωνία του σαλονιού, και διαβάζει ενώ ακούγεται ένα απαλό μουσικό κομμάτι.

Στην κρεβατοκάμαρα, η μητέρα της, μια γυναίκα γύρω στα 45 πολύ εμφανίσιμη, βρίσκεται ξαπλωμένη με τον Γιάννη και μιλούν χαμηλόφωνα.

Γιάννης.

... όχι! δεν το περίμενα να σηκωθεί τόσο πρωί. Δεν το συνηθίζει.

Καίτη.

Τώρα τι θα κάνουμε;

Γιάννης.

Υπομονή! Κάποια στιγμή θα πάει προς την τουαλέτα και θα φύγω...

Θα μπορούσαμε να βρισκόμαστε και αλλού και όχι εδώ με άγχος και τέτοιες περίεργες ώρες. Θα μπορούσαμε να πηγαίνουμε σε κάποιο ξενοδοχείο αλλά εσύ επιμένεις να μη θέλεις.

Καίτη.

Τα 'χουμε ξαναπεί Γιάννη. Μπορεί κάποιος να μας δει και είναι το τελευταίο που θέλω!

Γιάννης.

Ξέρεις πόσα απόμερα ξενοδοχεία υπάρχουν;

Καίτη.

Σου 'πα! δε θέλω! και δε θέλω να το ξαναπώ! Θα τρελαινόμουν αν κάποιος κάτι έβλεπε. Εδώ στο σπίτι μου όσο και να σου φαίνεται

περίεργο νιώθω πιο άνετα και πιο σίγουρα. Σήμερα έτυχε να ξυπνήσει
νωρίς. *(Τον αγκαλιάζει και τον φιλάει)* Το ξέρεις πόσο σε θέλω.
Εξάλλου αργότερα προς το μεσημέρι θα έρθει μια φίλη της και θα πάνε
μαζί έξω καφέ. Θα σου τηλεφωνήσω να 'ρθεις.

Γιάννης.

Ποια;

Καίτη.

Δεν την ξέρεις. Γνωρίστηκαν εκεί που πάει στο σύλλογο. Είναι δασκάλα
σε θέματα ψυχολογικής υποστήριξης.

Άννα.

Μαμά! μαμά! έχεις ξυπνήσει;

Περιμένει για λίγο. Τίποτα δεν ακούγεται.

Άννα.

(Μονολογώντας σιγανά) Μπα! ιδέα μου θα 'ναι. Εξάλλου πάει πια η
εποχή που σηκωνόταν από τα χαράματα. Εδώ κι ένα χρόνο που
παντρεύτηκα έχει αλλάξει. Αισθάνεται ήσυχη. Όταν μου είπε ότι θα με
παντρέψει νόμιζα ότι με κοροϊδεύει. Εγώ ούτε που το σκεφτόμουν ούτε
που το περίμενα! Ποιος θα με 'παιρνε έτσι; Κι ο Γιάννης, αχ ο Γιάννης!
Ούτε που το φανταζόμουν ότι θα ερχόταν να με ζητήσει! Είναι τόσο
όμορφος! Και είναι φορές που ζηλεύω. Όπως τα πρωινά, όταν φεύγει για
δουλειά, που βγαίνει αυτή η Νέλη, απέναντι, και τον χαιρετά. Δεν το
θέλω αλλά με πιάνει ένα σφίξιμο. Και θέλω να το πω και φοβάμαι κιάλας
κι αυτό με πνίγει! Δεν ξέρω... Να του πω κάτι; Το πιο πιθανό θα 'ναι να
το αρνηθεί και θα μου πει ότι 'ναι ιδέα μου και να του 'χω εμπιστοσύνη.
Κι εγώ τότε ή θα πρέπει να το δεχθώ οπότε θα φανεί σαν αδυναμία μου ή
θα πρέπει να το συνεχίσω και να καταλήξει σε καβγά. Καβγά από τον
οποίο δεν έχω να κερδίσω τίποτα... Ή πάλι να βγω έξω στο πλατύσκαλο
την ώρα που φεύγει; Όχι! αυτό όχι! και μόνο η σκέψη για το ειρωνικό
βλέμμα που θα μου ρίξει αυτή... Όχι αυτό θα με πειράξει πολύ. Και ίσως
να κάνω κακό έτσι. Ίσως πάλι, όταν φεύγει, πάψω να κοιτώ απ' το
παράθυρο... Αλλά πάλι πως θα βλέπω την αντίδρασή του;... Μέχρι τώρα
δε δείχνει κάτι. Τυπικός! Με μια βιαστική καλημέρα ανταπαντά και η
ματιά που της ρίχνει ίσα για να την καλημέρα. Ενώ αυτή... Αχ! δεν ξέρω
τι να κάνω. Φοβάμαι! Ίσως να ήταν καλύτερα να μη με είχε ζητήσει.
Καλύτερα μόνη μου στη δυστυχία μου. Τώρα μου έδωσε ελπίδα και την
άρπαξα! Και τον θέλω. Πολύ! Και δε θέλω να τον χάσω. Και κάνω
όνειρα! Ίσως αποκτήσω και παιδιά. Γιατί όχι; Το πρόβλημά μου, όπως
είπε ο γιατρός, είναι σε σημείο που μια εγκυμοσύνη δε θα επιβάρυνε
ιδιαίτερα την κατάστασή μου. Παιδιά! Ούτε που μπορούσα μετά την
καταραμένη εκείνη μέρα, πριν δέκα τόσα χρόνια, να το σκεφτώ καν...

Το πόσες φορές θέλησα... Αλλά δίσταζα... Κάτι με κράταγε, κάτι μου έλεγε πως πρέπει να υπομείνω. Δε μπορεί κάτι καλό θα γίνει και για μένα... όχι δε θέλω να τον χάσω. Πρέπει να φερθώ έξυπνα. Η μαμά έχει δίκιο. Καλύτερα να κάνω ότι δεν καταλαβαίνω. Δεν πρέπει να το κάνω θέμα. Το πολύ, πολύ να του βάλω εγώ η ίδια την ιδέα. Και άμα μπει η ιδέα... Εξάλλου τι άλλο να κάνω;

Γιάννης.

Γιατί ντύνεσαι;

Καίτη.

Δε γίνεται να κάτσουμε όλη τη μέρα εδώ...

(Φωνάζοντας) Άννα!

Γιάννης.

Τρελάθηκες!; τι φωνάζεις έτσι;

Καίτη.

Θα δεις!...

(Φωνάζοντας και πάλι) Άννα!

Άννα.

Ναι μαμά!

Καίτη.

Στο σαλόνι είσαι;

Άννα.

Ναι, διαβάζω να περάσει η ώρα.

Καίτη.

Κάτσε να ντυθώ κι έρχομαι να πάμε λίγο στη κουζίνα.

Άννα.

Γιατί;

Καίτη.

Θέλω να φτιάξω για σήμερα το μουσακά και μετά να προλάβω τα μαγαζιά.

Άννα.

Μα δε θα τον έκανες αύριο Κυριακή;

Καίτη.

Ναι, αλλά αύριο απ' ότι άκουσα θα έχει μια πολύ καλή μέρα - επιτέλους Άνοιξη! - και λέω να πάμε να φάμε στην παραλία!

Άννα.

Ο Γιάννης;

Καίτη.

Τι ο Γιάννης; Σιγά μην πει όχι! πες του ότι κερνάω!

Άννα.

Πως είσαι σίγουρη;

Καίτη.

Στο χέρι σου είναι να τον πείσεις. Ένα μήνα τώρα όλο υγρασία και βροχή.

Μας έφαγε το μέσα... (Προς το Γιάννη σιγά) Μόλις με ακούσεις να ξεροβήξω βγες πολύ ήσυχα και φύγε. Θα τη βάλω να κάτσει σε σημείο που δε θα κοιτά προς το σαλόνι. Θα κάνω και λίγο φασαρία για να μη σε ακούσει. Εντάξει;

Γιάννης.

Εντάξει!

Την πλησιάζει την ώρα που πάει να βγει.

Καίτη.

Άσε τις γλύκες τώρα και κοίτα να κάνεις ότι σου είπα!

Ξεκλειδώνει και βγαίνει.

Καίτη.

Καλημέρα. Πως είσαι;

Άννα.

Καλημέρα. Να λίγο βαριά νιώθω σήμερα, εσύ;

Καίτη.

Μια χαρά είσαι! Πάμε τώρα στην κουζίνα. Εσύ θα μας φτιάξεις από ένα καφέ κι εγώ θα ξεκινήσω το μουσακά.

Την πλησιάζει τη φιλάει στο μέτωπο και την οδηγεί με το καρότσι προς την πόρτα της κουζίνας στην οποία και μπαίνουν.

Μετά από λίγο ξεροβήχει.

Ο Γιάννης που στο μεταξύ ντύθηκε πολύ γρήγορα, με το που ακούει το βήχα, ανοίγει προσεκτικά την πόρτα ανάμεσα στο σαλόνι και στην κρεβατοκάμαρα και με γρήγορες κινήσεις πάει προς την εξώπορτα, την ανοίγει χωρίς να κάνει θόρυβο και βγαίνει, κλείνοντάς την προσεκτικά. Από την κουζίνα όλη αυτή την ώρα ακούγονται οι γυναίκες να μιλούν με την Καίτη να έχει επιβάλει ένα ελαφρώς έντονο ύφος.

ΚΥΡΙΟ ΜΕΡΟΣ.

ΣΚΗΝΗ 1.

Είναι βράδυ και βρίσκονται και οι τρεις στο σαλόνι. Η Άννα με εμφανή πλέον την εγκυμοσύνη της κάθεται στο αγαπημένο της σημείο και διαβάζει. Οι μητέρα της με το Γιάννη βλέπουν τηλεόραση.

Άννα.

Δε βαρεθήκατε πια συνέχεια τα ίδια και τα ίδια; Μήπως έχουν και τίποτε άλλο να μας πουν;

Καίτη.

Τι σε νοιάζει; Αφού έτσι κι αλλιώς δε βλέπεις.

Άννα.

Έλεγα, αν δεν έχει καμία καλή ταινία, να βάζαμε στο βίντεο...

Γιάννης.

Κάτσε σε λίγο τελειώνουν οι ειδήσεις και βάζετε.

Καίτη.

Γιατί εσύ που θα πας;

Γιάννης.

Λέω να πάω να ξαπλώσω. Το πρωί έχω να σηκωθώ πολύ νωρίς.

Άννα.

Σου είπε η μαμά για αύριο;

Γιάννης.

Όχι. Τι είναι αύριο;

Καίτη.

Έχω καλέσει, τον Τάκη, από το σύλλογο, να φάμε όλοι μαζί αύριο το απόγευμα...

Γιάννης.

Και...

Άννα.

Τι και; Θέλω να 'σαι κι εσύ!

Γιάννης.

Καλά θα προσπαθήσω...

Άννα.

Επειδή ξέρω τα ωράριά σου το κανόνισα μετά τις επτά.

Γιάννης.

Εντάξει! εντάξει θα είμαι. Ελπίζω μόνο να μην είναι σαν την άλλη φορά, πριν τρεις τέσσερις μήνες, όταν δεν μπορούσαμε να συνεννοηθούμε...

Άννα.

Μην είσαι άδικος. Η Μαίρη μπορεί να έχει σοβαρό πρόβλημα στην ομιλία της αλλά είναι και κοινωνική και ευχάριστη.

Γιάννης.

Αρκεί να την καταλάβαινες! και πίστεψε με δε μου ήταν καθόλου εύκολο.

Θυμάμαι εκείνο το βράδυ, από κάποια στιγμή και μετά δεν καταλάβαινα τίποτα και το μόνο που έκανα ήταν να συμφωνώ σε ό,τι μου έλεγε μέχρι που πρέπει να συμφώνησα σε κάτι που δε θα 'πρεπε γιατί, αφού με κοίταξε για λίγο ακίνητη, έκοψε τη συζήτηση και γύρισε προς εσάς...

Άννα.

Θα μπορούσες πολύ πιο απλά, και χωρίς να φανεί ότι την υποτιμάς, να της ζητούσες να σου επαναλαμβάνει αν κάτι δεν το καταλάβαινες.

Γιάννης.

Σκεφτόμουν ότι μπορεί έτσι να την πρόσβαλα.

Άννα.

Δε νομίζω.

Βασικά, με αυτό που έκανες, την προσέβαλες! και το μόνο που κατάφερες ήταν να την κάνεις να αισθανθεί άσχημα. Αυτό που θα ένιωθε ήταν ότι προσπαθούσε να μιλήσει σε κάποιον που και αδιαφορούσε για ό,τι του έλεγε και δε σεβόταν την προσπάθειά της. Και αυτό το δεύτερο είναι το χειρότερο. Εμένα πάντως δε μου είπε τίποτα.

Γιάννης.

Τέλος πάντων, τι είναι αυτός ο Τάκης, γιατί είναι μαζί σας στο σύλλογο;

Άννα.

Έχει χάσει το ένα του πόδι σε τροχαίο, είναι καλό παιδί και μόλις πριν λίγες μέρες το όνειρό του, ν' ανοίξει φαρμακείο, πραγματοποιήθηκε. Είναι πολύ κλειστός χαρακτήρας και δεν ανοίγεται εύκολα. Μου φάνηκε ότι θα 'ταν καλό να του προτείνω να του κάνουμε το τραπέζι κι όταν το έκανα, αυτός, δέχτηκε με πολύ χαρά. Δεν το περίμενα...

Γιάννης.

Καλά... Πάω τώρα να ξαπλώσω... Θα φροντίσω να είμαι νωρίτερα από τις επτά.

Τον καληνυχτίζουν και οι δύο. Ανταποδίδει βαριεστημένα. Κατευθύνεται προς την κρεβατοκάμαρα του ζευγαριού της οποίας δε φαίνεται παρά μόνο η κλειστή πόρτα, την ανοίγει και μπαίνει μέσα.

Καίτη.

Δε μου λες, με αυτόν τον Τάκη, πως και τέτοια φιλία; Αν θυμάμαι μόλις πριν λίγους μήνες ήρθε στο σύλλογο.

Άννα.

Είναι πολύ καλό παιδί. Στην αρχή δενμίλαγε σε κανέναν παρά μόνο, κι αυτό ελάχιστα, με τους υπεύθυνους του τμήματος μας. Θα έλεγα ότι ταιριάξαμε μιας και αντιμετωπίζουμε περίπου το ίδιο πρόβλημα. Όπως καταλαβαίνεις ήμαστε οι μόνοι στο σύλλογο με πρόβλημα στα πόδια. Μέχρι να έρθει ένοιωθα ότι μάλλον δεν έχω θέση εκεί.

Καίτη.

Δεν πιστεύω...

Άννα.

Όχι να μην πιστεύεις! Το τι σήμαινε ο Γιάννης, για μένα, το ξέρεις...

Καίτη.

Σήμαινε!;

Άννα.

Δε με άφησες να τελειώσω! Εννοώ μέχρι που έμαθα ότι είμαι έγκυος. Όχι ότι δεν τον αγαπάω, αλλά το αίσθημα αυτό, του παιδιού που μεγαλώνει μέσα μου, μ' έχει κάνει να βλέπω πολύ διαφορετικά τα πράγματα. Νοιώθω μια δύναμη και μια αυτοπεποίθηση που, από το ατύχημα και μετά, ουδέποτε είχα νοιώσει. Ήταν κάτι που το είχα αποκλείσει, τι αποκλείσει!; Ούτε καν επέτρεπα στον εαυτό μου να το σκεφτεί. Και η παραμικρή ιδέα ακόμα, χειρότερα και από μαχαίρι στο κόκαλο. Το ξέρεις πόσο μου άρεσαν τα παιδιά και από πόσο μικρή ήθελα να αποκτήσω τα δικά μου...

Καίτη.

Ήμασταν τυχεροί με το Γιάννη.

Άννα.

Ναι, πολύ τυχεροί! Σωστά βάζεις κι εσένα μέσα μιας και θα πρέπει να αισθάνεσαι ότι σου έφυγε ένα βάρος...

Καίτη.

Να μην το ξαναπείς αυτό σε παρακαλώ πολύ...

Άννα.

...αλλά να, μερικές φορές... αναρωτιέμαι... ξέρεις τις στιγμές εκείνες που η λογική κυριαρχεί μέσα μου και με γεμίζει αμφιβολίες...

Καίτη.

Δηλαδή;

Άννα.

Πως έγινε και ήρθε και με ζήτησε; Πριν συμβεί αυτό δυο τρεις φορές ήταν όλες κι όλες που τον είδα κι αυτές εδώ στο σπίτι και με σένα μαζί. Τότε που μας χάλασε ο ηλεκτρικός πίνακας και ήρθε, αντί για τον κυρ Αντώνη στον οποίο δούλευε τότε βοηθός του, να μας τον φτιάξει. Τι είδε σε μένα;

Καίτη.

Γιατί να μη σε ζητήσει; Μην κοιτάς που ατύχησα με τον πατέρα σου, και από πολύ καλή οικογένεια ήμαστε και πολύ όμορφη είσαι...

Άννα.

Άσε το μπαμπά! εκεί που είναι δε μπορεί να σου απαντήσει! Ναι! μια όμορφη καρφωμένη σε μια καρέκλα!

Καίτη.

Και λοιπόν; Και πολύ όμορφη είσαι, ευτυχώς που πήρες από μένα, και δυο γλώσσες ξέρεις και παρά τα προβλήματα, πέρασες στο πανεπιστήμιο και το τελείωσες. Μη ξεχνάς κι αυτό το σπίτι.

Άννα.

Ακόμα δεν το έχω...

Καίτη.

Δικό σου θα μείνει! δεν έχω άλλο παιδί.

Άννα.

Ναι δε λέω, μικρό αλλά είναι κάτι.

Καίτη.

Και ο Γιάννης τι είχε; Εκτός από την εμφάνισή του, τίποτα! Ένα καλό παιδί που δούλευε βοηθός ηλεκτρολόγου. Ας είμαι καλά εγώ που υποχρεώθηκα, μετά το γάμο σας, στο Θείο σου και τον πήρε στην επιχείρησή του...

Άννα.

Ναι δε λέω, αλλά κι ο Θεός είναι πολύ ευχαριστημένος από το Γιάννη.

Καίτη.

Ναι, είναι φιλότιμος κι εντάξει στη δουλειά του.

Λίγα λεπτά σιωπή.

Καίτη.

Μεταξύ σας, πως τα πάτε;

Μικρό κενό σιωπής.

Άννα.

Τώρα τελευταία τον νοιώθω λίγο απόμακρο. Περίμενα, στην κατάσταση που είμαι και με την προοπτική του να γίνει πατέρας, να είναι πιο κοντά μου, αλλά δεν είναι.

Καίτη.

Απ' ότι μου είπε ο Θεός σου τώρα τελευταία έχουν πολλές παραγγελίες...

Άννα.

Όχι δεν είναι αυτό! Κάτι άλλο είναι.

Καίτη.

Υπερβολές! Μην ξεχνάς ότι οι άντρες δε βιώνουν, όπως εμείς τη μητρότητα...

Άννα.

Μπορεί να έχεις δίκιο. Το παιδί που έχω στα σπλάχνα μου είναι ότι πολυτιμότερο για μένα. Δεν το περίμενα ποτέ και ίσως να είμαι υπερβολική. Μπορεί κι εγώ κάπου να τον έχω παραμελήσει. Όχι ότι δε χαίρεται κι αυτός, αλλά...

Καίτη.

Δεν υπάρχει αλλά! Εξάλλου εσύ μόνη σου το είπες. Για μας τις γυναίκες είναι αλλιώς, σκέψου πόσο μάλλον για σένα...

Άννα.

Που είμαι ανάπηρη ε;

Καίτη.

... ωωω! Έλα τώρα. Γιατί δε βλέπεις το πόσο καλά σου πάνε τα πράγματα.

Μας πάνε, δηλαδή και το λέω ως μάνα σου, να μην το ξεχνάς αυτό!

Άννα.

Ίσως να περίμενα κάτι περισσότερο από το Γιάννη. Ίσως πάλι να νοιώθει ότι από την πλευρά του οφείλει να τρέχει πιο πολύ στη δουλειά για να μη μας λείπει τίποτα, μιας και είμαι διπλή τώρα και αναμένεται να έχουμε πολύ περισσότερα έξοδα, και πράγματι δε μου λείπει τίποτα... Δεν ξέρω... Καλύτερα να μην τα σκέφτομαι. Έχω το παιδί μου να σκεφτώ.

Καίτη.

Έτσι μπράβο! Αυτό πρέπει να κάνεις. Δεν πρέπει να στενοχωριέσαι. Κάνει κακό στο παιδί!

Άννα.

Τι ώρα πήγε; Νοιώθω λίγο βαριά.

Καίτη.

Έντεκα και... Μήπως να πας να ξαπλώσεις;

Άννα.

Αυτό θα κάνω.

Καίτη.

Θέλεις κάποια βοήθεια;

Άννα.

Όχι, άσε θα πάω μόνη μου. Μόνο κούραση νοιώθω. Τίποτε άλλο.

Καίτη.

Όπως θέλεις. Εγώ μπορεί να κάτσω λίγο ακόμα αν και πρέπει να σηκωθώ πρωί να ψωνίσω και για το αυριανό τραπέζι. Δε θέλω να σου χαλάσω χατίρι. Καταλαβαίνω ότι είναι κάτι που το θέλεις πολύ.

Την πλησιάζει και τη φιλάει στο μέτωπο.

Άννα.

Καληνύχτα.

Η Άννα φεύγει προς την κρεβατοκάμαρά τους.

Καίτη.

Καληνύχτα.

ΣΚΗΝΗ 2.

Στο σαλόνι με την τραπεζαρία στρωμένη όπου κάθονται και τελειώνουν το γεύμα. Η Άννα με τον Τάκη απέναντί της, τη μητέρα της και το Γιάννη.

Τάκης.

Γεια στα χέρια σας κα Καίτη. Αυτό το σουφλέ ήταν εκπληκτικό!

Άννα.

Ναι η μαμά μαγειρεύει πολύ ωραία. Μια κατσαρόλα σκέτο νερό να βράσει, θα την κάνει νόστιμη. Εμένα τότε θα 'ναι ανάλατα τότε λύσσα...

Καίτη.

Έλα... κι εσύ μια χαρά τα πας. Αν κάτσεις και ασχοληθείς θα μάθεις αλλά, βλέπεις Τάκη - ας μιλάμε καλύτερα στον ενικό - ...

Τάκης.

Όπως θέλεις...

Καίτη.

... όλο μ' ένα βιβλίο στο χέρι. Το μαγείρεμα θέλει να το αγαπάς. Αν το κάνεις αγγαρεία, λες και η κατσαρόλα το ξέρει.

Άννα.

Μην ξεχνάς, μαμά, ότι, λόγω της κατάστασής μου, είχες πέσει επάνω μου και δε με άφηνες να κάνω τίποτα. Ακόμα και μετά που παντρεύτηκα, στις δουλειές του σπιτιού, είχες τον πρώτο, ποιον πρώτο!, το μόνο λόγο...

Καίτη.

Άννα, το ξέρω ότι μπορούσες αλλά εσύ σπούδαζες κι εδώ άλλες και άλλες, να σαν εκείνες τις φίλες σου τότε στη σχολή, που τους τα κάνανε όλα και με το ζόρι πήρανε πτυχίο.

Άννα.

Ναι αλλά τώρα δε σπουδάζω!

Καίτη.

Ναι και είσαι σπίτι συνέχεια αλλά, εγώ θέλω τώρα που θα τελειώσεις αυτά τα σεμινάρια με το σύλλογο να ακολουθήσεις επαγγελματικά τα προγράμματα...

Άννα.

Ναι μαμά, κι εγώ δε θέλω να περάσω τη ζωή μου μέσα στο σπίτι, αλλά θα ήθελα πρώτα, αφού βγει με το καλό, να είμαι δίπλα στο παιδί μου συνεχώς μέχρι να πάει τουλάχιστο δύο ετών. Το τι σημαίνει για μένα αυτό το παιδί το καταλαβαίνεις νομίζω. Εξάλλου τα χρήματα που βγάζει ο Γιάννης είναι καλά.

Καίτη.

Δεν είναι για τα χρήματα! Απλά νομίζω ότι θα σου κάνει καλό να βγαίνεις και να αλλάζεις παραστάσεις. Εξάλλου εδώ στο σπίτι τα καταφέρνω μια χαρά.

Άννα.

Δεν αμφιβάλει κανείς γι' αυτό αλλά προς το παρόν είμαι έγκυος...

Καίτη.

Δεν είπα τώρα! Αυτό που είπα είναι ότι, όταν η εγκυμοσύνη σου τελειώσει με το καλό, θα πρέπει να σκεφτείς για τη δουλειά. Όσο για το παιδί θα σε βοηθάω...

Άννα.

Λοιπόν, μαμά, για να μην τσακωθούμε λέω να πάω να φέρω το γλυκό.

Καίτη.

Άσε θα πάω εγώ... *(Κάνει να σηκωθεί από το τραπέζι)*

Άννα.

Όχι! όχι!, άσε θέλω να το σερβίρω εγώ. Ξέρετε είναι η πρώτη μου φορά που φτιάχνω γλυκό... Με τη βοήθεια της μαμάς βέβαια, γιατί μόνη μου...

Καίτη.

Η αλήθεια είναι πάντως ότι δεν τη βοήθησα παρά ελάχιστα.

Άννα.

... και θέλω να έχω τη χαρά να το σερβίρω κιόλας.

Τάκης.

Δεν αμφιβάλω ότι θα είναι νόστιμο. Έτσι κι αλλιώς ένα γλυκό, τώρα, είναι ότι πρέπει. Τι είναι;

Άννα.

Λίγο υπομονή παρακαλώ! *(Πηγαίνει σιγά, σιγά προς την κουζίνα)*

Καίτη.

Άννα!, καλύτερα φέρε το να το κόψουμε εδώ.

Άννα.

Δεν το σκέφτηκα και ήδη έχω κόψει το πρώτο κομμάτι. Σ' ένα λεπτό θα τα φέρω.

Δεν πέρασε ούτε μισό λεπτό και βγαίνει από την κουζίνα έχοντας στηρίξει ένα δίσκο σερβιρίσματος με τρία πιατάκια του γλυκού, επάνω, στα οποία υπάρχουν από ένα κομμάτι τούρτα. Περνάει και αφήνει από ένα πιατάκι στον κάθε έναν.

Γιάννης.

Ωραία φαίνεται, τι είναι;

Άννα.

Τούρτα αμυγδάλου.

Τάκης.

Η αγαπημένη μου.

Γιάννης.

Κι εμένα μου αρέσει. Για να δούμε λοιπόν. Εσύ δε θα φας;

Άννα.

Όχι! αφού το ξέρεις ότι δεν κάνει να τρώω γλυκά.

Άσε που δε μου αρέσουν γενικά τα γλυκά.

Τάκης.

Μμμ... είναι πολύ ωραία!

Γιάννης.

Πράγματι, μπράβο γυναίκα! Γεια στα χέρια σου.

Άννα.

Χαίρομαι που σας αρέσει... Είναι ειδική συνταγή...

Καίτη.

Χμ... Σα να έπεσε η ζάχαρη πολύ, αλλά είναι ωραία.

Άννα.

Έβαλα όση μου είπες!

Καίτη.

Καλά... Τάκη, τώρα εσύ με το φαρμακείο, καλορίζικο κιόλας,...

Τάκης.

Ευχαριστώ πολύ.

Καίτη.

... πως τα πας; Θέλω να πω, τα καταφέρνεις μόνος σου; Δε θα είναι και εύκολο να ανταποκρίνεσαι στις απαιτήσεις ενός φαρμακείου.

Τάκης.

Κοίταξε, το πρόβλημά μου ήταν ότι, αν έπρεπε να στέκομαι συνέχεια όρθιος ή το χειρότερο να πρέπει να σηκώνομαι και να κάθομαι συνέχεια, θα μου ήταν αδύνατο να αντέξω, ακόμα και για λίγες ώρες. Από την άλλη, αυτή τη στιγμή δε μπορώ οικονομικά να προσλάβω υπάλληλο.

Ίσως αργότερα ανάλογα με το πώς θα πάει. Μελέτησα καλά το τι έπρεπε να κάνω και αποφάσισα να βάλω χαμηλά και προσαρμοσμένα στις ανάγκες μου ερμάρια. Έτσι θα μπορώ να έχω πρόσβαση σε όλα τα ράφια, από το καροτσάκι, χωρίς να χρειάζεται να σηκώνομαι. Επίσης έχω αφήσει αρκετό κενό ανάμεσα στον πάγκο, που στέκονται οι πελάτες, και στα ερμάρια πίσω μου, για να μπορώ να κινούμαι άνετα.

Καίτη.

Μάλιστα! Και το φαρμακείο σου που είναι;

Τάκης.

Στο κέντρο της Αθήνας. Ευτυχώς σε σημείο που μου επιτρέπουν να αφήνω το αυτοκίνητό μου ακριβώς μπροστά.

Καίτη.

Πάντως μπράβο σου που οδήγησες, και τόσο σύντομα μετά το ατύχημά, πάλι.

Τάκης.

Δε μου ήταν εύκολο, ξέρεις, αλλά δεν είχα άλλη επιλογή! Έπρεπε είτε να δουλέψω είτε να ζω με τα ψίχουλα της αναπηρικής.

Καίτη.

Ναι, σωστά! Το σημαντικό βέβαια είναι τα τελικά τα κατάφερες...

Γιάννης.

Σα να έχω μια περίεργη ζαλάδα...

Καίτη.

Μήπως έφαγες πολύ;

Γιάννης.

Όχι... κάτι άλλο είναι... δεν ξέρω... και τα πόδια μου... σχεδόν δεν τα αισθάνομαι...

Καίτη.

Κι εμένα, τώρα που το λες, κάπως μου ήρθε...

Γιάννης.

Δεν... δεν... δεν ορίζω τον εαυτό μου... θα πέσω... *(Πέφτει κάτω)*

Καίτη.

Γιάννη!! *(Φωνάζοντας πάει να σηκωθεί αλλά πέφτει και αυτή)*...

Τι πάθαμε;... δεν καταλαβαίνω!... Άννα!... κάνε κάτι σε παρακαλώ... τι κάθεσαι έτσι;... Τάκη! *(Η φωνή της σβήνει και ίσα, ίσα βγαίνει)*... βοήθεια... σε παρακαλώ, βοηθήστε μας...

Ακολουθεί ο μονόλογος-φινάλε της Άννας.

Άννα.

Αγαπημένη μου μαμά, δε θα χρειαστεί ούτε εγώ ούτε ο Τάκης να κάνουμε κάτι άλλο για σας. Λίγα λεπτά είναι θα περάσουν. Υπομονή! Πόνο εξάλλου δε θα νοιώσετε... αν και θα έπρεπε! Όπως ήδη καταλαβαίνετε το μόνο που μπορείτε να κάνετε είναι να ακούτε. Τίποτε άλλο! Και αυτό για περίπου ένα τέταρτο με είκοσι λεπτά.. Όσο θα χρειαστεί, Γιάννη μου - άντρα μου κι εραστή της ίδιας μου της μάνας!, να μάθετε το γιατί θα πεθάνετε μαζί! Όχι ότι δεν το ξέρετε δηλαδή, αλλά αυτό το μικρό χρονικό διάστημα, μέχρι να φύγετε παρέα για την κόλαση, πρέπει να μάθετε μερικές λεπτομέρειες που αγνοείτε! Και η άγνοια σε μερικά πράγματα δεν επιτρέπεται! Ζήτησα από τον Τάκη να κανονίσει ώστε να μην πεθάνετε αμέσως, αλλά να ζήσετε για λίγο, μόνο και μόνο για να με ακούσετε χωρίς, όμως, να μπορείτε να πείτε τίποτα. Δεν έβλεπα κανένα λόγο για τον οποίο θα έπρεπε να έχετε δικαίωμα απολογίας! Μακάρι να μπορούσα μόνη μου αλλά ήταν αδύνατο. Έπρεπε βλέπετε να με βοηθήσει κάποιος που να ξέρει από φάρμακα. Κι ευτυχώς ο Τάκης και με κατάλαβε και τελικά με βοήθησε! Να 'ναι καλά! Ως προς το να με καταλάβει δεν ήταν δύσκολο μιας και αυτόν, μετά το ατύχημά του, τον εγκατέλειψε η αρραβωνιαστικιά του χωρίς ούτε ένα αντίο! Ένα μόνο ξερό γράμμα ότι λυπάται αλλά δε μπορεί! Μόνο εγώ μπορώ να ξέρω το τι πέρασε! Ως προς το να με βοηθήσει, όμως, είχε πολλές αντιρρήσεις, αλλά τελικά τον έπεισα! Α! να σας πω βέβαια ότι με τον Τάκη, μετά το πένθος φυσικά, θα παντρευτούμε και θα ζήσουμε μαζί. Θα είναι καλός πατέρας! Είμαι σίγουρη γι' αυτό! Ίσως κάνουμε κι ένα δικό μας παιδί! Είναι κάτι που το θέλω πολύ. Αρκεί να μπορέσω... Όσο για σας το πόρισμα της

νεκροψίας, έτσι για να ξέρετε και μερικά πράγματα για το τι θα συμβεί όταν δε θα μπορείτε ούτε να ακούτε, θα λέει ότι καήκατε αφού... Ποιος νομίζετε ότι θα ασχοληθεί να βρει τυχόν υπολείμματα δηλητηρίου σε δυο καρβουνιασμένα πτώματα που, από κακή τύχη, εγκλωβίστηκαν στο υπόγειο; Κανείς! Όλα είναι τακτοποιημένα όσο καλύτερα γίνεται! Εξάλλου το γεγονός ότι κρυβόσασταν τόσο καλά και κανείς άλλος δεν ξέρει τίποτα βοηθάει! Κανείς άλλος δεν πρόκειται ποτέ να μάθει τίποτα. Το σκοτεινό σας μυστικό θα σβήσει μαζί σας και μετά και από μας δε θα υπάρχει ούτε ένας σ' αυτό τον κόσμο που θα μιλήσει ποτέ γι' αυτά που κάνατε! Μη νομίζετε! κι εγώ εντελώς τυχαία το έμαθα. Κρυβόσασταν καλά αλλά, όπως αποδείχτηκε, όχι τέλεια. Βλέπετε τίποτα το τέλειο δεν υπάρχει στον κόσμο αυτό. Ήτανε πριν τρεις τέσσερις περίπου μήνες, λίγο μετά που έμεινα έγκυος. Ένα πρωινό είχα μια δυσφορία και ο Γιάννης δεν ήτανε δίπλα μου. Υπέθεσα ότι θα είχε φύγει, όπως τόσα και τόσα πρωινά, νωρίς και σηκώθηκα να σε φωνάξω για συμπαράσταση αλλά, άκουσα κάτι περίεργους θορύβους να έρχονται από το δωμάτιο σου. Μου έκαναν εντύπωση και από ένστικτο παραφύλαξα έχοντας μισόκλειστη την πόρτα της κρεβατοκάμαρας μου. Και σε είδα μετά από λίγο, μαμά!, να βγαίνεις με μια αναστάτωση που από μόνη της πρόδιδε ότι κάτι πολύ κακό είχες κάνει. Κάτι που όμως δεν άντεχες και να μην το κάνεις! Είχες το βλέμμα εκείνο που έχει κάποιος αμέσως μετά την ικανοποίηση του ακραία αρρωστημένου πάθους του. Και αφού είδες ότι όλα είναι ok, ή έτσι σου φάνηκε δηλαδή, έκανες νεύμα και είδα το Γιάννη, τον άντρα μου και γαμπρό σου!, να βγαίνει και να φεύγει γρήγορα, γρήγορα! Δεν ήθελα να το πιστέψω! Έλεγα, δε μπορεί ένας εφιάλτης είναι και τίποτε άλλο. Ήθελα να ουρλιάξω για να ξυπνήσω, αλλά δυστυχώς ήμουνα ήδη ξύπνια! Και για να είμαι ειλικρινής εκείνη τη στιγμή ξυπνούσα!

Μικρή παύση λίγων δευτερολέπτων.

Δυστυχώς κάθε μου ελπίδα να είχα κάνει λάθος, και να ήταν κάτι άλλο αυτό που είδα, έσβησε πολύ γρήγορα. Το μυαλό μου ποθούσε, με περισσή λαχτάρα, αυτό που είχανε δει τα μάτια μου να μη συνέβαινε πραγματικά, αλλά, αυτή μου την ελπίδα, τη διαψεύσατε οριστικά τη μεθεπόμενη κιόλας μέρα. Τα πρωινά που έφευγε ο Γιάννης, πολύ νωρίς, ο λόγος δεν ήτανε η δουλειά που τον κυνηγούσε αλλά γιατί είχατε κανονίσει να περνάει απ' το δωμάτιό σου και φυσικά την αγκαλιά σου! Σε φαντάζομαι, όποτε θα ήτανε να βρεθείτε, να μην κοιμάσαι όλη την προηγούμενη νύχτα και να περιμένεις - με τόση αλήθεια λαχτάρα; - μέχρι να τον ακούσεις να σηκωθεί. Και ποιος ακόμα ξέρει αν δεν έστηνες και αφτί για να μας ακούσεις και να σιγουρευτείς ότι, τα προηγούμενα βράδια των συναντήσεών σας, μόνο κοιμόμασταν! Εγώ δυστυχώς μόνο

αυτό έκανα αλλά τελικά ξύπνησα! Απότομα! Πολύ απότομα θα έλεγα!
Όλο αυτόν τον καιρό έπαιξα θέατρο και κατάφερα να μη δείξω τη βαθιά
πληγή που μου δημιουργήσατε μέσα μου. Πληγή που μόνον η χαρά του
παιδιού που περιμένω, ο Τάκης που με αγαπάει πραγματικά και ο χρόνος
μπορούν να κλείσουν. Αν κλείσει ποτέ! Τώρα που το σκέφτομαι, πως
δηλαδή έγινε και ήρθε ο Γιάννης και με ζήτησε, καταλαβαίνω ότι πρέπει
να είχατε σχέσεις, που κρύβατε πολύ καλά πάντως, καιρό πριν από το
γάμο μας κι εσύ, καλή μου μανούλα, φαίνεται ότι φρόντισες να με
παντρέψεις μαζί του για να μην τον χάσεις. Δεν ξέρω πως τον έπεισες και
ούτε με νοιάζει πια. Αυτό όμως που με νοιάζει είναι ότι με
χρησιμοποίησες. Εμένα! το ίδιο σου το ανάπηρο το παιδί, για να μη
χάσεις τον εραστή σου. Στο αρρωστημένο μυαλό σου ήταν φαίνεται ο
μόνος τρόπος να τον έχεις για πάντα. Δυστυχώς βλέπω πως το δηλητήριο
προχωρά πιο γρήγορα απ' ότι περίμενα. Δεν πειράζει όμως. Εξάλλου τα
βασικά τα είπα... Έλα Τάκη μου, έχουμε δουλειά... και πρέπει να την
κάνουμε σωστά!...

ΤΕΛΟΣ

Ο ηλικιωμένος

Πρόσωπα: ένα ζευγάρι, ένας ηλικιωμένος κι αρκετά περιποιημένος άνδρας και μερικοί άνδρες.

Χώρος: Μεσημέρι Κυριακής κοντά σε μια διασταύρωση μη κεντρικών οδών.

Γυναίκα.

Έχει περάσει μιάμιση, θα τον προλάβουμε το φούρνο;

Άνδρας.

Ναι! εξάλλου δεν κλείνουνε πριν από τις δυο να μη σου πω δυόμισι.

Ούτε δέκα λεπτά δε θα κάνουμε με τ' αυτοκίνητο.

Ηλικιωμένος.

(Πλησιάζει το ζευγάρι) Να σας πω λίγο; Μένω εδώ κοντά αλλά δε θυμάμαι ακριβώς... Μπορείτε να με πάτε μέχρι το σπίτι μου.

Γυναίκα.

Θυμάστε ποιο είναι το σπίτι σας;

Ηλικιωμένος.

Δε θυμάμαι... έχω χαθεί... να προς το ποτάμι... το ποτάμι που κατεβάζει τα νερά από την Καλλιθέα.

Γυναίκα.

(Προς τον άντρα) Τα έχει χάσει...

(Προς τον ηλικιωμένο) Μένετε δίπλα στο ποτάμι;

Ηλικιωμένος.

Όχι!... όχι δίπλα... δυο τρεις δρόμους πιο μέσα... αλλά χάθηκα και δε θυμάμαι...

Γυναίκα.

(Προς τον άντρα) Καλά, πως τον άφησαν μόνο του; Δεν είναι άστεγος και ούτε μένει μόνος, είναι περιποιημένος και καθαρός, αλλά τα έχει χάσει.

(Προς τον ηλικιωμένο) Να σας πω... έχετε γυναίκα ή παιδιά;

Ηλικιωμένος.

Ναι!

Γυναίκα.

Που είναι;

Ηλικιωμένος.

Στο σπίτι.

Γυναίκα.

Το ξέρουν ότι είστε έξω.

Ηλικιωμένος.

(Μισογελώντας) Όχι! άνοιξα κρυφά κι έφυγα.

Γυναίκα.

(Προς τον άντρα) Ωραία!

(Προς τον ηλικιωμένο) Εδώ που είμαστε θυμάστε τίποτα;

Ηλικιωμένος.

Προς το ποτάμι... προς το ποτάμι μένω... αλλά ξεχνάω...

Γυναίκα.

Κοιτάξτε, για το ποτάμι πάει προς τα εκεί, προς τα εκεί θέλετε;

Ηλικιωμένος.

Δε θυμάμαι...

Άντρας.

(Προς τη γυναίκα) Φοβάμαι ότι και προς τα εκεί που λέει, έτσι το λέει.

Καλύτερα να το βάλουμε στο αμάξι και να τον πάμε στην αστυνομία.

Γυναίκα.

Να σας πω, θυμάστε πως σας λένε;

Ηλικιωμένος.

Ναι! (λέει ένα ονοματεπώνυμο)

Γυναίκα.

Ταυτότητα; Μήπως έχετε μαζί σας ταυτότητα;

Ηλικιωμένος.

Ταυτότητα;

Γυναίκα.

Ναι!... για να δούμε που μένετε.

Ηλικιωμένος.

Ναι! να! (βγάζει ένα χαρτονόμισμα των είκοσι ευρώ και μερικά ψιλά)

Γυναίκα.

Όχι χρήματα!, ταυτότητα σας είπα! Αυτά βάλτε τα στην τσέπη σας και να μην τα βγάζετε.

Ηλικιωμένος.

Δεν έχω άλλα... δε σας φτάνουν;

Γυναίκα.

Καλά, λοιπόν όπως είπαμε, αυτά θα τα βάλετε μέσα στην τσέπη σας και δε θα τα βγάζετε!

(Του σπρώχνει το χέρι με τα χρήματα στην τσέπη του)

Πως είπατε ότι σας λένε;

Ηλικιωμένος.

(Επαναλαμβάνει το ίδιο ονοματεπώνυμο).

Άντρας.

Μήπως θα θέλατε να σας πάμε με το αυτοκίνητο στην αστυνομία και αυτοί να βρουν που μένετε;

Ηλικιωμένος.

Αστυνομία!... όχι αστυνομία, να εδώ κοντά μένω, προς το ποτάμι, αλλά ξεχνάω... όχι αστυνομία. Τι να κάνω στην αστυνομία; Δεν έχω κάνει κάτι.

Γυναίκα.

Καλά... να σας πω... εδώ στη διασταύρωση είναι μια ταβέρνα κι απέναντι ένα ψιλικατζίδικο, μήπως τα θυμάστε;

Ηλικιωμένος.

Δεν ξέρω... δε θυμάμαι... σας είπα προς το ποτάμι.

Γυναίκα.

(Προς τον άντρα) Δε θα βγάλουμε άκρη. Θα ρωτήσω στην ταβέρνα και μετά απέναντι και, αν δεν τον ξέρει κανείς, θα τον βάλουμε στο αμάξι να τον πάμε στην αστυνομία.

Προχωράει και ανοίγει την εξώπορτα της ταβέρνας την ώρα που βγαίνει μια παρέα από 4-5 άντρες.

Γυναίκα.

Γεια σας... μήπως ξέρει κανείς σας τον κύριο, έχει χαθεί;

Πρώτος άντρας (της παρέας).

Ναι, τον ξέρω...

(Προς το δεύτερο άντρα) Ρε συ, γιατί δε του βάζετε μια ταυτότητα στο χέρι;

Δεύτερος άντρας (της παρέας).

Αφήστε τον... ξέρω εγώ που μένει... είναι της γειτονιάς... ευχαριστώ.

Τον παίρνει από το χέρι και προχωρούν.

ΤΕΛΟΣ

Ο λάκκος

Πρόσωπα: Ένας άντρας ο οποίος έχει συλληφθεί και ανακρίνεται και τρεις αστυνομικοί εκ των οποίων ο ένας διενεργεί την ανάκριση.

Χώρος: Ένα τυπικό γραφείο ανακρίσεων σε αστυνομικό τμήμα. Ένα τραπέζι βρίσκεται στο κέντρο και γύρω του, απέναντι η μία της άλλης, υπάρχουν δυο καρέκλες. Στη μια κάθεται ο άντρας που ανακρίνεται. Τα χέρια του είναι δεμένα με χειροπέδες. Στην άλλη ένας αστυνομικός, με πολιτικά, ο οποίος τον ανακρίνει. Μια λάμπα κρέμεται από το ταβάνι και ρίχνει το φως της κυρίως σ' αυτό το τραπέζι. Δίπλα στην πόρτα στέκεται ο δεύτερος αστυνομικός με στολή, ως φρουρός, και στην απέναντι γωνία, σ' ένα μικρό τραπεζάκι με λάμπα, κάθεται ένας τρίτος αστυνομικός ο οποίος κρατάει τα πρακτικά της ανάκρισης.

Αστυνομικός.

Θέλεις ένα τσιγάρο;

Άντρας.

Όχι... ας τελειώνουμε... νιώθω μεγάλη κούραση... εξάλλου σας τα είπα όλα...

Αστυνομικός.

Μου επιτρέπεις να κάνω ένα...

(Ανάβει ένα τσιγάρο, σηκώνεται και βηματίζει για λίγο και κάθεται πάλι)

Ξέρεις όμως τι δεν καταλαβαίνω;

(Σβήνει νευρικά το τσιγάρο)

Το γιατί... Πριν λίγες ώρες ομολόγησες πέντε φόνους. Πέντε φόνους σε επτά χρόνια. Ότι σκότωσες δηλαδή πέντε άντρες, τους οποίους, όπως μας είπες, έτυχε να γνωρίσεις στη διάρκεια των ταξιδιών που έκανες στα πλαίσια της δουλειάς σου, έτσι δεν είναι;

Άντρας.

Ναι.

Αστυνομικός.

Και γιατί τους σκότωσες;

Άντρας.

Η κακιά η ώρα, δε μου έδιναν τα χρήματα που μου χρωστούσαν και πηγαίνανε από πάνω και να με κοροϊδέψουνε. Δεν είχα πρόθεση, η κακιά η ώρα... Είμαι αρκετά ευέξαπτος και αν ο άλλος πάει να με κοροϊδέψει δεν ορίζω τα νεύρα μου... Ανταλλάξαμε και κάποιες κουβέντες και...

Είναι δύσκολη η δουλειά μου... Συνεχώς ταξίδια και όπως σας είπα έβρισκα λίγη ξεκούραση παίζοντας τα βράδια κανένα χαρτάκι, έτσι για να περνάει λίγο η ώρα και να λέω και καμιά κουβέντα.

Αστυνομικός.

Παίζατε με πολλά λεφτά;

Άντρας.

Έ, ανάλογα, υπήρχαν περιπτώσεις που ανοιγόμουν και άλλες όχι. Όμως εγώ φρόντιζα να είμαι πάντα εντάξει όταν έχανα κι επίσης ανοιγόμωνα όσο με έπαιρνε, αν δεν είχα χρήματα δεν έμπαινα.

Αστυνομικός.

Δεν είναι όμως όλοι έτσι;

Άντρας.

Όχι, δεν είναι και δε μπορείς και να τους ξεχωρίσεις από την αρχή και ιδίως εγώ που ήμωνα περαστικός από τα μέρη τους. Οι περισσότεροι ήτανε εντάξει αλλά υπήρχαν και μερικοί που, ενώ μπαίνανε άνετοι, όταν έχαναν άρχιζαν τα «δε μπορώ τώρα», «την επόμενη φορά» και όταν πήγαινα πάλι, στο επόμενο ταξίδι, κάνανε είτε ότι δεν ήξεραν τίποτα είτε ότι τους κοροϊδεύω... Ε, δεν το άντεχα αυτό. Αναγκαζόμωνα και τους παραφύλαγα πότε θα τους έβρισκα μόνους. Τους έδινα βέβαια την ευκαιρία να με πληρώσουν, αλλά... Και μετά προσπαθούσα να ξεφορτωθώ τα πτώματα και τα πέταγα σε κάδους σκουπιδιών. Σας είπα ακριβώς σε ποιους κάδους είχα πετάξει ποιον κι εκεί εξάλλου ήταν που είχαν βρεθεί και τα πτώματα και όπως ακριβώς σας είπα. Με μια σφαίρα στο μέτωπο από το πιστόλι που βρήκατε πάνω μου.

Αστυνομικός.

Όπως μου είπανε πριν λίγο από το εργαστήριο πράγματι αυτό ήταν το όπλο από το οποίο έγιναν οι μοιραίοι πυροβολισμοί. Αν κάποιος δηλαδή εσένα δε σου δίνει τα χρωστούμενα και σου λέει και καμιά κουβέντα τον καθαρίζεις; Εργαζόσουν ως πλασιέ ρούχων, σωστά;

Άντρας.

Σωστά.

Αστυνομικός.

Πόσα χρόνια;

Άντρας.

Έχω κλείσει τα οκτώ χρόνια.

Αστυνομικός.

Δηλαδή βρήκες τη δουλειά περίπου ένα χρόνο μετά το τέλος του πολέμου;

Άντρας.

Ναι.

Αστυνομικός.

Στο διάστημα, ανάμεσα στην επιστροφή σου από το μέτωπο και πριν ξεκινήσεις τη δουλειά αυτή, τι έκανες;

Άντρας.

Έψαχνα, γιατί βλέπετε το εργοστάσιο που δούλευα πριν την επιστράτευση είχε κλείσει.

Αστυνομικός.

Στον πόλεμο που υπηρέτησες;

Άντρας.

Ήμουν στην πρώτη γραμμή σε τάγμα ειδικών δυνάμεων.

Αστυνομικός.

Και είχες παρασημοφορηθεί κιάλας, έτσι δεν είναι;

Άντρας.

Αφού τα ξέρετε, γιατί πρέπει να τα λέω;

Αστυνομικός.

Θέλω να τα ακούσω και από σένα.

Αστυνομικός.

(Σηκώνεται και βηματίζει)

Λίγο μετά που τελείωσε ο πόλεμος χώρισες;

Άντρας.

Δύσκολες εποχές...

Αστυνομικός.

Την πρώην γυναίκα σου, ένα μήνα μετά που γύρισες, την έστειλες στο νοσοκομείο με κάταγμα και με χτυπήματα στο πρόσωπο από τα οποία παραλίγο να χάσει και το ένα της μάτι.

Άντρας.

Σας είπα, δύσκολες εποχές...

Αστυνομικός.

Πόσα χρόνια ήσασταν παντρεμένοι;

Άντρας.

Τι σχέση έχουνε όλα αυτά που με ρωτάτε; Σας είπα ότι εγώ τους σκότωσα και σας είπα και το γιατί. Έχετε όλα τα στοιχεία που χρειάζεστε, τι άλλο θέλετε;

Αστυνομικός.

Αυτό θα το κρίνω εγώ και σε παρακαλώ να μου απαντάς μόνο σε ό,τι σε ρωτάω. Λοιπόν πόσα χρόνια ήσασταν παντρεμένοι;

Άντρας.

(Με βλέμμα προσποιητά αδιάφορο)

Παντρευτήκαμε ένα μήνα περίπου πριν γίνει η επιστράτευση.

Αστυνομικός.

Πόσο καιρό γνωριζόσασταν πριν από το γάμο;

Άντρας.

Ελάχιστα, ήτανε συνοικέσιο και παντρευτήκαμε μέσα σε δυο μήνες από την πρώτη μας συνάντηση.

Αστυνομικός.

Τον καιρό που ήσουν στο μέτωπο επικοινωνούσατε;

Άντρας.

Ναι, μου έστελνε ανελλιπώς γράμματα κάθε βδομάδα.

Αστυνομικός.

Εσύ;

Άντρας.

Κι εγώ.

Αστυνομικός.

Μόνο που το τελευταίο εξάμηνο, πριν το τέλος, αν και η πρόην γυναίκα σου, σου έστελνε κανονικά, εσύ δεν της είχες στείλει κανένα.

Άντρας.

(Δείχνοντας δυσφορία)

Είμαι κουρασμένος και δεν καταλαβαίνω τι νόημα έχουν όλες αυτές οι ερωτήσεις. Ομολόγησα τους φόνους, σας παρέδωσα το όπλο και σας είπα και λεπτομέρειες που μόνο εγώ θα μπορούσα να ξέρω, σας παρακαλώ ας τελειώνουμε.

Αστυνομικός.

(Κάθεται πάλι)

Ναι, αν και θα γίνει και αναπαράσταση, η ομολογία σου φαίνεται να είναι αληθινή. Όμως... όμως, ψάχνω το γιατί. Το πραγματικό όμως γιατί. Με τη γυναίκα σου, πριν φύγεις, πως περνούσατε;

Άντρας.

Τι να σας πω; ένα μήνα προλάβαμε να μείνουμε μαζί. Σε γενικές γραμμές καλά.

Αστυνομικός.

Άκουσε να σου πω, υπάρχουν κάποια πράγματα που δε μπορώ να τα καταλάβω. Μετά τη χθεσινή σου ομολογία έψαξα και κατάφερα σήμερα το πρωί και βρήκα δυο τρεις συντρόφους σου, από το στρατό στη διάρκεια του πολέμου. Σύμφωνα με αυτούς, ήσουν υπόδειγμα στρατιώτη και μάλιστα δεν είχες πάρει ούτε μια μέρα άδεια στα δυο αυτά χρόνια που διήρκεσαν τα γεγονότα και μου τόνισαν επίσης ότι δικαιούσουνα και τουλάχιστον ένα ακόμα παράσημο. Παράσημο που ο ίδιος είχες αρνηθεί να πάρει λέγοντας ότι δεν είχες κάνει τίποτα σπουδαίο και ότι απλά κουβάλησες ένα τραυματισμένο σύντροφό σου.

Άντρας.

Δεν ήτανε τίποτε σπουδαίο...

Αστυνομικός.

Επίσης, πάντα με βάση τις μαρτυρίες τους, δεν είχαν δει κάτι το περίεργο στη συμπεριφορά σου, εκτός από το τελευταίο διάστημα που ήσασταν μαζί και στο οποίο είχες μια τάση για απομόνωση και για την οποία έλεγες ότι οφείλεται σε κούραση και χωρίς αυτοί να θυμούνται κάποια αξιοσημείωτη αλλαγή στο χαρακτήρα σου. Βέβαια, έψαξα και βρήκα και τη δικογραφία του διαζυγίου σου και από αυτή προέκυψε ότι ενώ, πριν

από τον πόλεμο, ήσουν πολύ ευγενικός και τρυφερός με την πρώην γυναίκα σου, μετά που γύρισες, αδιαφορούσες τελείως γι' αυτήν και το μόνο που έκανες ήταν να τη σαπίζεις στο ξύλο καθημερινά, κάτι που το είχες παραδεχθεί κι εσύ στο δικαστήριο στο οποίο, μάλιστα, ακόμα κι εκεί, της ζητούσες να σε συγχωρέσει και να προσπαθήσετε και πάλι, αλλά αυτή ήταν ανένδοτη. Ένα μήνα είχατε μείνει μαζί μετά που γύρισες. Ένα μαρτυρικό μήνα όπως είχε πει η πρώην σύζυγός σου αλλά και αρκετοί από τους μάρτυρες που κατέθεσαν ότι την είχαν δει, τουλάχιστον δυο ή τρεις φορές, σε πολύ κακή κατάσταση. Όταν μάλιστα, την τελευταία φορά που τη κτύπησες, βγήκε από το νοσοκομείο, πήγε στους δικούς της, και δεν ξαναγύρισε. Σύμφωνα με τη δικογραφία, η πρώην σύζυγός σου είπε, αν κι εσύ το αρνήθηκες, ότι μια δυο μέρες μετά που γύρισες, δοκιμάσατε να κάνετε έρωτα και ότι δε μπόρεσες και ότι τότε ήταν που τη χτύπησες για πρώτη φορά...

Άντρας.

(Φωνάζοντας)

Ψέματα!, ψέματα!!!, όπως είπα και στο δικαστήριο, όταν επέστρεψα ήμουν πολύ ταλαιπωρημένος και πολύ αγχωμένος, για το τι θα έπρεπε να κάνω, και στο μήνα που μείναμε δε δοκιμάσαμε ούτε μια φορά!

Ψέματα!, ψέματα, αυτό που είπε τότε ήταν ένα μεγάλο ψέμα για να μου ρίξει λάσπη ώστε να βγάλει πιο εύκολα το διαζύγιο σε βάρος μου, κάτι που το πέτυχε.

Αστυνομικός.

Στα χρόνια που μεσολάβησαν, μετά το διαζύγιο σας, ξαναείδες τη πρώην γυναίκα σου;

Άντρας.

Όχι, και μάλιστα το ότι ξαναπαντρεύτηκε το έμαθα από το δικηγόρο της, ο οποίος με ενημέρωσε ότι δεν έχω πλέον υποχρέωση να της δίνω διατροφή.

Αστυνομικός.

Πότε έγινε αυτό;

Άντρας.

Πάνε γύρω στα πέντε χρόνια.

Αστυνομικός.

Εσύ δημιούργησες κάποια άλλη σχέση;

Άντρας.

(Πολύ νευρικά)

Όχι, αλλά νομίζω ότι όλα αυτά δεν έχουν καμία σχέση με τους φόνους.

Αστυνομικός.

Λοιπόν φίλε, όπως σου είπα, αυτό που προσπαθώ να καταλάβω είναι γιατί ένας άντρας ο οποίος παρασημοφορείται ως ήρωας, όπως εσύ, μόλις γυρίζει από το μέτωπο, βιαιοπραγεί κατ' επανάληψη σε βάρος της γυναίκας του σε λίαν επικίνδυνο βαθμό, η οποία και τον χωρίζει

κερδίζοντας υπέρ της το διαζύγιο, και ο οποίος κατά δήλωσή του, και για τα επόμενα οκτώ χρόνια δε δημιουργεί κάποια άλλη σχέση με γυναίκα, και τελικά συλλαμβάνεται για το φόνο ενός άντρα και κατά την ανάκριση ομολογεί, αναφέροντας στοιχεία που δείχνουν ότι πράγματι αυτός πρέπει να τους έκανε, και τέσσερις ακόμα φόνους αντρών τους οποίους γνώρισε σε ταξίδια που έκανε στα πλαίσια της δουλειάς του και που όλοι τους, όμως, ήτανε μικροκαμωμένοι και με μουστάκι. Αυτό, όμως, που μου έχει κάνει εντύπωση και που μου δυσκολεύει να βρω το γιατί, διότι ένα γιατί το θέλω, είναι ότι δεν πιάστηκες ποτέ αιχμάλωτος και ότι στο λόχο που υπηρέτησες, απ' ότι με διαβεβαίωσαν οι σύντροφοί σου, δεν υπήρχε κανείς με χαρακτηριστικά όπως αυτοί που ομολόγησες ότι σκότωσες.

Άντρας.

(Πολύ νευρικά και σχεδόν φωνάζοντας στην αρχή, αλλά σταδιακά ρίχνοντας τον τόνο της φωνής του)

Το γιατί τους σκότωσα σας το είπα. Η εμφάνιση που λέτε είναι σύμπτωση, διαβολική σύμπτωση. Το τι έγινε στον πόλεμο και τα γεγονότα που οδήγησαν, τότε, στο διαζύγιο δεν έχουν καμία σχέση εκτός από το ότι με άφησαν με σπασμένα νεύρα. Έχω κουραστεί και δεν έχω να πω τίποτε άλλο και σας παρακαλώ να τελειώνουμε.

Αστυνομικός.

(Σηκώνεται και βηματίζει)

Αν κατάλαβα καλά, με βάση ότι μας είπες προηγουμένως, αυτούς τους πέντε άνδρες τους σκότωσες γιατί και δε σου έδιναν τα χρήματα που σου χρωστούσαν από τα χαρτιά αλλά και γιατί όχι μόνο το αρνιόντουσαν, όταν κάποια στιγμή αργότερα σε επόμενο ταξίδι τους συναντούσες πάλι, αλλά και σε κατηγορούσαν ότι πήγαινες να τους κοροϊδέψεις;

Άντρας.

Ναι.

Αστυνομικός.

(Εξακολουθεί να βηματίζει γύρω-γύρω)

Και αυτό αφορά και τους πέντε;

Άντρας.

Ναι.

Αστυνομικός.

Αυτοί απλά φώναζαν ή έλεγαν ότι πήγαινες να τους κοροϊδέψεις ή σε κατηγορούσαν και για άλλα πράγματα;

Άντρας.

Στην αρχή αρνιόντουσαν ότι μου χρωστούσαν και όταν επέμενα άρχισαν να φωνάζουν και να βρίζουν. Αν μάλιστα αυτό γινόταν μπροστά στους υπόλοιπους, με τους οποίους παίζαμε χαρτιά και που θυμόντουσαν ότι είχανε χάσει, με κατηγορούσαν, ότι τα λεφτά μου τα είχανε δώσει, ότι είμαι απατεώνας και τέτοια...

Αστυνομικός.

Σε ξαναρωτάω, μήπως ανάμεσα σε αυτά που έλεγαν, σε κατηγορούσαν και για άλλα πράγματα;

Άντρας.

(Με δυσφορία)

Δεν καταλαβαίνω την ερώτηση αλλά η απάντηση είναι όχι. Με όλους αυτούς δεν είχα καμία άλλη σχέση πέραν από το ότι παίζαμε μαζί χαρτιά.

Αστυνομικός.

Θα μπορούσαν κάποιοι από αυτούς που τους είχαν ακούσει να μας επιβεβαιώσουν αυτά που λες;

Άντρας.

Δεν το ξέρω γιατί δεν παίζαμε σε κανονικές λέσχες κι επιπλέον δεν θυμάμαι τίποτε άλλο από τα μικρά τους ονόματά και όχι όλων...

Αστυνομικός.

(Κάθεται)

Και ήσουν σίγουρος και για τους πέντε που σκότωσες ότι ήταν αυτοί που σου χρωστούσαν;

Άντρας.

Ναι, είμαι απόλυτα σίγουρος.

Αστυνομικός.

Δηλαδή αποκλείεται κάποιος, από αυτούς τους πέντε, να μην ήταν από αυτούς που έτυχε να είχατε παίξει μαζί χαρτιά και να σου χρωστούσε, αλλά κάποιος που να του έμοιαζε;

Άντρας.

Ναι, αποκλείεται!

Αστυνομικός.

Μόνο που έτσι υπάρχει κάτι που δεν κολλάει. Ξέρεις, ένα από τα θύματα, δεν είχε καμία σχέση με την πόλη που έγινε ο φόνος και απλά έτυχε να σταματήσει για να ξεκουραστεί λίγο κατά τη διάρκεια του ταξιδιού που έκανε.

Άντρας.

Και που το ξέρετε αυτό και πως το λέτε τόσο σίγουρα;

Αστυνομικός.

Ο τρίτος άνδρας που, με βάση αυτά που μας είπες, δολοφόνησες, ταξίδευε από τη Γερμανία και κατέβαινε προς την πόλη που έμεναν οι συγγενείς του, οι οποίοι και τον περίμεναν. Στη Γερμανία, μάλιστα, είχε μείνει τα δυο προηγούμενα χρόνια, λόγω της δουλειάς του, χωρίς να φύγει καθόλου.

(Σηκώνεται και τον πλησιάζει)

Επειδή όπως κι εσύ έτσι κι εμείς θέλουμε να τελειώνουμε, θα ήταν καλύτερα αν μας έλεγες την αλήθεια...

Άντρας.

(Φανερά αναστατωμένος)

Δεν ξέρω τι μου λέτε, εγώ ό,τι σας είπα είναι η αλήθεια. Ομολόγησα τους φόνους και σας είπα και το γιατί τους έκανα. Αν δεν ήθελα να πω την αλήθεια δε θα ομολογούσα τίποτα.

Αστυνομικός.

(Επιστρέφει και κάθεται πάλι στην καρέκλα του)

Ναι αλλά δεν κολλάνε με τα γεγονότα αυτά που λες για τα χαρτιά. Από τις ανακρίσεις που είχαν γίνει για τις προηγούμενες υποθέσεις, μόνο σε μια περίπτωση οι συγγενείς του ενός είχαν πει ότι έπαιζε χαρτιά.

Άντρας.

Μπορεί να μην το ήξεραν αφού όπως σας είπα ότι παίζαμε σε παράνομες λέσχες.

Αστυνομικός.

Τι ώρες παίζατε;

Άντρας.

Ξεκινούσαμε αργά το βράδυ και όσο πήγαινε...

Αστυνομικός.

Οι συγγενείς των υπόλοιπων, που δεν κατέθεσαν τίποτα για χαρτιά ή τίποτε παρόμοιο, είχαν καταθέσει ότι τα θύματα δε συνήθιζαν να βγαίνουν τα βράδια και ότι, όταν το έκαναν, ήταν με τις οικογένειές τους ή με συγγενείς και συνήθως σε ταβέρνες.

(Μετά από μικρή παύση)

Μας είπες ότι μετά το διαζύγιο δεν είχες κάποια σχέση, ούτε είχες κάτι το διαφορετικό ας πούμε;

Άντρας.

(Γελώντας νευρικά)

Όχι κύριε, δεν είχα σχέσεις ούτε με γυναίκες ούτε και με άντρες ούτε εφήμερες ούτε μόνιμες ούτε τίποτα και όσον αφορά τους φόνους, σας είπα το πώς και το γιατί. Τώρα το γιατί οι συγγενείς τους δεν ήξεραν ότι χαρτόπαιζαν, τι να σας πω, δε με αφορά.

Αστυνομικός.

Όπως καταλαβαίνεις θα τους καλέσουμε και πάλι να καταθέσουν. Δεν είναι λίγο παράξενο αυτό; και μιλάω για το ότι δεν επεδίωξες εδώ και οκτώ χρόνια να δημιουργήσεις κάποια σχέση. Είσαι νέος ακόμα, έτσι δεν είναι;

Άντρας.

Μετά τα γεγονότα με το διαζύγιο δεν είχα καμία διάθεση ούτε καν για εφήμερη σχέση. Εντάξει θα προτιμούσα να μην είμαι μόνος, αλλά τώρα συνήθισα.

Αστυνομικός.

Ας πούμε ότι δέχομαι ότι οι συγγενείς των υπόλοιπων δεν ήξεραν ότι χαρτόπαιζαν, όμως υπάρχει κι εκείνος, που γύρισε από το εξωτερικό και που ήταν αδύνατο να τον είχες συναντήσει ενωρίτερα.

Άντρας.

Δεν ξέρω, δε μπορεί όμως να έκανα τόσο λάθος.

Αστυνομικός.

Λάθος!, λάθος!, και το λες έτσι απλά... Λοιπόν άκου φίλε, δε με πείθεις
Δεν ξέρω τι κρύβεις αλλά το καλύτερο είναι να μας το πεις. Έτσι κι
αλλιώς, αν το δικαστήριο σε καταδικάσει για πέντε φόνους, δε θα έχει
και πολύ σημασία το γιατί τους έκανες και γι' αυτό ας μην
ταλαιπωρούμαστε άλλο και κυρίως εσύ. Λοιπόν, ας τα πάρουμε πάλι από
την αρχή, εσύ τους σκότωσες ή παιδευόμαστε τζάμπα τόση ώρα;

Άντρας.

Ναι εγώ τους σκότωσα!

Αστυνομικός.

Γιατί;

Άντρας.

Νομίζω ότι σας τα είπα!

Αστυνομικός.

(Μιλώντας δυνατά)

Λοιπόν ακου!, απ' ότι φαίνεται δεν είσαι διατεθειμένος να μας πεις την
αλήθεια, πέρα από το ότι εσύ είσαι ο υπεύθυνος για τους φόνους, αλλά κι
εγώ δεν είμαι διατεθειμένος να σταματήσω να σε ρωτάω μέχρι να μου
πεις το γιατί!

(Μικρή παύση και ρίχνοντας τον τόνο της φωνής του)

Ίσως θα πρέπει να φωνάξω για βοήθεια και κάποιον ειδικότερο, έναν
ψυχίατρο ας πούμε...

Άντρας.

Δεν είμαι τρελός και ούτε θέλω να με βγάλετε τρελό! Εντάξει έχω κάποια
προβλήματα αλλά τρελός δεν είμαι.

Αστυνομικός.

Ωραία λοιπόν! πες μας τότε γιατί τους σκότωσες!, γιατί αυτό για τα
χαρτιά δεν ισχύει. Ίσως να ισχύει για τη μια περίπτωση και θα το
ψάξουμε, αλλά οι υπόλοιποι φόννοι δεν είχαν σχέση με τα χαρτιά και
ιδιαίτερα η περίπτωση αυτού που έτυχε να περνάει, από την πόλη που
δολοφονήθηκε, πηγαίνοντας στο μέρος καταγωγής του και για κακή του
τύχη βρέθηκε στο ίδιο μέρος και την ίδια ώρα που έτυχε να βρισκόσυνα
κι εσύ.

Άντρας.

(Φωνάζοντας)

Σου είπα δεν είμαι τρελός!... Έπρεπε να τον σκοτώσω!, έπρεπε!!

Αστυνομικός.

Τόσο πολύ λοιπόν σε ενοχλούσε που ήταν μικροκαμωμένος με μουστάκι;

Άντρας.

Σε παρακαλώ δε μπορώ άλλο, ας συνεχίσουμε αύριο...

Αστυνομικός.

Φυσικά, αρκεί μόνο να μου πεις γιατί έπρεπε! και τι είναι αυτό που τέλος πάντων σε ενοχλεί σε κάποιον που είναι...

Αντρας.

Κουράστηκα!, ειλικρινά κουράστηκα...

Αστυνομικός.

Όλοι μας κουρασμένοι ήμαστε... Θέλεις ένα τσιγάρο και να μου τα πεις...

Αντρας.

(Κάνει νεύμα αρνητικό. Για λίγο σιωπή. Ξεκινάει να μιλάει με πολύ πεσμένη διάθεση και χωρίς ιδιαίτερο τόνο στη φωνή του σαν να περιγράφει, απλά, κάποια αδιάφορα πράγματα που έτυχε να ακούσει από άλλους)

Έχω συναντήσει αρκετούς όπως τους περιγράφεις αλλά το πρόβλημα δεν είναι εκεί. Ήταν σε μια από τις τελευταίες μάχες που βρεθήκαμε να παλεύουμε σώμα με σώμα όταν... όταν ακούστηκε ο ήχος μιας οβίδας και ένας τρομακτικός κρότος. Το επόμενο που θυμάμαι ήταν να βρίσκομαι σε ένα λάκκο μαζί μ' ένα σύντροφό μου, που τον θεωρούσα νεκρό αλλά όπως αποδείχτηκε ήταν μόνον ελαφρά τραυματισμένος και λιπόθυμος, κι έναν εχθρό τραυματισμένο μεν αλλά να με σημαδεύει. Έκανα πως σήκωνα τα χέρια μου και με μια απότομη κίνηση τράβηξα το όπλο και τον πυροβόλησα... Αστόχησα, όπως αστόχησε και αυτός... Για λίγα λεπτά της ώρας μείναμε ακίνητοι να σημαδεύουμε ο ένας τον άλλο... Το θυμάμαι σαν να είναι τώρα, μικροκαμωμένος με μουστάκι... Δε θυμάμαι πόση ώρα μείναμε έτσι αλλά κάποια στιγμή άρχισε, λόγω του ότι αιμορραγούσε, να χάνει τις δυνάμεις του... Τον πλησίασα αλλά μου έκανε νεύμα ότι αν συνεχίσω θα πυροβολούσε... Του έδειξα ότι ήθελα μόνο να του δέσω το τραύμα του στο χέρι που αιμορραγούσε. Μου έκανε νεύμα να συνεχίσω αλλά σημαδεύοντας με συνεχώς. Του το έδεσα και απομακρύνθηκα πίσω. Ο σύντροφός μου ήταν ακόμα λιπόθυμος κι εγώ εξακολουθούσα ακόμα να το θεωρώ νεκρό. Κάποια στιγμή ο άλλος έβγαλε ένα κομμάτι σοκολάτα και μου έδωσε το μισό. Το πήρα και το έφαγα με πολύ χαρά. Δεν είχαμε φάει τίποτα για τουλάχιστο δυο μέρες και το ελάχιστο νερό που είχα το μοιραστήκαμε. Δε θυμάμαι πόση ώρα πρέπει να πέρασε, αλλά κάποια στιγμή βλέπω τον απέναντι μου να μου μειδιά με ένα τρόπο παράξενο και φιλικό... Κάτι με ρώτησε, αλλά δεν καταλάβαινα και ξαναρώτησε πάλι, μάλλον σε άλλη γλώσσα αλλά και πάλι του είπα ότι δεν καταλάβαινα... Εννοείται ότι με τα όπλα μας δε σταματήσαμε ούτε λεπτό να σημαδεύουμε ο ένας τον άλλο...

(Βουρκώνοντας) Δε μπορώ να το ξεχάσω αυτό το μειδίαμα.

(Μικρή διακοπή)

Φαίνεται σαν κάποιος να το έχει χαράξει στο μυαλό μου και ό,τι και να σκεφτώ είναι αδύνατο να μην το βλέπω μπροστά μου. Ακόμα και στο πρόσωπο της πρώην γυναίκας μου, όταν δοκιμάσαμε να κάνουμε έρωτα, το έβλεπα. Άρχισε να κατεβάζει σιγά-σιγά το όπλο κοιτώντας με, με αυτό

το μειδιάμα, στα μάτια. Εγώ δεν το κατέβασα. Κάποια στιγμή το πέταξε κάτω μπρος στα πόδια του και με το ίδιο χέρι έβγαλε από το τζάκετ του δυο τρεις φωτογραφίες. Τη στιγμή εκείνη συνειδητοποιώ ότι ο σύντροφός μου αρχίζει και κινείται και ίσως να άρχιζε και να συνέρχεται. Έπρεπε να το βοηθήσω χωρίς να έχω την έννοια μου για τον άλλο και το τι θα έκανα μαζί του. Τον πυροβόλησα στο πρόσωπο. Ακριβώς επάνω σε αυτό το μειδιάμα. Δεν πρόλαβε να αντιδράσει. Ίσως και να μην πρόλαβε να καταλάβει τι έγινε. Το όπλο του ήταν ήδη ριγμένο στο χώμα, οι φωτογραφίες πέσανε κάτω και το μειδιάμα πάγωσε στο πρόσωπό του. Πάγωσε και για πάντα στο μυαλό μου. Αρνήθηκα το δεύτερο μετάλλιο που ήθελαν να μου δώσουν για τη σωτηρία του συντρόφου μου...
(Μικρή παύση. Σηκώνει τα δεμένα με χειροπέδες χέρια του και τρίβει το κεφάλι του.)

Όλα γύρω μου είναι θολά...

(Το βλέμμα του δείχνει πως αρχίζει και χάνει την επαφή του με τους γύρω)

Ήλπίζα να με καταδικάσετε και η απόφαση να λέει για κάποιον που σκότωσε γιατί του χρωστούσαν...

Ήλπίζα να με καταδικάσετε κι εκεί στην απομόνωση να ξεχάσω...

Ήλπίζα πως εκεί μέσα, αυτό το μειδιάμα αυτού του μικροκαμωμένου ανθρώπου με το μουστάκι, θα το ξεχάσω...

Τώρα δεν ελπίζω...

(Πριν προλάβει να τελειώσει τη φράση του και πριν προλάβει να αντιδράσει κανείς, ορμάει με όση φόρα μπορεί λόγω της εξάντλησης και των δεμένων χεριών, προς τον τοίχο και τον κτυπάει με το κεφάλι του. Πρώτος τον πλησιάζει αυτός που τον ανέκρινε και του πιάνει το σφυγμό)

Αστυνομικός.

(Προς τους άλλους που πάνε να βγουν)

Μη βγει κανείς!

(Προς αυτόν που φυλάει στην πόρτα)

Κοίτα αν είναι κλειδωμένη και αν δεν είναι κλείδωσέ τη!

(Προς αυτόν που κρατούσε τα πρακτικά)

Σκίσε τα όλα!

Θα μείνουμε εδώ μέχρι το πρωί να δούμε πως και τι θα γράψουμε.

Την ώρα και τα αίτια του θανάτου θα τα ρυθμίσω εγώ. Την εικόνα του ως ήρωα δε θα την πειράξουμε! Τη χρειαζόμαστε...

ΤΕΛΟΣ

Άχρηστα χαρτιά

Πρόσωπα: ένας ηλικιωμένος συνταξιούχος κι ένας νεαρός.

Ο χώρος είναι τελείως λιτός. Όλο το πίσω μέρος της σκηνης αλλά και τα διπλανά μέρη συνίστανται από ένα σκέτο τοίχο βαμμένο γκρι. Στο μέσο της σκηνης υπάρχει ένα στρογγυλό μεταλλικό τραπεζάκι (σαν αυτά που υπήρχαν στα παλιά καφενεία) και δύο καρέκλες, αντιδιαμετρικά τοποθετημένες, στις οποίες κάθονται οι δυο άντρες. Πάνω στο τραπεζάκι υπάρχουν δυο μικρά φλιτζάνια του καφέ και δυο ποτήρια, μισογεμάτα, με νερό. Σε όλη τη διάρκεια του έργου θα παραμείνουν καθισμένοι.

Νεαρός.

Πείτε μου λοιπόν, πως ξεκίνησαν όλα.

Ηλικιωμένος.

Εγώ αγόρι μου, αφού δούλεψα σαράντα χρόνια αρτεργάτης - και η δουλειά ήτανε πολύ σκληρή, επί σαράντα συνεχόμενα χρόνια από τις δύο το πρωί μέχρι τις δύο το μεσημέρι, χειμώνα καλοκαίρι, σ' ένα φούρνο που έκαιγε - όταν βγήκα στη σύνταξη μου δώσανε τετρακόσια ογδόντα € το μήνα.

Νεαρός.

Δεν είναι λίγα για σαράντα χρόνια δουλειά!;

Ηλικιωμένος.

Δεν ξέρω αγόρι μου... πως τα μαγειρέψανε, πως τα κάνανε, τόσα μου είπανε ότι είναι για μένα... δε φτάνει, βλέπεις, που στο φούρνο που δούλευα, για δέκα χρόνια, δε μου κόλλαγαν καθόλου ένσημα, αλλά και μετά, αυτά που μου κολλάγανε, και δεν ήταν τα βαρέα που δικαιούμουναι και μου κλέψανε και μερικά... και τι να έκανα; τρία παιδιά είχα, καταλαβαίνεις... και μη νομίζεις, και τώρα που μεγάλωσαν, τα δυο τα σπούδασα κιόλας, τη μια μέρα στη δουλειά και επόμενες δέκα κάθονται...

Νεαρός.

(Κουνώντας συγκαταβατικά το κεφάλι)

Μη νομίζετε, κι εγώ εννιά το πρωί με εννιά το βράδυ κάθε μέρα για επτακόσια €. Πίσω ολοταχώς μας πάνε.

Ηλικιωμένος.

Δεν ξέρω... εγώ γέρασα αλλά εσείς τι θα κάνετε; Λοιπόν, για να γυρίσουμε στο θέμα μας, όλα που λες ξεκίνησαν όταν πήγα μια μέρα στην τράπεζα να πάρω τη σύνταξη...

Νεαρός.

Τα τετρακόσια ογδόντα €...

Ηλικιωμένος.

Ναι αυτά τα πολλά. Τον προπερασμένο Οκτώβρη ήτανε, θυμάμαι, και, αφού περίμενα πάνω από τρεις, για να μη σου πω και τέσσερις, ώρες, ο ταμίας της τράπεζας βγάζει και μου δίνει ένα χαρτονόμισμα των πεντακοσίων € και μου λέει αν έχω να του δώσω είκοσι € ρέστα!

Νεαρός.

Καλά πως είναι δυνατόν; δεν είχανε πιο μικρά;

Ηλικιωμένος.

Τα είχε δώσει όλα, λέει, στους προηγούμενος και επιπλέον είχε χαλάσει και ο μηχανισμός του χρηματοκιβωτίου και κάνουν ό,τι μπορούν και να δοξάζω και το θεό που δεν κλείσανε μέχρι να το επισκευάσουν. Τον ευχαρίστησα, τι να έκανα;, αλλά του είπα ότι πάνω μου δεν είχα παρά μερικά σέντσια και ότι περίμενα τη σύνταξη για να πάω να ψωνίσω τίποτα και να πληρώσω και κανένα λογαριασμό.

Νεαρός.

Βέβαια είναι υποχρέωσή τους να έχουν χρήματα, αλλά τελικά αν έχω καταλάβει σας το έδωσε.

Ηλικιωμένος.

Ξέρεις, μετά από μένα υπήρχαν τουλάχιστον άλλοι τριάντα με σαράντα που περίμεναν κι επειδή φοβήθηκε ότι θα γινόταν φασαρία, αν δε μας έδινε τη σύνταξη, πήγε πίσω στο Διευθυντή και αφού τα είπανε λίγο, έρχεται και μου λέει: «Εντάξει κύριε θα σας δώσουμε το 500άρικο αλλά θα πρέπει να υπογράψετε μια υπεύθυνη δήλωση ότι θα έρθετε στο ίδιο υποκατάστημα και τον επόμενο μήνα και ότι, εξουσιοδοτείτε την τράπεζα μας να σας παρακρατήσει, από τη σύνταξη του επόμενου μήνα, τα είκοσι €, συν βέβαια τους νόμιμους τόκους.

Νεαρός.

Α, μάλιστα! ώστε, δε φτάνει που έφταιγαν, θέλανε και τόκους για το τεράστιο αυτό ποσό;

Ηλικιωμένος.

Άσε αγόρι μου, εγώ γέρασα, εσείς όμως και για τον αέρα που αναπνέετε θα πληρώνετε τόκους... και να ήταν τουλάχιστον και καθαρός... Τέλος πάντων, τι να έκανα, υπέγραψα και το πήρα το 500άρικο... Μου φάνηκε πολύ ωραίο!... δεν το είχα ξαναδεί βλέπεις... Αφού το έβαλα στη μέσα τσέπη, σα να κράταγα θησαυρό, πάω που λες στο μάρκετ της γειτονιάς να ψωνίσω και αφού πήρα κάποια πράγματα, τα βασικά μη νομίζεις, μου έβγαλαν ένα πεσκέσι εξήντα τόσα €, πάω να πληρώσω και μόλις το βλέπει η ταμίας μου λέει: «κυρ Κώστα τι είναι αυτό; εδώ ούτε για πενηντάρικο δεν έχω ρέστα». Της λέω ότι δεν έχω άλλα γιατί μόλις βγήκα από την τράπεζα και αυτό μου δώσανε γιατί δεν είχανε ούτε αυτοί. «Τι να κάνω τώρα; λυπάμαι», μου λέει, «αλλά πρέπει να πάτε αλλού να χαλάσετε και μετά να έρθετε». Κοπέλα μου, της λέω, με ξέρεις χρόνια, νοιώθω κούραση σήμερα και δε βαστάω να πάω αλλού και αν δε μου

δώσεις τα πράγματα αυτά δε θα έχω να φάω σήμερα. «Δε μπορώ μου λέει» και φωνάζει το αφεντικό να κάνει την ακύρωση της απόδειξης. Έρχεται αυτός και, αφού του εξηγεί, με κοιτάει και μου λέει: «Τον κύριο Κώστα τον ξέρω χρόνια τώρα και ψωνίζει εδώ, δώσε του τα πράγματα, βάλε την απόδειξη μέσα αλλά βάλε τον να μας υπογράψει ένα χαρτί, ή μάλλον καλύτερα μια συναλλαγματική». Του είπα αν γίνεται να μην υπογράψω συναλλαγματικές και τέτοια και να του τα πάω αύριο, αλλά μου είπε ότι: «Αυτό δε γίνεται... πως θα κλείσει η κοπέλα ταμείο;... και πες ότι - μου ευχήθηκε βέβαια να τα εκατοστήσω - κάτι να σου τύχει, εγώ τι θα κάνω;...». Τι να κάνω, υπέγραψα, πήρα τα πράγματα κι έφυγα...

Νεαρός.

Καλά έτσι σου είπε; εγώ τι θα κάνω; χρόνια πελάτης και σε έβαλε να υπογράψεις συναλλαγματική;

Ηλικιωμένος.

(Κουνώντας για λίγο το κεφάλι του)

Να μη στα πολυλογώ, αγόρι μου, αυτό συνεχιζότανε όπου πήγαινα... κανείς δεν είχε να το χαλάσει... ακόμα και σε τράπεζες πήγα και, όσες δε μου το έβγαζαν πλαστό, μου λέγανε ότι, επειδή είμαι μικροσυνταξιούχος, πρέπει να τους υποβάλω υπεύθυνη δήλωση για το που το βρήκα. Όταν τους είπα ότι μου το έδωσαν, στην τράπεζα, όταν πήγα να πάρω τη σύνταξη δε με πίστευαν και όταν τους παρακάλεσα να τηλεφωνήσουν, μου είπαν ότι: «Δεν προβλέπεται από τη διαδικασία να τηλεφωνούμε σε άλλες τράπεζες για τη σχέση τους με τους πελάτες τους».

Νεαρός.

Στην τράπεζα που σας το έδωσε πήγατε;

Ηλικιωμένος.

Ναι! και σ' αυτούς πήγα, αλλά κάνανε ότι δεν καταλαβαίνουν, άσε που μου το έβγαλαν και αυτοί πλαστό, και ότι το μόνο που έβρισκαν, στα χαρτιά, είναι ότι πρέπει να πάρω τη σύνταξη του Νοεμβρίου από εκεί και ότι, τότε, θα πρέπει να μου κρατήσουν, να και η εξουσιοδότηση μου είπαν, είκοσι € συν ένα € για τόκους συν πενήντα € για την τραπεζική τους προμήθεια αλλά και για να ανοίξουν το φάκελο της υπόθεσης!

Νεαρός.

Πενήντα €!!

Ηλικιωμένος.

Ήτανε, λέει, το λιγότερο που μπορούσανε να χρεώσουν και να είμαι και ευχαριστημένος γιατί, αλλού, χρεώνουνε πάνω είναι εκατό €! Όταν, όμως, τους ρώτησα γιατί δε μου το είπαν όταν υπέγραφα, μου απάντησαν ότι: «Αλίμονο, κύριε αν καθόμασταν και διαβάσαμε στον κάθε πελάτη τους όρους για την κάθε τραπεζική εργασία!», και ότι: «Όφειλα, πριν υπογράψω, να διαβάσω στην πίσω σελίδα με τους όρους» και ότι: «Δε φταίμε εμείς αν δεν το κάνατε».

Νεαρός.

Απορώ με την υπομονή σας! Και τι κάνατε;

Ηλικιωμένος.

Για να είμαι ειλικρινής, προσαρμόστηκα στην ιδέα ότι αυτόν το μήνα θα κινούμουν έτσι, δηλαδή με το 500άρι να το δείχνω και να μην το παίρνει κανείς και άλλοι να μου δίνουν πράγματα και να υπογράψω χαρτιά και άλλοι όχι... μόνο που κάπου έχασα το λογαριασμό...

Νεαρός.

Πότε το καταλάβατε;

Ηλικιωμένος.

Τον επόμενο μήνα όταν πήγα να πάρω τη σύνταξη, ή ό,τι θα απέμενε από τα πολλά που παίρνω, και μου είπαν ότι δε μπορούν να μου τη δώσουν, γιατί, σύμφωνα με τα στοιχεία που έχει η τράπεζα τους - αλλά και όλες οι τράπεζες γιατί συνεννοούνται, οι συναλλαγματικές που έχω υπογράψει και που ήδη είναι στα χέρια τους είναι χίλια πενήντα € και κατά συνέπεια, όχι μόνο δε θα μου δώσουν αλλά, πρέπει και να τους επιστρέψω, χοντρικά στα λέω τώρα: χίλια πενήντα συν τα εβδομήντα ένα μείον τα τετρακόσια ογδόντα, της σύνταξης, το σύνολο που τους χρωστούσα ήταν εξακόσια σαράντα ένα €!... Φυσικά μου είπαν ότι δε δεσμεύονται για το ποσό αυτό μιας και μπορεί να μεγαλώσει αν έχω υπογράψει και άλλες συναλλαγματικές και δεν τις πληρώσω... Τους είπα ότι πέρα από αυτό το 500άρι δεν έχω καθόλου χρήματα και αυτοί, αφού το εξέτασαν, μου είπαν και πάλι ότι είναι πλαστό και όταν τους ξαναείπα ότι αυτοί μου το έδωσαν, μου απάντησαν ότι δεν πρέπει να το λέω αυτό γιατί αφενός μεν η τράπεζα τους προσέχει πολύ και δε δίνει ποτέ πλαστά νομίσματα αφετέρου δε ότι, αν δεν το πετάξω - τι πετάξω; καταστρέψω!, μπορεί ακόμα και να κατηγορηθώ για διακίνηση πλαστού χρήματος. Βέβαια μου είπαν ότι αυτούς δεν τους πειράζει αφού δεν προσπάθησα να το κάνω κατάθεση, αλλά καλό θα ήταν να τους υπογράψω μια εξουσιοδότηση έτσι ώστε, αφού κρατήσουν τα εβδομήντα ένα € να καταβάλουν αυτοί αντί για μένα τα οφειλόμενα, μέχρι να ξεοφλήσω, αλλά θα πρέπει να ξέρω ότι για να γίνει αυτό θα πρέπει να με επιβαρύνουν με τους τόκους που θα προκύψουν αλλά και επιπλέον πενήντα € για την υπηρεσία που θα μου προσφέρουν...

Νεαρός.

Υπηρεσία;

Ηλικιωμένος.

Ναι έτσι το είπατε, υπηρεσία!

Νεαρός.

Και τι κάνατε;

Ηλικιωμένος.

Τι να έκανα, αγόρι μου, υπέγραψα...

Νεαρός.

Και με το 500άρι τι έγινε;

Ηλικιωμένος.

Για να είμαι ειλικρινής, όταν τα άκουσα αυτά φοβήθηκα;

Νεαρός.

Το δώσατε στην αστυνομία;

Ηλικιωμένος.

Αυτό σκόπευα, αλλά πριν το πάω, ένας πιτσιρικάς στη γειτονιά, ξύπνιο παιδί, που είχε ακούσει τι γίνεται, έρχεται μου λέει: «Κυρ Κώστα, έτσι κι αλλιώς και αληθινά και πλαστά, άχρηστα χαρτιά είναι. Χωρίς αντίκρισμα από την ώρα που τα παίρνεις. Για σκέψου πως γίνεται, εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι να μη μπορούν να πληρώσουν τα δάνεια που πήρανε, να τους πετάνε στο δρόμο και να τους ξεπουλάνε όσο-όσο ότι έχουν και δεν έχουν και την ίδια στιγμή οι τράπεζες να είναι τα καλύτερα μαγαζιά στην πιάτσα... Άκουσε με, κράτα το και μην το γυρίσεις πίσω. Εξάλλου έτσι θα ζούμε από δω και πέρα... Ή μάλλον, έτσι νομίζουν ότι θα ζούμε από δω και πέρα! Πόσο θα αντέξουμε για να συντηρούν το παραμύθι τους...»

ΤΕΛΟΣ

Φυγή.

Χώρος: Ένα δωμάτιο με ελάχιστο φωτισμό στο οποίο διακρίνεται μόνο ένας άντρας ο οποίος κάθεται σ' ένα τραπέζι και μονολογεί γράφοντας. Μια λάμπα φωτίζει μόνο το τραπέζι στο σημείο που γράφει. Δίπλα του κάτω στο πάτωμα ίσα, ίσα που διακρίνεται το περίγραμμα μιας βαλίτσας. Η σκηνή ξεκινάει με τον άντρα να σκίζει σε μικρά κομμάτια ένα φύλλο χαρτί.

Όχι! Όχι! Δε θα τα γράψω όλα αυτά. Δεν υπάρχει λόγος. Τι σημασία έχει να αναφέρω τόσα για τα χρόνια που περάσαμε και πως άλλαξε... Τίποτα! Τρεις λέξεις είναι αρκετές. «Δεν αντέχω άλλο...
Γράφει.

... και φεύγω».

Σβήνει νευρικά.

Το φεύγω δεν χρειάζεται, εννοείται! Σκέτο: «Δεν αντέχω άλλο». Τελεία. Ή μήπως θαυμαστικό; «Δεν αντέχω άλλο!». Ναι! Καλύτερα έτσι. Με θαυμαστικό!... Να δηλώνει το θαύμα της αντοχής μου... Ίσως να έβαζα τρία θαυμαστικά. Ένα μετά από κάθε λέξη! Όχι τρία. Περισσότερα! Να γεμίσω το χαρτί θαυμαστικά! Και τους τοίχους... Έχουν αυτιά και ξέρουν. Μιλιά δεν έχουν. Αν τους ξύσουν, κάτω απ' τη μογιά, θα τα βρούνε όλα τυπωμένα! Όλα όσα άδικα έχω ακούσει. Μόνο που θα χρειάζεται και κάποιος ειδικός, σαν αυτούς που αφαιρούνε τα διαδοχικά στρώματα από μογιές από τους πίνακες για να τα βρούνε όλα.

Αποκλείεται οι τοίχοι να τα χωρούσανε σε μια στρώση! Ποιος ξέρει πόσα επάλληλα στρώματα θα έχουν σχηματιστεί.

Κάνει κίνηση να σηκωθεί.

Άσε καλύτερα, ας τους ψάξουν οι ειδικοί. Εμένα τι με νοιάζει πια. Εγώ φεύγω. Δεν αντέχω άλλο και φεύγω. Και πολύ άντεξα. Άσε που θα με καθυστερήσει να ξύνω τους τοίχους και μπορεί και να γυρίσει και... Όχι, όχι! αυτό δεν το μπορώ. Πρέπει να φύγω γρήγορα. Τώρα!

Πάει να σκίσει το χαρτί που έγραφε, αλλά μετανιώνει.

Μάλλον όχι, έτσι θα το αφήσω, με τη μουτζούρα. Ναι είναι πιο ωραίο με τη μουτζούρα. Να δείχνει ότι κάτι πήγα να γράψω, να εξηγήσω, αλλά... βαρέθηκα! Ναι να φαίνεται αυτό. Ότι βαρέθηκα. Ούτε να εξηγήσω δεν ήθελα. Πρέπει να φαίνεται αυτό!... Ότι βαρέθηκα! Να εξηγήσω; Τι να εξηγήσω; Λες και δεν ξέρει και χρειάζεται και εξήγηση. Καμία εξήγηση! Ξέρει! Εξηγείς σε αυτόν που δεν ξέρει. Αυτή ξέρει! Άσε που μπορεί να το δείχνει και να λέει: «Κοιτάξτε πόσα ψέματα γράφει για να δικαιολογηθεί που με άφησε!» Ναι έτσι θα λέει: «Να δικαιολογηθεί που με άφησε». Όχι δε θα λέει «που με άφησε», «που με παράτησε», θα λέει. «Παράτησε»! Αυτή είναι η λέξη που θα χρησιμοποιεί. Το άφησε σημαίνει και ελευθέρωσε ενώ το παράτησε σημαίνει εγκατέλειψε.

«Εγώ», ναι θα βάζει το εγώ μπροστά όπως κάνει πάντα. Ήθελα να ήξερα ποιος δάσκαλος της έμαθε να ξεκινάει όλες τις προτάσεις με το εγώ; Λες και οι υπόλοιπες λέξεις δεν επιτρέπεται να είναι στην αρχή μιας πρότασης. «Εγώ, εγώ, εγώ...». «Εγώ του ήμουνα πάντα δίπλα». Ναι έτσι θα λέει: «πάντα δίπλα, ακόμα και τώρα που έτρεχα με τη μαμά τίποτα δεν του έλειψε. Μόνη μου», ναι έτσι θα λέει, «μόνη μου τράβαγα το κάρο με τη μαμά και σε αυτόν δεν έλειψε τίποτα. Έτρεχα» ναι έτσι θα λέει, «έτρεχα για να τα προλάβω όλα και να είμαι σε όλα συνεπής». «Και ήμουν!», ναι έτσι θα λέει, «και ήμουν». Ναι αλλά εγώ όταν έλειπε έκανα τα πάντα, αυτό δε θα το πει, και όταν ήταν εδώ, δεν ανέπνεα! Δεν υπήρχε οξυγόνο για μένα!... «Εγώ του ήμουνα πάντα δίπλα κι αυτός με παράτησε και με παράτησε τώρα που η μαμά έπεσε και χτύπησε και κάθε δεύτερο βράδι κάθομαι δίπλα της για να γυρίζει και κοιτάζετε, κοιτάζετε εδώ!, τι δικαιολογίες γράφει. Κοιτάζετε τι ψέματα γράφει για να δικαιολογηθεί που με παράτησε. Ναι! ψέματα και γελοίες δικαιολογίες. Και με παράτησε τώρα που χτύπησε η μαμά και αναγκάζομαι να πηγαίνω βράδυ παρά βράδυ να την προσέχω». Και γιατί πάει παρακαλώ; Γιατί η αδελφούλα της, της το ξεκαθάρισε: Αφού δε μπορεί, βέβαια μπορεί! όχι μπορείτε, μπορεί! Γιατί εγώ είμαι ο ανίκανος... Αφού δε μπορεί, λοιπόν, να δώσει τα μισά τότε να έρχεσαι να κοιτάς τη μαμά κάθε δεύτερη μέρα μέχρι το επόμενο πρωί. Αυτός, εγώ δηλαδή! δε μπορεί, εσύ να υποφέρεις! Εγώ ο ένοχος! Λες και φταίω που έπεσε η μαμά! Αλλά «έτσι είναι», θα φωνάζει, «όταν δίνεις τα πάντα κανείς δε σε εκτιμά»... «Και περίμενε τώρα», ναι θα το τονίσει το τώρα, «για να το σκάσει». Το χειρότερο κατηγορητήριο που υπάρχει. Καμία υπεράσπιση δεν το ανατρέπει... Δε με νοιάζει όμως... «Δεν αντέχω άλλο». Όχι καμία εξήγηση. Όχι ότι δε θα πει, αλλά δε θα μπορεί να το δείχνει. Δε θα μπορεί να εξηγεί. Άσε που μπορεί και να το σκίσει και να λέει: «Δεν ξέρω χάθηκε. Ήταν η μέρα που πήγαινα στη μαμά και καθόμουν όλη τη νύχτα και όταν γύρισα το πρωί είχε φύγει μαζί με κάποια πράγματά του και μια βαλίτσα. Δεν ξέρω», θα λέει, «ούτε ένα απλό σημείωμα δε βρήκα». «Όχι, δεν είχα καταλάβει κάτι», χα-χα-χα, έτσι θα λέει: «Δεν είχα καταλάβει κάτι». «Ήτανε να μετακομίσουμε και στο καινούργιο μας σπίτι». Εννοείται πως η μετακόμιση μας στο καινούργιο σπίτι θα είναι κριτήριο. Κριτήριο ότι όλα πήγαιναν καλά. Ποιο ζευγάρι πάει σε καινούργιο μεγαλύτερο σπίτι όταν τα πράγματα δεν πάνε καλά;... Εμένα όμως δε με ρώτησε ποτέ αν μπορούσα. Αν μου έφταναν. Ποτέ δεν ασχολήθηκε. Πάντα έπρεπε να μπορώ. Τη νύχτα μέρα έκανα να μπορώ να της δίνω. Και λοιπόν; Και που το έκανα; Πάντα έπρεπε να φέρνω περισσότερα! Δέκα χρόνια γάμου και είναι το τέταρτο σπίτι που θα μετακομίζαμε. Πάντα δε μας χώραγαν. Και αυτό σε δυο τρία χρόνια θα άρχιζε πάλι να το βρίζει ότι την πνίγει. Όταν το άκουγα αυτό, ότι «αυτό το σπίτι με πνίγει», ήθελα να την πνίξω. Καλά το πρώτο ήτανε μικρό, τα επόμενα όμως ήτανε μεγάλα και σε πολύ καλή

θέση. Όταν τα έβλεπε τρελαινόταν από τη χαρά της και έλεγε για τις παιδικές φωνές που θα το πλημμύριζαν, τα παιδιά που θα κάναμε, αλλά μετά από ένα δυο χρόνια άρχιζε: «Με πνίγει»... Ναι αλλά αυτός που πνιγόταν να μπορέσω ήμουνα εγώ! Εγώ που ότι και να έκανα ποτέ της δεν το αναγνώρισε. Έπρεπε! Εγώ έπρεπε! Ενώ αυτή πρόσφερε! Εγώ έπρεπε, αυτή πρόσφερε. Και βέβαια το ευχαριστώ ανήκει σε αυτόν που προσφέρει και όχι σε αυτόν που οφείλει!... Ας μην αργώ άλλο. Μπορεί να γυρίσει όπου να 'ναι... Θα ξημερώσει σε λίγο... Πρέπει να φύγω. Θα το αφήσω στην κουζίνα...

Κάνει κίνηση σα να πάει να σηκωθεί...

Εδώ θα το αφήσω. Όχι στην κουζίνα. Θέλω να το δει αμέσως μόλις μπει! Αμέσως!

*Σηκώνεται, πιάνει τη βαλίτσα, ανάβει ένα φως και ρίχνει μια ματιά στο δωμάτιο το οποίο διακρίνεται για πρώτη φορά από τους θεατές. Πρόκειται για ένα λιτό σαλόνι όπου όμως, στη άλλη άκρη του τραπεζιού που καθόταν, βρίσκεται πεσμένη κάτω, νεκρή, μια γυναίκα αιμόφυρτη κι ένα μαχαίρι γεμάτο αίματα. Τρέχει δίπλα της και μαζεύει ένα σπασμένο κομμάτι καθρέφτη. Κάτι είναι γραμμένο πάνω του με αίμα. Το διαβάζει:
«ΔΕΝ! ΑΝΤΕΧΩ! ΑΛΛΟ!»*

ΤΕΛΟΣ

Bluetooth.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ.

Χώρος: Μία τυπική καφετερία.

Διακρίνονται αρκετά τραπέζια με αρκετές παρέες. Είναι καλοκαίρι λίγο πριν το ηλιοβασίλεμα και οι θαμώνες, που κάθονται έξω μάλλον σε μια πλατεία, λίγοι άντρες και οι περισσότερες γυναίκες, είναι όλοι κούκλες εκτός από έναν ο οποίος κάθεται μόνος του, στο μέσο της σκηνής, και κάτι γράφει στο κινητό του. Είναι ο Άκης, ένας νέος γύρω στα είκοσι πέντε, αδύνατος, μάλλον ψηλός και αρκετά εμφανίσιμος. Είναι ο μόνος που δεν είναι με παρέα και στο τραπέζι του υπάρχει ακουμπισμένο ένα βιβλίο, ένα ποτήρι με καφέ κι ένα ποτήρι νερό. Πάνω από τη σκηνή σε μια οθόνη προβάλλονται οι οθόνες των κινητών του Άκη και της Μαρίας η οποία θα εμφανιστεί αργότερα.

«Μπιπ!» «Είναι σωστό αυτό που κάνεις;».

Σηκώνει το κεφάλι του και κοιτάει γύρω-γύρο διερευνητικά.

Άκης - Ποια να είναι; Καμία δεν κοιτάει προς τα εδώ. Να απαντήσω; Και τι να απαντήσω; Μπορεί να θέλει να με βρίσει ή μπορεί να ήθελε απλά να μου την πει... Ίσως πάλι και... ίσως και να νιώθει όπως εγώ. Μπα, δύσκολο. Μπορεί να είναι και άντρας για να κάνει πλάκα αλλά, πάλι ποιος άντρας θα έβαζε στο bluetooth του το όνομα Μαρία χωρίς να είναι γυναίκα; Γυναίκα είναι και μάλλον θέλει να μου την πει... Μα τι λέω; Τα έχω παίξει;... Ε, ας με βρίσει.

«Μπιπ!» «Το ξέρω ότι δεν είναι σωστό. Συγγνώμη αν σε ενόχλησα, αλλά νιώθω μόνος».

Άκης - Το διάβασε!

Κοιτάζει γύρω του.

Άκης - Δε βλέπω κάποια να κρατάει κινητό.

«Μπιπ!» «Ναι με ενόχλησες!».

«Μπιπ!» «ok sorry. Αλλά σου ζήτησα συγγνώμη».

Άκης – Μα τι κάθομαι και κάνω; Δεν έπρεπε και να απαντήσω.

Αφήνει το κινητό στο τραπέζι και πίνει μια γουλιά καφέ.

«Μπιπ!» Πιάνει το κινητό και διαβάζει. «Το κάνεις συχνά αυτό;».

Άκης - Ααααα, έχει όρεξη για πλάκα.

«Μπιπ!» «Εντάξει έχεις δίκιο, ήταν λάθος μου, σου είπα νιώθω μόνος και έτσι όπως καθόμουν... Συγγνώμη και πάλι».

Βάζει νευρικά το κινητό στην τσέπη, πίνει μια γουλιά νερό, βγάζει το πορτοφόλι του, αφήνει χρήματα στο τραπέζι και σηκώνεται να φύγει.

«Μπιπ!» «Αύριο, εδώ την ίδια ώρα. Φιλιά! Μαρία. ΥΓ. Ελπίζω αύριο να έχεις όρεξη :-))».

Πέφτει η σκηνή καθώς ο Άκης κοιτάζει γύρω του με απορία.

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ.

Ακριβώς το ίδιο σκηνικό με το πρώτο μέρος μόνο που σε ένα τραπέζι λείπει μια κούκλα με γυναικεία φιγούρα και στη θέση της υπάρχει μια κοπέλα γύρω στα δεκαοχτώ με είκοσι η οποία επίσης κάθεται μόνη. Είναι μικροκαμωμένη με ανοιχτά χρώματα και με πολύ όμορφο πρόσωπο. Ο Άκης κάθεται στην ίδια θέση και στο βλέμμα του, που λοξοκοιτάει προς το κινητό του που είναι ακουμπισμένο στο τραπέζι, διακρίνεται κάποια αγωνία. Ξαφνικά ακούγεται ένα «μπιπ!» από το κινητό του (στο υπόλοιπο διάστημα του δεύτερου μέρους θα ακουστεί μόνο άλλο ένα «μπιπ»). Το πιάνει και διαβάζει...

«Καλημέρα, μόνος;».

«Καλημέρα Μαρία, ναι μόνος. Κερνάω καφέ».

«Σε ευχαριστώ πολύ Άκη-alone, αλλά πίνω... Άκη δε σε λένε;».

«Ναι, αλλά έλεγα, αν είσαι μόνη κι εσύ, να τα λέγαμε καλύτερα από κοντά. Είσαι με παρέα;».

«Μπορεί».

«Μη φοβάσαι να μου το πεις. Έχει πολύ κόσμος εδώ και αρκετές κοπέλες περιμένουν μόνες, οπότε κακώς το φοβάσαι ότι θα σε προδώσει».

«Και γιατί μια κοπέλα μόνη πρέπει απαραίτητα να περιμένει;».

«Ωστε είσαι μόνη;».

«Λάθος! είμαι με παρέα, αλλά δε μου απάντησες».

«Έτσι γίνεται συνήθως».

«Εγώ δεν είμαι συνηθισμένη!».

«Α ωραία! Κάτσε να ρίξω μια προσεκτική ματιά γύρω μου να σε βρω!».

Σηκώνεται και ρίχνει μια ματιά γύρω του και μετά κάθεται πάλι.

«Χι, χι, χι! Ξέρω να κρύβομαι ;-))».

«Μάλλον έχεις δίκιο...».

«Μπα! Ωστε, από τις τόσες κοπέλες γύρω σου, καμία δεν σου κάνει;».

«Δεν ψάχνω κάτι συνηθισμένο».

«ok είμαι μόνη, αλλά αν κοιτάξεις να με δεις θα το κλείσω».

«Εντάξει, αλλά είναι άδικο εσύ να με βλέπεις κι εγώ όχι».

«Η εξωτερική εμφάνιση δεν είναι το παν».

«Όχι, αλλά μετράει».

«Και πως με φαντάζεσαι;».

«Όπως είσαι».

«Και πως είμαι;».

«Δεν ξέρεις;».

«Δεν έχω καθρέφτη σπίτι μου».

«Άρα όπως και να σε φαντάζομαι θα πέσω μέσα, οπότε δε χρειάζεται να πω».

«Σπουδάζεις;».
«Είμαι δάσκαλος σε σχολείο και τώρα έχω διακοπές».
«Δάσκαλος ε; Ωραία. Πόσο χρονών είσαι;».
«25, αλλά γιατί ωραία;».
«Κι εγώ σπουδάζω κάτι παρόμοιο».
«Καθηγήτρια;».
«Μαθηματικός. Να ρε ρωτήσω κάτι;».
«Αρκεί να μπορώ να απαντήσω».
«Πως είναι δυνατόν ένας νέος δάσκαλος να περνάει τις διακοπές του μόνος σε μια καφετερία στέλνοντας μηνύματα σε άγνωστες;».
«Μεθαύριο φεύγω».
«Για πού;».
«Στους γονείς μου, αλλά θα μείνω μόνο λίγες μέρες».
«Και μετά;».
«Δεν ξέρω».
«Δεν έχεις κάποια σχέση ή έστω κάποιους φίλους;».
Αφήνει το κινητό και πίνει μια γουλιά καφέ.
«Μπιπ!» «Και που μένουν οι γονείς σου;».
«Ηπειρο. Εσύ;».
«Τι εγώ;».
«Θα περάσεις το καλοκαίρι σου εδώ μιλώντας με μηνύματα με αγνώστους;».
«Αν θυμάσαι δεν ήμουν εγώ που στέλνω μηνύματα σε αγνώστους».
«ok, θα πας πουθενά;».
«Όχι γιατί από σήμερα το βράδυ πιάνω δουλειά».
«Σε μπαρ;».
«Θα σε πείραζε αν έλεγα ναι;».
«Γιατί να με πειράξει; Απλά μου φάνηκε το πιο λογικό».
«Ούτε λογική είμαι ;-)...».
«Ωραία λοιπόν και τι δουλειά μπορεί να κάνει μια μη συνηθισμένη και μη λογική φοιτήτρια τα βράδια;».
«Θα κρατάω το μωρό μιας γυναίκας μόνης που δουλεύει νυχτερινή σε νοσοκομείο και μάλιστα πρέπει να φύγω από τώρα γιατί ειδικά σήμερα, που είναι η πρώτη μέρα, πρέπει να πάω λίγο νωρίτερα. Αύριο θα είμαι πάλι εδώ την ίδια ώρα. Θα σε περιμένω... Καλό βράδυ. :-)».
«Καλό κουράγιο. Αύριο λοιπόν!».
Μετά από λίγο η σκηνή πέφτει καθώς η Μαρία φεύγει διακριτικά τη στιγμή που ο Άκης κοίταζε αντίθετα κάνοντας σήμα να πληρώσει.

ΤΡΙΤΟ ΜΕΡΟΣ.

Το ίδιο σκηνικό με το δεύτερο μέρος μόνο που στη θέση του Άκη κάθεται μια κούκλα. Η Μαρία κάθεται δείχνοντας να περιμένει και, που και που, κοιτάζει με αγωνία γύρω της όπως και στο κινητό της. Μετά από λίγα λεπτά αφήνει κάποια χρήματα στο τραπέζι και φεύγει. Μόλις που έχει φύγει, μπαίνει βιαστικός ο Άκης, κάθεται στη θέση που καθόταν η Μαρία και κοιτάζει με αγωνία γύρω του, αλλά και στο κινητό του. Η σκηνή πέφτει.

ΤΕΛΟΣ

Καθρέφτης.

Χώρος: Μια κρεβατοκάμαρα. Στο δεξί μέρος της σκηνης υπάρχει ένα μεγάλο κρεβάτι, στρωμένο πρόχειρα με μια μονόχρωμη κουβέρτα, και δυο κομοδίνα, εναλλάξ, πάνω στα οποία υπάρχουν δυο ίδια πορτατίφ. Στο αριστερό μέρος της σκηνης υπάρχει μια τουαλέτα, που βλέπει προς το κρεβάτι, με ένα μεγάλο καθρέφτη κι ένα σκαμπό. Δίπλα στην τουαλέτα μια πόρτα κλειστή και δίπλα στην πόρτα μια ντουλάπα. Πάνω στο σκαμπό κάθεται μια γυναίκα. Είναι γύρω στα 45, πολύ όμορφη, ψηλή, αδύνατη, με ωραίο αλλά όχι έντονο βάψιμο, μελαχρινή με μαύρα ίσια μακριά μαλλιά. Φοράει ένα εφαρμοστό μίνι μαύρο φόρεμα και γόβες επίσης μαύρες. Μιλάει στο κινητό της τηλέφωνο το οποίο κλείνει με νευρικές κινήσεις.

Δεν το πιστεύω!

Για λίγο μένει ακίνητη χωρίς να μιλά κοιτώντας τον εαυτό της στον καθρέφτη. Πιάνει το τηλέφωνο, κάνει κίνηση να καλέσει, μετανιώνει και το αφήνει στην τουαλέτα. Ρίχνει μια ματιά στον καθρέφτη

Α, όχι σε μένα αυτά! Εγώ δεν είμαι...

Το ξαναπιάνει και καλεί με νευρικές κινήσεις.

Το 'κλεισε! Ο μαλάκας το 'κλεισε!

Το πετάει κάτω και σηκώνεται περπατώντας νευρικά. Κάθεται πάλι κι ανάβει ένα τσιγάρο, σηκώνει το τηλέφωνο και καλεί.

Πάλι καλά που αντέχουν στο πέταμα... Τουλάχιστον αυτά φτιάχτηκαν να αντέχουν... Που είσαι;... Που είσαι;... Ε, όχι ρε Καίτη, είναι ηλίθιο να μιλάω σ' ένα μηχανημα!

Το αφήνει νευρικά, σχεδόν το πετάει, στην τουαλέτα και σβήνοντας το τσιγάρο κάθεται στο σκαμπό κοιτώντας διερευνητικά προς τον καθρέφτη.

Ναι αυτά αντέχουν το πέταμα...

Με μια κίνηση των χειλιών της διορθώνει το κραγιόν και τακτοποιεί τα μαλλιά της διατρέχοντας τα προς τα πίσω με τα δάχτυλα των χεριών.

Αυτά είναι φτιαγμένα και για πέταμα. Εσύ όχι!

Κοιτάζει προς το τηλέφωνο, το πιάνει, πατάει κάποια πλήκτρα...

Όχι, δε θα στείλω μήνυμα.

Σχηματίζει έναν αριθμό.

Μήνυμα όχι. Θα τα ακούσεις... Μπα! καλεί... Δεν το σηκώνει!... Το 'κλεισε!

Για ελάχιστα δευτερόλεπτα μένει ακίνητη και ξανακαλεί πολύ νευρικά.

(Με ειρωνικό ύφος) Ο συνδρομητής που καλέσατε...

Το πετάει κάτω με δύναμη και αφού κάνει λίγες κινήσεις νευρικά κάθεται στο σκαμπό και σκεπάζει το πρόσωπό της με τα χέρια της. Ακούγεται να κλαίει. Κατεβάζει τα χέρια της απότομα και ρίχνει μια διαπεραστική ματιά στον καθρέφτη!

Κλαεις; Σε έκανε να κλαεις! Ποιος ρε σε έκανε να κλαεις; Εσένα!...

Α όχι! Αυτό όχι! Αυτό δε θα το κάνεις. Δεν επιτρέπεται να το κάνεις!
Εσύ ποτέ!

Ανοίγει ένα συρτάρι της τουαλέτας, βγάζει ένα κουτί με μαντηλάκια καθαρισμού, πιάνει ένα και σκουπίζει τα δάκρυα χωρίς το βλέμμα της να φύγει από τον καθρέφτη.

Κι όμως σε έκανε να κλαις!

Γέρνει το κεφάλι της μπροστά και το στηρίζει στα χέρια της που ακουμπούν στην τουαλέτα. Για λίγο ησυχία και πάλι κλάμα. Σηκώνεται και με γρήγορες κινήσεις πηγαίνει προς την πόρτα, την ανοίγει σα να φύγει αλλά κοντοστέκεται, την κλείνει, γυρίζει προς το κρεβάτι, ξαπλώνει ανάσκελα με τα πόδια να πέφτουν προς το πάτωμα. Ακούγεται να κλαίει γοερά αλλά μετά από λίγο σταματά. Μετά από ένα δυο λεπτά ησυχία, σηκώνεται με αργές κινήσεις και πάει προς την τουαλέτα. Κάθεται στο σκαμπό και κοιτάει προς τον καθρέφτη τελείως ακίνητη με μια έκφραση φαινομενικά παγερή και αδιάφορη. Μετά από λίγο, και χωρίς να φύγει το βλέμμα της από τον καθρέφτη, με πολύ αργές κινήσεις, βγάζει άλλο ένα μαντηλάκι και αρχίζει να καθαρίζει το πρόσωπο της το οποίο είχε λερωθεί πολύ έντονα από τα χέρια της τα οποία είχαν απλώσει τη βαφή των ματιών παντού στο πρόσωπο της. Χωρίς το βλέμμα της να πάψει να έχει αυτή την παγερή έκφραση, αμέσως μετά, ανοίγει ένα νεσεσέρ, βγάζει διάφορα σύνεργα και αρχίζει να βάφεται με προσεκτικές κινήσεις. Μετά από λίγη ώρα τελειώνει. Το βλέμμα της είναι επιθετικά έντονο και πολύ προκλητικό. Το βλέμμα της δείχνει ότι δεν είναι ικανοποιημένη.

Όχι δεν είσαι εσύ αυτή! Δεν το έχεις εσύ αυτό ανάγκη!

Με γρήγορες κινήσεις ξεβάφεται τελείως και μετά βάφει πολύ διακριτικά μόνο τα μάτια της και με ένα κόκκινο κραγιόν τα χείλη της. Κοιτιέται με βλέμμα ανάμεικτο αλλά και με μια ικανοποίηση να αρχίζει να διαφαίνεται στο πρόσωπό της. Με τα δάχτυλα του αριστερού χεριού της διατρέχει εναλλάξ τεντώνοντας ελαφρά τα ζυγωματικά και μετά τα βλέφαρα των ματιών της.

Εσύ αγάπη μου, τις πατάς όλες κάτω! Αέρας είσαι!

Λίγα δευτερόλεπτα σιωπή και με το βλέμμα της συνέχεια προσηλωμένο στον καθρέφτη.

Όλα τα κοριτσάκια στο γραφείο σε ζηλεύουν. Αλλά και όλες τους. Το βλέπεις στο βλέμμα τους. Το βλέπεις και στα μάτια των αντρών. Όλων! Και σ' έκανε να κλαις αυτός. Ένας ανώριμος που έτυχε να πηδηχτείτε μετά το χορό και άλλες τρεις τέσσερις φορές ακόμα και κόλλησες μαζί του. Κόλλησες με ένα παιδάκι, γιατί; Μόνο για τα ωραία του τα μάτια; Ή για το ωραίο του το πήδημα; Σιγά; Λες και ήσουν κανένα κοριτσάκι ξέβγαλτο; Ή μήπως δεν το έχεις όποτε το θέλεις; Το δαχτυλάκι σου μόνο να κουνήσεις και από άντρες...

Ποια; εσύ! που άμα ήθελες, γιατί δεν ήθελες, θα ήσουνά τώρα...

Παραδέξου το όμως. Τον σκέφτεσαι συνέχεια! Συνέχεια! Γιατί; Γιατί διάβολε, τι έχεις πάθει;

Ησυχία.

Α όχι! δε βγαίνει έτσι! Πνίγομαι! Θα πάω μια βόλτα.

Σηκώνεται.

Και τι έγινε αν θα είμαι μόνη μου! Ναι, αυτό θα κάνω! Θα πάω μια βόλτα. Να πάρω αέρα! Τι ώρα είναι;

Κοιτάζει το ρολόι της.

Τέλεια, έχω και δυο ώρες ακόμα να γυρίσω στα μαγαζιά και μετά θα κάτσω κάπου να πιω ένα ποτό.

Κοιτιέται στον καθρέφτη με αυταρέσκεια

Και μάλλον δύσκολα θα μείνω μόνη...

Προχωρά προς τη ντουλάπα, την ανοίγει, παίρνει μια ζακέτα και μια τσάντα στην οποία ρίχνει πρόχειρα δυο τρία πράγματα και κινείται προς την πόρτα. Την ώρα που την ανοίγει κτυπά το κινητό που το είχε ξεχάσει πεταμένο δίπλα στην τουαλέτα. Μόλις ακούει το κτύπημα για ελάχιστο χρόνο μένει αποσβολωμένη αλλά, ξαφνικά, ορμάει με φόρα και με ολοφάνερη την αγωνία να το πιάσει και εξ αιτίας της βιασύνης της γλιστράει και πέφτει πάνω στην τουαλέτα και χτυπάει το κεφάλι της στον καθρέφτη, ο οποίος σπάζει. Μένει ακίνητη με το κεφάλι γυρτό πάνω στην τουαλέτα που σιγά-σιγά γεμίζει αίματα.

ΤΕΛΟΣ

Καθρέφτης (II) (στο ATM).

Χώρος: Σε μια σκηνή με ελάχιστο φωτισμό υπάρχει μόνον ένα μηχάνημα ανάληψης μετρητών(ATM) το οποίο φωτίζεται από ένα προβολέα.

Ένας άντρας γύρω στα 35-40 εμφανίζεται και με βιαστικές κινήσεις κατευθύνεται προς αυτό, βγάζει από το πορτοφόλι του μια κάρτα την οποία βάζει γρήγορα στη σχισμή υποδοχής, πατάει κάποια νούμερα και περιμένει. Μετά από λίγα δευτερόλεπτα η κάρτα βγαίνει με ένα διακριτικό ήχο. Τη βάζει πίσω στο πορτοφόλι του και με γρήγορες κινήσεις βάζει μια άλλη κάνοντας τις ίδιες κινήσεις η οποία όμως και πάλι βγαίνει με τον ίδιο ήχο. Ξεστομίζοντας μια βρυσιά βγάζει μια τρίτη και κάνει ακριβώς τις ίδιες κινήσεις. Περιμένει κουνώντας νευρικά τα δάχτυλα του χεριού του δίπλα στο πληκτρολόγιο με τους αριθμούς. Ακούγεται ένας ήχος που δείχνει ότι το μηχάνημα επεξεργάζεται τα στοιχεία και κατόπιν ένα μήνυμα εμφανίζεται στην οθόνη.

A- (ειρωνικά) Παρακαλώ περιμένετε επεξεργαζόμαστε τα στοιχεία.

A- Δε μπορώ να περιμένω, βιάζομαι! Δε θα φάω όλο μου το βράδυ εδώ! Τελείωνε.

Μετά από λίγα δευτερόλεπτα ακούγεται πάλι ο ήχος που δείχνει ότι το μηχάνημα επεξεργάζεται τα στοιχεία και αμέσως μετά νέο ένα μήνυμα εμφανίζεται στην οθόνη.

A- Τι λέτε ρε ηλίθιοι; Άκου έχω καλύψει το όριο! Ούτε δέκα μέρες δεν πάνε που πλήρωσα τη δόση και μέσα σε αυτές δεν την έχω χρησιμοποιήσει.

Πατάει ένα πλήκτρο στο πληκτρολόγιο του ATM και η κάρτα βγαίνει. Την παίρνει και κρατώντας τη βγάζει ένα κινητό από την τσέπη του και καλεί...

A- Ναι γεια σας. Πήγα να σηκώσω χρήματα με την πιστωτική μου κάρτα και δε μπορούσα γιατί μου έλεγε ότι είχα ξεπεράσει το όριο...

A- Ναι την έχω, δεν την κράτησε...

A- Και που μπορώ να καλέσω;

A- Αύριο!; Κι εγώ που χρειάζομαι χρήματα τώρα τι θα κάνω;

A- Όχι κύριε δε μπορώ να περιμένω μέχρι το πρωί! Τώρα τα χρειάζομαι!

A- Ακούστε κάτι, αυτό που θέλω είναι να μου πείτε γιατί, ενώ πλήρωσα τη δόση πριν καμιά δεκαριά μέρες κανονικά και δεν έχω στο μεταξύ χρησιμοποιήσει την κάρτα, μου λέει ότι δεν έχω υπόλοιπο;

A- Τι θα πει δε μπορείτε, τώρα! Να κόψετε το λαιμό σας και να μπορέσετε! Πείτε μου ποιον να πάρω; Είναι ανάγκη να σηκώσω χρήματα τώραααααααααααααααααα!

A- (με πολύ έντονο εκνευρισμό) Το 'κλεισε! Το 'κλεισε! Ο μαλάκας το 'κλεισε! Μου το 'κλεισε!

Καλεί και πάλι...

A- Ναι γεια σας. Είχα πάρει και νωρίτερα και μου απάντησε κάποιος συνάδελφός σας και με έβρισε...

A- Όχι δε θυμάμαι το όνομα...

A- Ναι το ξέρω ότι όλα καταγράφονται. Θα πρέπει να τα ξαναπώ;

A- Καλά. Λοιπόν, πήγα να σηκώσω χρήματα με την πιστωτική μου κάρτα και δε μπορούσα γιατί μου έλεγε ότι είχα ξεπεράσει το όριο...

A- Ναι την έχω, δεν την κράτησε, αλλά σας παρακαλώ καίγομαι με καταλαβαίνετε; Δε μπορώ να περιμένω μέχρι αύριο το πρωί. Είναι μεγάλη ανάγκη!

A- Όχι κυρία μου, πριν καμιά δεκαριά μέρες πλήρωσα τη δόση μου κανονικά και από τότε δεν την έχω χρησιμοποιήσει πάλι...

A- Τι θα πει, δε μπορείτε να κάνετε εσείς κάτι τώρα;

A- Να δοκιμάσω πάλι; Εντάξει, αλλά φοβάμαι ότι κάποιος δικό σας εκεί δεν πέρασε την πληρωμή της δόσης.

A- Δεν ξέρω αν γίνονται αυτόματα ή όχι, ξέρω, όμως, ότι χρειάζομαι επειγόντως χρήματα, ξέρω ότι κανονικά έπρεπε να μπορώ να σηκώσω και δεν καταλαβαίνω γιατί, αλλά δε μου βγάζει.

A- Τι θα πει περιμένουν και άλλοι στην αναμονή; Με μένα δηλαδή τελειώσατε; Να θυμάστε ότι αυτό δε θα περάσει έτσι! Θα σας καταγγείλω!

A- Ναι, θα σας καταγγείλω! Το ακούσατε;! Θα σας καταγγείλω!

A- Το 'κλεισε! Μου το 'κλεισε και αυτή! Ηλίθιοι! Σας βάλανε εκεί ποιος ξέρει με τι γλείψιμο και νομίζετε ότι κάτι είσαστε και βασανίζετε τον κόσμο!

Βάζει την κάρτα που κρατούσε στη σχισμή του ATM και πατάει κάποιους αριθμούς στο πληκτρολόγιο.

A- Δε μπορεί, κάποιο λάθος θα έγινε! Σίγουρα! Αφού έχω πληρώσει!

Σχεδόν αμέσως ακούγεται ο ήχος που δείχνει ότι το μηχάνημα επεξεργάζεται τα στοιχεία και μετά ένα μήνυμα εμφανίζεται στην οθόνη.

A- Την κράτησε! Δεν το πιστεύω! Την κράτησε! Για λόγους ασφαλείας, λέει!... Μαλάκες!

Αρχίζει να πατάει ένα πλήκτρο στο ATM με μανία...

A- Βγάλε τη ρε. Βγάλε τη! Θα πάω αλλού! Δε μπορεί οι κωλο-τράπεζες να μας κλέβουν ασύστολα και να μη μιλάει κανένας. Θα σας καταγγείλω, ρε! Κλέφτες! Βγάλε τη ρε! Βγάλε τηηηηη!

Σταματάει για λίγο και κοιτάει την οθόνη πολύ αναστατωμένος.

A- Τίποτα! Μου την κράτησε. Ούτε να πάω σε άλλο γαμημένο μηχάνημα δε με άφησε! Αλήτες! Τι θα κάνω τώρα;

Αρχίζει και πάλι να πατάει ένα πλήκτρο στο ATM.

A- Βγάλε τη ρε! Βγάλε τη! Θα πάω αλλού! Θέλω να πάω αλλού. Δε μπορεί επειδή κάποιος τεμπέλης - γιατί αυτό είναι! ναι! αυτό είναι! : Κάποιος τεμπέλης ξέχασε να βάλει χρήματα στο κωλο-μηχάνημα τους και με βασανίζουν για να μην παραδεχτούν ότι φταίνε... και θα μείνω κι όλη τη νύχτα άφραγκος! Θα πάω σε άλλη τράπεζα. Αυτό θα κάνω! Θα

Σημειώσεις.

(1) «Εκείνα δε από τα οποία προέρχεται η γένεσις των όντων, υφίστανται επίσης και την φθοράν, όπως αρμόζει. Διότι τα όντα πληρώνουν προς άλλα την ποινήν και την επανόρθωσιν της αδικίας των κατά την τάξιν του χρόνου» [Αναξίμανδρος]. Από το «Η γέννηση της Φιλοσοφίας (στα χρόνια της Ελληνικής Τραγωδίας)» του Fr. Nietzsche.

(2) η φωνή που βγάζουν οι δεκοχτούρες αντιστοιχεί στη σολ.

(3) πριν 240 εκ. χρόνια όλες οι ήπειροι της γης ήταν ενωμένες σε μια, την πανγαία. Στην πανγαία υπήρχαν αχανείς έρημοι και ελάχιστες δασικές εκτάσεις. Την εποχή αυτή αρχίζουν να εξελίσσονται οι πρώτοι δεινόσαυροι οι οποίοι και πολύ γρήγορα κυριάρχησαν. Η κυριαρχία τους διήρκεσε επί 180 περίπου εκ. χρόνια.

(4) «Concerto for two violins with rembetiko theme» by Nikos Skalkottas. Τα μέρη:
I. Allegro giocoso.
II. Variations sur un theme grec Rembetiko. Andante
III. Finale and rondo. Allegro molto vivace.

(5) η ευθεία της οδού Γρυπάρη, στην Καλλιθέα, περνά από το μνημείο του Φιλοπάππου και τον Παρθενώνα της Ακρόπολης.

(6) John Coltrane

(7) γράφτηκε την 28 Μαρτίου 2008 με αφορμή την είδηση ότι επίκειται, στην Ε.Ε, η έναρξη της καταγραφής των δακτυλικών αποτυπωμάτων όλων των παιδιών, πάνω από 6 χρονών, στα πλαίσια της «προστασίας» από την τρομοκρατία.

Περιεχόμενα.

Άνω όριο.

Ακούγοντας.

Σονέτα.

Μονόπρακτα.

Σημειώσεις.